

Halkın Günlüğü

YIL: 2 SAYI: 20 1-16 HAZİRAN 1998 FİYATI: 150.000 (KDV DAHİL)

Akın Birdal suikasti ve Devletin kontrgerillayı koruma senaryoları

✓ Şemdin Sakık'ın ifadeleri olarak ortaya atılan, ancak MGK'nın senaryolarından başka bir şey olmayan iddialar, uşak medya aracılığıyla kamuoyuna sunulurken, bundan sonra devletin yöneleceği hedefler ilan edildi. 156 hafta boyunca oturma eylemi yaparak; kontrgerilla faaliyetlerinin ortaya çıkarılmasını, kaybedilen ve katledilen çocuklarının, yakınlarının akibetlerinin açıklanmasını ve sorumlularının yargılanmasını isteyen Cumartesi Anneleri'nin eylemleri, bir anda "Sakık dediği için" yasadışı sayıldı. 157. oturma eylemi sırasında, insanlara acımasızca saldıran devlet; yine Sakık'ın ifadelerinde adının geçmesini sağlayarak, Akın Birdal'a yönelik düşündüğü suikasti gerçekleştirdi.

● Sayfa 4-5'te

TKP(ML)-TİKKO'DAN KONVOYA SALDIRI

Baharla birlikte yeni katliamlar gerçekleştirmek için Dersim'e ve Karadeniz'e büyük yığınak yapan devlet güçlerine karşı gerilla saldırıları da yoğunlaştı. 29 Nisan 1998 tarihinde Dersim'in Hozat ilçesi Zeve ve Karabayır köyleri arasındaki alanda askeri konvoyu TKP(ML)-TİKKO gerillaları tarafından saldırı düzenlendi. Saldırıda 2 asker öldürken 9 asker yaralandı. Yine 6 Mayıs günü Çemişgezek ilçesinde korucu köyüne baskın düzenleyen TİKKO gerillaları 2 korucuyu öldürdüler.

Öte yandan Karadeniz Bölgesi'nde gerilla savaşı sürdüren TKP(ML)-

TİKKO, PKK, TDP ve DHP gerillalarının oluşturduğu Devrimci Birleşik Güçler ortak eylem yaptı. Gerillalar tarafından Tokat'ın Turhal ilçesi Erenli Köyü ile Amasya'ya bağlı Karataş Köyü arasındaki kırsal alanda askeri birliklere yönelik yapılan saldırıda 2 asker öldü, 1 PKK gerillası şehit düştü.

KORKUYU BÜYÜTMEK VEYA KÜÇÜLTMEK

İşkencede alınan tavır sözkonusu olunca, genellikle direnenler anlatılır. Çözünler ya o konuyu hiç anlatmaz ya da konu açıldığında sessizce geçişirler. Oysa çözümlerinde anlatması gereken tecrübeler vardır. Aksi takdirde henüz o tecrübeleri yaşamamış; sınıf mücadelesinin o keskin alanından geçmemiş yoldaşlarımızın ve devrimci arkadaşlarımızın eğitimi eksik kalacaktır.

Bu düşünceden hareketle, devrimci savaşımızın bu sahasında yenik düşmüş ve boynundaki "çözüldü" yaftasıyla İşkenceden çıkmış biri olarak birkaç noktaya değinmek istedim.

En başta ifade etmeliyimki, devrimci savaş karşısında samimi davranan ve savaş yürütmek isteyen bir kişi için, İşkencede çözümlenin açtığı yara oldukça derindir. Bilincin bir köşesinde silinmeyecek bir iz açılır ve kişinin kendine olan güveni müthiş derecede yıpranır. İltiharı düşünür. Partiyeye ve devrime ilişkin yarattığı tahribatların yükü altında bükülür. Öyle ki, aradan onca zaman geçmesine ve çeşitli ciddi eylemlilik süreçleri yaşamasına rağmen, yüreğinin bir köşesinde sürekli olarak yeniden İşkenceye düşme; düşman ile tek tek kalma isteği taşır. Yıkıldığı yerde kendisini sınamak ister ve ancak o zaman kendisine karşı güvenin bir bütün tamamlanacağı düşüncesi ne kapılır.

Kişinin bu süreci olumlu tarzda atlatabilmesinin tek koşulu, İşkenceden çıktığı andan itibaren partiye karşı açık davranmasıdır. Zira düşmandan gizlemediğini partiden gizleme iğrençliğine düşenleri ve kendi çözümlülüğünü birbir sebeple kılıflamaya çalışanların iflah olma şansı yoktur. Ki bu durumda, itirafçılık belgesi imzalanmış olmasa dahi halka ihanet doruğa varmış demektir.

Partiyeye karşı açık davranan bir unsurun yeniden yekini ayağa kalkma ve yarattığı tahribatları giderme şansı yüksektir. Parti, kişinin kendi kendisine yarattığı tahribatları gidermek ve özgüvenini tazilemek için fırsatlar sunacaktır. Mahkeme ve zindan süreçlerinde bunun için oldukça fazla imkan vardır.

İşkence sonrası için söylediğim bu birkaç sözden sonra esas vurgulamak istediğim konuya geçmek istiyorum. Kişi içindeki sarsıntılara karşı doğru yaklaşırsa korkuları küçültür. Yanlış yaklaşırsa büyütür. Ben bunu kendi sürecimde oldukça iyi gördüm. Henüz tutsak düşmeden önce çeşitli gerilemeler yaşamaya başlamıştım. Savaştan kopmayı hiç bir zaman aklımdan geçirmemişim. Fakat Parti sorunlarına karşı belli duyarsızlıklar başlamıştı. Bu, devrimci bir insan için gerilemeydi ve ben bunu böyle tespit etmişim.

Gerilemenin telafisi için yollar ararken, İşkence konusunda anlatılanlar daha bir dikkatimi çekmeye başlamıştı. Bu içime sızan bir korku-

nun ifadesiydi. Ancak faaliyet yürüttüğüm alan itibariyle doğru müdahale yolları seçemiyordum. En büyük arzum, kitlelerin içersine girerek onlarla kaynaşmak ve tahribatları gidermekti. Kendimce bulduğum yöntemlerden biri buydu. Bulduğum mekan itibariyle hem Parti eleştirisinden yoksun hem de kitlelerden uzaktım. Bunlar oldukça büyük dezavantajlar sağlıyordu.

Bu dezavantajları gidererek gerilemenin önünü almak düşüncesi ile cebelleşirken, anlatılan İşkence yöntemlerinden özellikle biri korku olarak içimde büyüyordu: Hayal kırıklığı. Bu yöntemin verdiği acı anlatılacak kendime karşı kaygıları taşıyordum. Evet, sorun acı sorunu değildi. Çünkü, gerilla bölgesindeyken ağır yaralar almış ve çok daha büyük acıları göğüslemişim. Sorun ideolojiktir. Bunu biliyor fakat ideolojik müdahalelerde bulunamıyordum. Korku derinleşmeye başlıyordu.

İşkencenin bu yöntemi korku olarak içimde büyürken diğer bir çok yöntemi, özellikle elektrik vermeyi içimde küçülmüştüm. Elektrik verme yöntemini hiç umursamıyordum. Direnenlerin anlattığı bir yazıdan okumuştum; kişi isterse çılgınlığı bile düğümler diyordu.

Tüm bu çelişkiler içinde yaşarken ve henüz o dezavantajlı durumları avantaja dönüştürme fırsatı yakalamamışken düşmana esir düştüm. İşkence başlamıştı. Ters askı, düz askı, elektrik. Ters askıda nispeten zorlanıyordum ama elektrikte tık

yok. Yılan gibi kıvranıyordum fakat tıpkı o direnenin anlattığı gibi çığlığımı düğümlüyordum. İsmim ve kod isimlerim tespit edilmiş. Henüz bir şey söylemiyorum. Fakat ters askıda çirli çıplak sallanırken hayalima uzanan o İşkenceci eller adeta yüreğimdeki korkuyu yakalamıştı. Hemen tepki veriyordum, "tamam yakaladık" sesleri duyuyordum. Yakaladıkları içimdeki korkum oluyor, gülüyorlar. Korkumu tutturmamak için direniyorum. Onlar tutabilmek için farklı yöntemler uyguluyor: Bir yandan makadima şişe sokuluyor, bir yandan ayaklarından aşağıya çekiliyor ve bir yandan hayalim tutulmaya çalışılıyor. Tek gayeleri açığa çıkan korkumu yakalamak ve beni çözmek. Korkum açığa çıkmıştı ve ben...

İsmimi söyleyerek çözümler sürecine girmiştim. Küçüldüğüm korkuları pratikte daha bir küçültürken, ideolojik müdahalelerle yenemediğim korkularım beni yemişti. Yıllarca üzerimden atamadığım derin yaralar açmıştı.

Bu örnekten hareketle anlatmak istediğim şudur: Henüz dışarıda iken müdahale edemediğimiz korkular, tutsak düştüğümüzde birer İşkenceci olarak karşımıza dikilmektedir. Bizi çözen, bizi yenen düşmanın leş kokan piyonları değil, kendi içimizde büyüttüğümüz korkulardır.

Bir esir savaşçı
Sağmalcılar

HALKLARIMIZA

Faşist devletin devrimci tutsaklara yönelik öteden beri süregelen hak gaspları, baskı ve terör politikası son aylarda sürekli artmaktadır.

Bu temelde, hastaneye sevkı çıkan tutsaklar ya keyfi olarak götürülmekte, götürüldüğü durumda ise, bayanların muayene odasına zorla girme vb. pek çok keyfi uygulama ve provakasyon amaçlı saldırılarla tutsaklar tedavisi yapılmadan geri getirilmektedir.

Ameliyat olması gereken ya da ölüm riski taşıyan hastalarda da belirginleşen bu keyfiyetle, tutsaklar adeta ölüme terk edilmektedir. Sessiz sedasız katletme amaçlanmaktadır.

Ziyaretçilerimiz saatlerce kapı önünde bekletilmekte, kilosunu tartma, onur kırıcı arama, tehdit vb. sözlü ve fiziksel tacizlerle, her gün yeni bir uygulamayla ziyaretler tam bir eziyete dönüştürülerek, ailelerimiz yıldırılmaya çalışılmaktadır.

Ailelerimizin getirdiği yiyecek vb. eşyalar, kapıda görevli askerlerin günlük keyfiyetine bağlı olarak yasaklanmakta ya da kullanılmaz hale getirilmektedir.

Bu sorunların diyalog yoluyla çözümleri için uzun süredir sürdürdüğümüz çabalara yanıt verilmesi bir yana, keyfiyet ve hak gaspları sürekli artmış ve artacaktır.

ğıda görülmektedir.

Bizler buna tavırsız kalmayacağız. Bu amaçla, **19 Mayıs 1998** tarihinden itibaren **hastane ve mahkemelere çıkmıyoruz** ve keyfi yönetime son verilmediği, sorunlarımız çözülmediği taktirde haklı tepkimizin artarak süreceğini duyuruyoruz.

Tüm devrimci demokratik kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Bayrampaşa Cezaevindeki **PKK, MLKP, DHKP-C, TKP/ML, TİKB, TKP(ML), TKEP/L, TDKP, THKP-C/HDÖ, TKEP, TDP, Direniş Hareketi, Devrimci Yol, HKG, DHP, PYSK** davalarından yargılanan devrimci tutsaklar adına:

Ferhan Güllü, M. Akif Han, Şadi Özpolar, Nil Pınar Arın, Can Ali Türkmen, Ökkeş Karaoğlu, Şerif Kartoğlu, Emin Göktuna, Mehmet Çiftçi, M. Ali Ayhan, Kamil Yıldırım, Ramazan Sadıkoğulları, Esral Karagöz, Hasan Demir, Yaşar Şimşir, İlhan Zeyrek

DÜZELTME

Gazetemizin Mayıs '98 tarihli sayısının 19. sayfasında yayınlanan "Ölümünün 26. yıldönümünde fikirleriyle yolumuzu aydınlatan İbrahim Kaypakkaya'yı saygıyla anıyoruz" başlıklı yazıda yer alan "Ölümünün 26. yıldönümü" ibaresi "ölümünün 25. yıldönümü" olacaktır. Düzeltir özür dileriz ●

Duruşumuz her alanda disiplinli ve militanca olmalıdır

Ülke, bir bagtan bir başa ilkel koşulların içinde yıkık ve perişan durumdadır. İlkel ve vahşi sömürü tuzakları ile açlığa ve sefaletle sürülen milyonlarca işçi, emekçi ve yoksul köylünün tepesinde kontrgerillanın ve sayısız cinayet şebekesinin karanlık gölgesi doluyor. Kontrgerilla ve MİT'in denetiminde devletin sivil vurucu gücü olan MHP'li, BBP'li ve hilumum "ülkü" grubu, kemik yaladıkları çöplüklerinde uluma, hırlama ve havlama seansları tertipleyerek yeni yeni katliamlar için hazır kıyafet, görev talep ediyorlar.

Türkiye ve T. Kürdistan'ında yıllardır korku ve dehşet içinde karanlıklara gömülü bir esirler toplumu yaratmak için şiddetin en koyusu, savaşın en kirlisi yürütülüyor. Ve her cins faşist zaten şu veya bu ölçüde bu savaşın yürütülmesinde görevliydi. Son bir kaç ay içinde ülkenin dağlarına, ovalarına sürülen yüzbinlerce askerin (1. 2. ve 3. ordu), bütün kan emici kontrgerilla çetelerinin, savaş sendromuna tutulmuş canilerin, kafatası avcılarının, bir kasa kuru özümeye satılan korucuların, insan müsveddisi itiraflarını ve tecavüzçülerin yanı sıra, it-kopuk takımı olan "ülkü"lerinde sokaklara salınmış olması elbette nedensiz değil. Bunlar önemli gelişmelerdir, direk MGK'nın direktifleri doğrultusunda yürütülüyor. Ve Türk devletinin, top-yekün savaşını kırlardan sonra şehirlerde de yayıp yükselterek kitlelerin beynini ve yüreğini kan-katliam-korku ve vahşetle teslim alma politikalarında daha ileri bir aşamaya geçişi ifade ediyor.

Üç Kürt gencinin sokak ortasında faşist namlulara hedef olması, linç girişimleri, hızlandırılan kitleyel gözaltılarla işkencehanelerin tam kapasite çalıştırılması ve İHD Genel Başkanı Akin Birdal'ın vurulması ile adeta halka gösterişli bir gözdağı verilmek istenmiştir.

Dünyada anti-faşist, anti-militarist bir dalga faşist diktatörlükleri sarsırken, ezilen uluslar ve halklar yeni ve daha ileri haklar için yığınların zorunu devreye sokmaya yönelmişken, Türk hakim sınıflarının dünyadaki gelişmelere (ve iç savaşın hergün biraz daha güç kaybettiğinden tükenişe doğru gidişine bakmadan) adeta meydan okurcasına şiddet yöntemlerini geliştirmeyi tek "çözüm" seçeneği gören girdaba bir dalış daha yapması, yakın ve orta vadedeki politikaları için önemli ipuçları veriyor.

Yeni hali ile uygulanmaya başlanan bu saldırı politikaları, Susurluk'ta suç üstü yakalanan çete devletinin, devrimci yapıların sürece yeterince müdahale edememe zaafı ve kendiliğinden kitle hareketliliğinin önderliksiz sürüklenişinden yararlanarak, en elverişsiz koşullarda dahi aleyhine gelişen tepkileri sürece yaya-

rak lehine kullanma becerisi gösterdiği, süreç boyunca adım adım oluşturulan ve "laik"-anti-laik" çatışmalarıyla pekiştirilen politikalarıdır. MGK'nın "Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"ndeki konsept değişikliklerinden birinde "ülkü" faşistleri "tehlike" olarak gösterip, daha "uygar" bir yönetim vaa'dıyla beşli çete ve diğer yedeklerinin yardımını alarak kitle tabanını biraz daha genişletmeye çalışırken, aslında çizgi dışına taşmış resmi ve sivil çetelerini derleyip, toparlayarak kontrolü altında yeniden organize ettiği gerçeği radikal devrimci yapılar için sır değildir. Bunlar gelip-geçici günü birlik politikalar olmadığı gibi, zemin, zaman, mekan ve hedefi doğrudan MGK tarafından belirlenen kapsamlı saldırılardır.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınların daha ileri talepler için devleti zorlamaya başladığı bir süreçte "ülkü" faşistlerin tasmaları, çözümüne, Türk devletinin bütün umutlarını bağladığı "yeniden yapılanma" politikalarıyla ilişkilidir. Düzen solcularının devletin yeniden tahkimine dayanan stratejik politikalarının üstüne örttüğü reform ve demokrasi örtüsünün altından bir kez daha halkın canına, etine dişlerini geçiren faşist canavarlığın çıkması bundandır. Onun için, Genel Kurmay'da postal yalama kuyruğuna girerek demokrasi ve reform dilenen "sol"cuların içinden eğer, devlet soytarısı olan M. Ali Birand ile Cengiz Çandar'ın başma gelenlerden ve Akin Birdal'a sıkılan kurşunlardan sonra tutuldukları sırta nobetinden kurtulmayı başaranlar çıkarsa, bunlar dönüp halka ihanette katetikleri yolu ölçmeye ve kendilerini bekleyen sonu düşünmeye başlamalıdır. Bunun başka yolu yok. Türk devleti kendisinden olmayan herkesi hedeflediği gibi, sadakat ve hizmette kusur istemiyor. Ve "benim kusurum küçüktür" izahatlarını mazaret olarak kabul etmiyor. Reformistlerde bilirdi, demokrasi, mücadeleyi yüreklice yürütenlerin hakkıdır. Özgür ve insanca yaşamak için birşeyler göze alınmadığı zaman ne demokrasi kurulabilir, nede kan-can pahasına elde edilen kırıntılar korunabilir. Bu, hayatın her alanında yuzu kırlara dönük bir duruşu şart koşuyor. Özgürlük nca-minnet ile elde edilemez. Onu elde etmek, çiçeğin binbir çeşidinin açtığı memleketin dağlarındaki kavganın binbir çeşidine tutku ile bağlı olmayı gerektirir. Özgürlük, demokrasi ve aydınlığın düşmanı olan Türk devletini korkutan da dağlarda kök salarak, saçaklarını işçi sınıfı ile kır ve kent yoksullarının içine yayarak özüne bağlı biçimde büyüyen çiçekte açan kavgadır. Zalimlerin kır yoksullarının üzerinden hiç eksik etmediği faşist devlet terörünün şehirlerde de daha güçlü estirilmesi, bu çiçeği önce saçaklarından, sonrada dönüp kökünden koparma amacını taşıyor. Nitekim son üç ayda Kürt coğrafyası ve diğer gerilla bölgelerinde yürütülen imha operasyonları

sürerken, faşist terörün şehirlerdeki gözdağı gösterisinden sonra Türk devletinin tüm gücü ile gerilla bölgelerine ve Irak Kürdistan'ına yönelmesi de bunu gösteriyor. Esas hedef halkın umudu olan gerilladır.

Açıktır ki; Türk hakim sınıfları, seviyesini yükselttikleri topyekün savaşla ihanette ısrarlı olan KDP'yi kullanarak Irak Kürdistan'ındaki Kürt gerilla hareketini etkisiz hale getirmek, "sınır"da geniş bir tampon bölge oluşturmak, ileriye yönelik hesapları için belli bir güç bıraktıktan sonra da dönüp içteki Kürt gerilla hareketi ile komünist ve devrimci gerillaları ezmek, arkasından da aralarındaki çelişkileri ve temsil krizini gözlemek amacıyla yeni bir seçim komedisi oynamak istiyorlar.

Radikal devrimci güçleri ve onlara güç katma potansiyeli taşıyan bütün devrimci dinamikleri hedefleyen karşı-devrimin bu topyekün saldırısını karşılayabilmek için, tali mücadele biçimlerini esas mücadelemiz olan silahlı mücadelemizin önüne çıkarmadan, ama tali mücadele biçimlerinde de küçümseyip reddetmeden; Türk hakim sınıflarının devlet yönetimini havale ettikleri ordunun yedeğindeki bilumum reformistlerin desteğiyle halkımızı içine sokmaya çalıştığı beklenti hülyasını etkisiz kılma, beyaz orduya karşı halkın kendi ordusunu yaratma mücadelesinde yoğunlaşmalıyız. Bu arada stratejik hedeflerimize ulaşmak için; işçi sınıfının, köylülerin, öğrencilerin, dar gelirlili memur ve esnafın ekonomik, demokratik, sosyal, akademik ve siyasal mücadelesi ne destek veren bir güç olma yerine, örgütleyici bir güç haline gelerek, bu mücadeleleri iktidar mücadelemize hizmet edici biçimde ele alıp yürütmeliyiz.

Ölkemiz, emekçilerin hak arama mücadelesi ile kaynıyor. Ve halkımız seriseri mayın gibi ortalığa salınan binlerce cehennem tehdidi altındadır. Bu durum Maoist partiye ve devrimci yapılara yeni görev ve sorumluluklar yüklediği gibi, kavganın içinde derinlemesine ve genişlemesine örgütlenmenin mükemmel olanaklarını da sunuyor. Böylece süreçlerde genişlemesine ve derinlemesine gelişmenin gelişim çizgileri, genellikle bunahının derinleşmesinin yol açacağı kitleli eylemlerin şiddeti ve gücü ile gerilla savaşını yoğunlaştırarak yaygınlaştırmada yakalanacak bağanın seviyesine bağlıdır. Onun için, sürece ilişkin taktik politikalar belirlenirken, gerek kırlarda, gerekse şehirlerde örgütlenme biçimi ile mücadele tarzının kendisine özgü özelliklerine, önceliklerine ve aralarındaki ilişkiye azami dikkatin gösterilmesi hayati önem taşımaktadır.

Türk devletinin, şehirlerde işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesinin giderek önemli bir güç olmaya başladığı bir süreçte "ülkü" faşistleri harekete geçir-

mesi tesadüf olamaz. Kontrgerilla, MİT, polis gücü ve sayısız açık-gizli devlet teşisinin yanında devletin sivil vurucu gücü olan "ülkü" faşistlerde sokaklara salınarak, hem devleti zorlamaya başlaya yığınlar sindirilerek gücü dağıtmak istenmekte, hem de 12 Eylül öncesinde olduğu gibi devlet terörünü kamufla eden "ülkü" faşistlerin saldırıları ile halkların mizin meşru savunma ve devrimci adaletiyle eylemleri aynılaştırılarak "orduyu rahatsız eden sağ-sol çatışması" görünüşü altında "tarafsız ordu"nın bilenen "koruma, kollama hak ve görevine" malzeme yapılmak istenmektedir. Bu aynı zamanda devrimcilerin, demokratların, yurtseverlerin, komünistlerin katlinin meşrulaştırılması demektir.

Onun için sivil faşist odaklar dağıtılıp ezilirken, onların sivri ucunu ordunun yerine sivil faşistlere yöneltilme veya faşist saldırıları protesto eylemleri ile geçtilme şeklindeki iki yanlıştan özellikle sakınmamız gerekiyor. Bu yanlışların ikisi de karşı-devrime yarar. Biri niyetlerde bağımsız olarak orduyu esas hedef olmaktan çıkarır, diğeri ise "ülkü" faşistleri cesaretlendirir. Dolayısıyla, kitleli karşı-devrimin merkezi karargahı olan MGK (ordu)ya karşı militan mücadele içinde örgütlenirken, "ülkü" faşistleri cesaretini kırma görevini de layıkıyla yerine getirmeliyiz.

İç savaşın seyri, toplumu bir bütün olarak gelişmelerin içine çekecektir. Bir dikkatli politik olay ve olgular, yeni ve zorlu görevler dayatacaktır. Bu gelişmeler ve politik mücadelelerin yön vereceği sonuç, genellikle tam tahmin edilemez veya edilemeyecek yeni olanak ve alternatifleri de belirlir. Onun için, her an ve aşamada yeni olguların, anın, sürecin ve ya sürecin içindeki evrenin taktik politikaları ile ilgili tahlillerinde hesaba alınması ciddiye almak gerekir. Buda yetmiyor, politikanın gücü yapıldığı bir bile aklıdan çıkarmadan "şaşmaz öngörülerin" bizi olmadık mecralara sürmesinde asla izin vermemeliyiz. Bazı dönemlerde görevlerin acılığı, tabanın demokratik çatma örgütlenme yönündeki ısrarı, kişileri, olguları görmemezlikten gelmeye zorlar, yada onları hesaba katmayarak, n pahasına olursa olsun "dört bir taraf yumruk sallama" hevesinin yaratacağı bir şemaya hayali olguları tıkıştırma, iter ve arkasından bunun ihtiyaçların cevap arayan bir pratik yönetime sürükler. Sürec, niteliği niceliğe yada etmede emekçi yığınlar içinde onlarca örgüt ve örgüt çekirdekleri yaratmayı zorunlu kılıyor. Bu da KHK'mizin nitelik sağlamlığını kuşanmakla mümkündür.

Onun için, sağ tasfiyeci rüzgarların estiği bu kanlı-kavgalı günlerde **CÜNEY KAHRAMAN** yoldaşın şu sözünü belleklere kazımalıyız: **HALKLA BİRLEŞME VE HALKI BİRLEŞTİRMEK** için ileri! ●

AKIN BİRDAL SUİKASTI VE

Devletin kontrgerillayı koruma senaryoları

Haber Merkezi: Burjuva diktatörlükleri sistemlerinin; var olan yasalarıyla sürdürülmeyeceğini görmelerinden, ekonomik, siyasi ve kültürel yapılarıyla; gelişen halk muhalefeti'nin en demokratik taleplerinin tükenen sistemlerinde karşılanamaması üzerine; emperyalizm çağında baskı sistemlerini daha da artırarak faşizm denilen sisteme geçmesiyle, halkın mücadelesini bastırmak için kullanılan araçların çeşitliliği ve barbarlığı da arttı.

Araçlardaki çeşitlilik, dünya üzerindeki egemenliğini gün geçtikçe artıran ABD'nin özel olarak yetiştirdiği (ülkelerin yapısına göre) uzmanlar tarafından hazırlanan; işkence, katliam, kaçırma, gözaltında katletme vb. biçimlerle dünya kamuoyuna yansıdı. Bu çeşitlilikler üzerinde durmaktan ziyade; faşizmin iyice azgınlaştığı ülkelerde; bu yöntemleri kendi devlet yapısı içinde gerçekleştirdiği takdirde karşılaşılabilecek dezavantajların hesaba katılarak, yöntemlerin, nasıl ve kimler tarafından gerçekleştirildiğidir. Buna verilecek net cevap; tabiki, bu devletler tarafından gizli olarak örgütlenilen, başlangıçta devletin "örtülü ödenek" vb. adlandırmalarla oluşturduğu özel bütçelerden maddi kaynakların sunulduğu ve sonrasında, kendi kaynaklarını haraç toplayarak, adam kaçırp fidye isteyerek, uyuşturucu ticareti, kadın satışı vb. yöntemlerle finanse eden kontrgerilladır.

Kontrgerilla; dünya genelinde farklı isimlerle tanımlansa da, amacı, özü aynıdır. Çıkış şekli, gerilla savaşlarının dünya genelinde yaygınlaşmasına karşı olarak kamuoyuna yansımış olsa da, zaten bütün askeri ve paramiliter güçleriyle engelleyemediği gerilla mücadelesine ve gerillaya karşı da yapabileceği hiç bir şey olmayan kontrgerilla, kurbanlarını sivil halktan, devrimci, ilerici ve halk tarafından benimsenen, desteklenen kişilerden seçmeye ağırlık verdi. Bu tercihi hem bir zorunluluğun ürünü hem de devrimci mücadelelere lojistik, siyasi vb. desteklerde bulunan insanları safdışı bırakarak mücadeleyi engellemek, desteği keserek gerillayı yalnızlaştırmak, güçsüz kılınmak ve böylece bitirmek amacıyla ortaya çıktı.

Latin Amerika ülkelerinden yaygınlaşarak, bir çok dünya ülkesine ardından da Türkiye'ye yayılan kontrgerilla, zaman zaman da provakatif ve hedef sapıtırma, gündemi devlet lehine çevirme amaçlı eylemler yaptı. Türkiye'ye, Türkiye'nin NATO'ya girmesiyle beraber yerleşen (as-

lında buna benzer devlet çeteleri olarak adlandıracağımız örgütlenmeler Osmanlı'dan ve Türk devletinin kuruluşundan beri vardır) kontrgerilla örgütlenmesi, bu tarihten itibaren devletin özel bir kuruluşu olarak varlığını ve faaliyetlerini sürdürdü. Kontrgerilla faaliyetleri esas olarak da, 1970'li yıllarda yükselen, düzene karşı radikal çıkışlar sergileyerek düzenden ciddi kopuşlar sağlayan, silahlı mücadelenin varlığıyla gündeme geldi. Hatta; 1974 yılında Kıbrıs'ta Türk ve Rum kesimleri arasındaki gerginlikte; Türkiye'nin Kıbrıs'a müdahalesini meşrulaştırmak için planlı, ve Türklerin yerleşim noktalarına baskınlar düzenleyerek, insanları katleden kontrgerillanın varlığı, dönemin başbakanı olan Ecevit

Ahmet Cem Ersever, Mahmut Yıldırım (Yeşil) ve adı bilinmeyen niceleri...

Kontrgerilla elemanları; gelişen mücadeleye göre yeni taktikler de geliştiriyorlardı. Bunlar arasında daha önce değindiğimiz gibi halk tarafından sevilen, sayılan ve değer verilen kişiler seçildi. **Vedat Aydın, Musa Anter, Namık Tarançı, Metin Can, Hasan Kaya, Behçet Cantürk, Savaş Buldan, Faik Candan**ların katledilmeleri, **Ozgür Ülke Gazetesi**'nin bombalanması kullanılan bu yöntemlere farklı alanlardan verilecek sadece birkaç örnektir.

3 Kasım 1996'da bir çok yönüyle açığa çıkan kontrgerilla pislikleriyle, ilişkileriyle ve her türlü yönüyle teşhir olması

kaç kişiydiler. Kontrgerillanın büyükbaşlarından **Mahmut Yıldırım (Yeşil)** yer yarımına rağmen halen devletin olanaklarından yararlanarak yeni planlar peşindeydi. Ki Susurluk'tan sonra geçici olarak durdu gibi gösterilen faaliyetler hiç durmadı. Türkiye Kürdistanı'nda gözaltında kayıplar ve katliamlar, köy yakmalar devam etti ve hatta Türkiye'nin daha farklı alanlarına kadar ulaştı. **Veli Küçük**'le beraber Karadeniz'e sığınan faaliyetlerle insanlar katledildi, işkencelerden geçirildi, köyler boşaltıldı. 31 Mart 1998 tarihinde İzmir'de gözaltına alınan **Neslihan Uslu, Metin Andaç, M. Ali Mandal, Hasan Aydoğan** daha önce kullanılan, gözaltında kaybetme yöntemi ile katledilmek istenirken; Akin Birdal'a yapılan suikast bu yöntemden farklı bir tarzda düşünüldü.

NEDEN AKIN BİRDAL?

28 Şubat 1998 tarihinde toplanan MGK, "sağ gösterip sol vurma" deyimine uygun politikalarıyla her ne kadar irticayı ve beraberinde Refah Partisi'ni gündemine alırsa da esas gündemi, bitmeye doğru yol alan devletin yapılandırılması ve bunun nedeni olan sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesini taşıyıcı etmekte. Bu nedenle; Türkiye'nin itibarını sarsan, Türkiye'yi "gavur" efendilerine şikayet ederek teşhir eden kurumları, gerçekleri savunan ve bu doğrultuda mücadele edenlerin seslerini bir an önce susturmak gerekiyordu. Bunların başında da devrimci, sosyalist ve ilerici basın kurumları ve kişiler geliyordu. MGK kararlarından biri de **Ülkede Gündem Gazetesi, Partizan Sesi, Kurtuluş, İHD, ÇGD** vb. kurumları ne şekilde olursa olsun engellemektir. Ki bu doğrultuda zaten o tarihten itibaren hedef seçilenlerden biri olan **Akin Birdal**'ın safdışı bırakılması için daha uygun bir zeminin yaratılması gerekiyordu. Devlet açısından İHD ve Genel Başkanı Akin Birdal, Türkiye'yi uluslararası kamuoyunda en çok zor duruma sokan, teşhir olmasını sağlayan ve bu nedenle, ABD ve Avrupa'na Türkiye'yi "sıkıştırmasına" neden olan kurum ve kişiydi. Ancak Akin Birdal ve İHD, ilerici dünya kamuoyunda, Türkiye'den daha çok itibar görüyor ve destekleniyordu. Bu şartlarda Akin Birdal'ın herhangi bir şekilde yok edilmesi, beraberindeki tepkiler, Türkiye'yi yine zor duruma sokacak ve Türkiye'de de teşhir olacaktı.

İşte bu nedenle Türkiye'nin düşeceği zor durumdan kurtulması için, yeni bir yöntem seçilmeliydi ve öyle yapıldı. Suikastı gerçekleştirenlerin başı olarak yakala-

Yükselen halk muhalefeti'ni engelleyemeyen devlet, çareyi topyekün saldırıda buluyor.

tarafından bizzat biliniyordu ve kontrgerilla devlet tarafından kollandı.

1977 1 Mayıs'ında açıkça insanlara ateş açarak, 1 Mayıs kutlamalarını kana bularken, onlarca insanı katleden kontrgerilla; 1980'li yılların sonlarına doğru ve 1990'lı yılların ilk yarısında yeniden yükselen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı daha da konumlandırılarak (sayışal, teknik malzeme donanımı, olanak vb.) emekçi halklarımızın kanına daha fazla girmeye başladı. Bu süreçte, kontrgerillanın en önemli kadroları MHP'li katillerden, köy korucularından, itiraflardan bir bütün olarak devlet kademelerinin her aşamasında yer alan özel seçilmiş kişilerden oluşturuldu. Ki bunların en çok bilinenleri; **Abdullah Çatlı, Mehmet Ağar, Sedat Bucak, Veli Küçük, Haluk Kırca, Hüseyin Kocadağ,**

na rağmen, devlet babasının vasıtasıyla hiçbir zayıf vermeden göstermelik mahkemelerle aklandıktan sonra elemanları da ellerini-kollarını sallaya sallaya aramızda dolaşmaya ve faaliyetlerini sürdürmeye devam ettiler. Kontrgerilla şefleri daha açık bir şekilde; savaş alanlarında konumlandırılarak ödüllendirildiler. **Korkut Eken, İbrahim Şahin, Kemal Yazıcıoğlu** gibi devletin "şerefli" bürokratları yeni görev alanlarında faaliyetlerine başladılar ve hemen icraatları da yeniden yansıtmaya başladı.

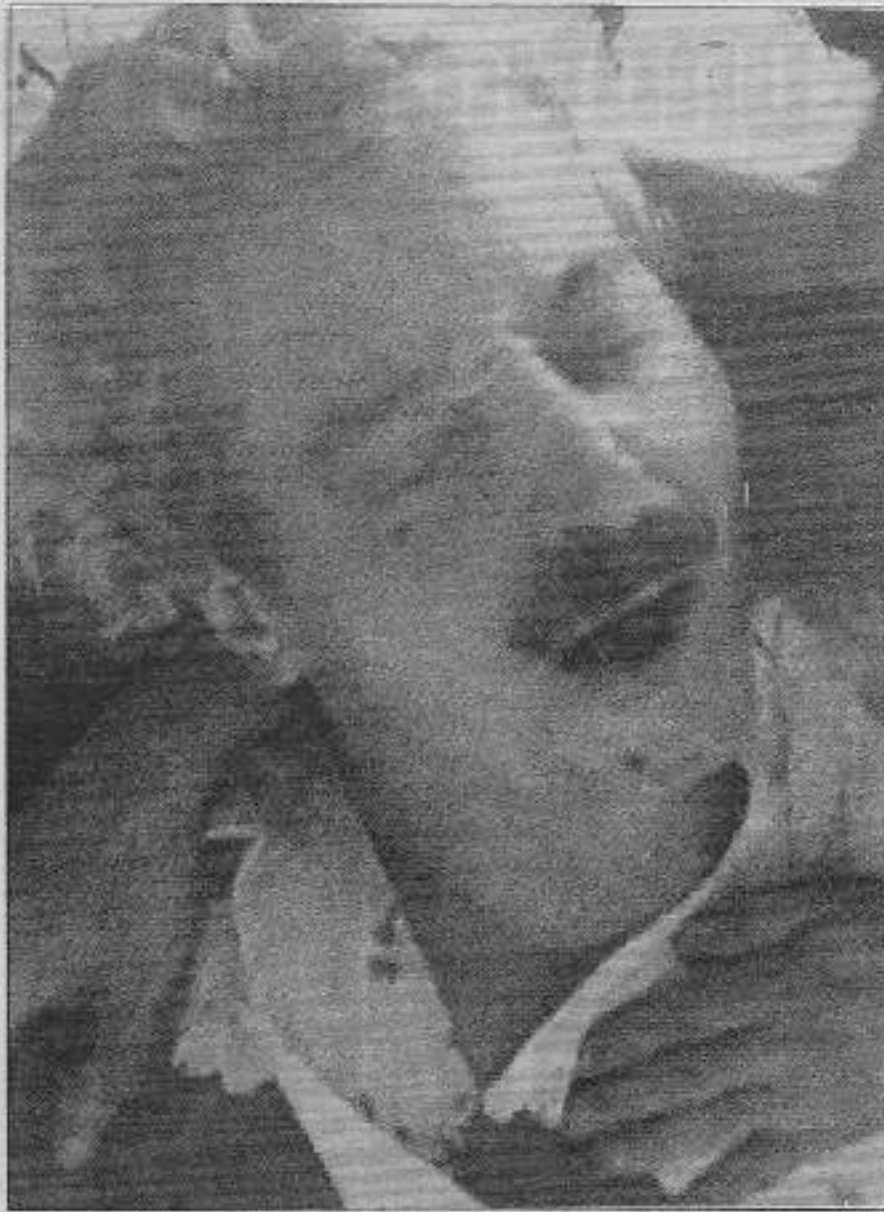
Tabiki bu icraatların, Susurluk'taki kazadan sonra "bıçak kesercesine" durduğunu söyleyen burjuva ideologlarının söylemleri halkı aldatmaktan başka bir şey değildir. Ve onlara göre bu icraatların sahipleri devlet içinde kümelenmiş bir

nan Cengiz Ersever adlı kontrgerilla elemanının Mahmut Yıldırım (Yeşil)la birlikte hazırladıkları bu yöntem; şu ana kadar kullanılan kaçırıp kaybetme veya katledildikten sonra cesetlerin belli noktalara bırakılmasının tersine bu kez bizzat Akın Birdal'ın bulunduğu mekanda gerçekleştirilmek istendi. Böylece; "Bakın bu daha önce kontrgerilla tarafından kullanılan yöntemlerden farklı", "Eğer kontrgerilla yapmış olsaydı kaçırıp yok ederdi" şeklindeki açıklamalarla insanları etkileyerek, sorumluluğu devlete yıkmamak için, "iç hesaplaşma" diyen zihniyetler gibi düşünülerek devlet temizlenecekti. Ancak, saldırı gerçekleştiği andan itibaren ülkenin gerçekliğini bilenler bunun devletin işi olduğuna hemen belirttiler. Ve açığa çıktığı gibi, devletin işi olduğunu gösteren yeterince zemin bizzat devlet tarafından yaratılmıştı. Şemdin Sakık, devlet için bulunmaz bir fırsattı. Ki bu fırsat hemen değerlendirildi. Şemdin Sakık'ın ifadeleri olarak ortaya atılan, ancak MGK'nın senaryolarından başka birşey olmayan iddialar, uşak medya aracılığıyla kamuoyuna sunulurken, bundan sonra devletin yöneleceği hedefler ilan edildi. 156 hafta boyunca oturma eylemi yaparak; kontrgerilla faaliyetlerinin ortaya çıkarılmasını, kaybedilen ve katledilen çocuklarının, yakınlarının akıbetlerinin açıklanmasını ve sorumlularının yargılanmasını isteyen Cumartesi Anneleri'nin eylemleri, bir anda "Sakık dediği için" yasadışı sayıldı. 157. oturma eylemi sırasında, insanlara acımasızca saldıran devlet; yine Sakık'ın ifadelerinde adının geçmesini sağlayarak, Akın Birdal'a yönelik düşündüğü suikasti gerçekleştirdi.

12 Mayıs Salı günü, Ankara'da bulunan İHD Genel Merkezi'nde saldırıya uğrayan Akın Birdal'ın hastaneye kaldırılmasındaki polis engeli ve bilinçli olarak 112'den değil de 155'den ambulans istemesi dahi, Birdal'ın bir bütün olarak devlet tarafından katledilmek istendiğini gösteriyor. Saldırıdan sonra olay hakkında araştırma yapan Ankara polisinin, katilleri görenlere, İHD, HADEP yöneticilerinin fotoğraflarını göstermeleri, önce, "yaptığı açıklamanın objektif bir değerlendirme olduğunu", suikastçilerin bir kısmının yakalanmasından sonra ise "emniyet yetkilileri bana yanlış bilgi verdiler" diyen Yılmaz'ın "iç hesaplaşma" açıklaması da zaten kontrgerilla örgütünde devleti temiz gösterme ve kontrgerillayı koruma amacını açıkça gösteriyor.

YAKALANANLAR DEVLETİN ADAMLARIDIR

Akın Birdal'ın vurulmasından sonra, "kimin vurduğuna" dair özellikle devlet tarafından üretilen ve "iç hesaplaşma" olarak değerlendirilerek hedef şaşırtılmak istenen suikastin faillerinin devlet tara-

Akın Birdal'ın hastaneye kaldırılmasındaki bilinçli engelleme O'nun direncini yenemedi. findan kamuoyuna açıklanmasıyla kimler ve kimin adamları oldukları da ortaya çıktı. Susurluk'taki kazadan sonra, "faili meçhul" olaylarda adı geçtiği halde; halen MGK'nın karargahlarında at oynatan Cengiz Ersever'e bu gücü veren devlet değil de kimdir. Susurluk'ta beraber ortaya çıkan katil kontrgerilla elemanları tek tek serbest bırakılarak, şerefli ve onurlu ilan edildikleri gibi, Cengiz Ersever, Mahmut Yıldırım (Yeşil) ve diğer kontrgerilla elemanları da yendi konumlandırıldılar.

Tetikçilerin de anlattığı gibi Yeşil halen devletle birlikte yeni katliamlar için ka-

tiller yetiştiriyor. Namertliği bizce çoktan belirlenmiş hala utanmadan halka yalan söyleyerek, koltuklarında oturuyorlar. Utanmadan yakalananların Yeşil'in adamları olduklarını söylüyorlar. İyi, yakalananlar Yeşil'in adamları da, bu kan içici Yeşil kimin adamı? Tabiki devlet bunların kendi adamları olduğu gerçekliğini hiç bir şekilde karartamaz.

NASIL OLDU DA FAİLLER KISA SÜREDE YAKALANDI?

Suikastin hemen ardından üretilen bir sürü gevezelikler arasında Doğu Perin-

çek'in söyledikleri, bugün adeta doğrulanmış durumdadır. Ancak onun esas olarak 5 kişiyi söylemesi, 6 kişinin kendisine bildirilmemiş olması ve bu kişinin Cengiz Ersever olması, olayın boyutunu daha iyi açıklıyor. Yani suikastin gerçekleşeceğinden devletin ve kurumlarının haberi vardı. 5. kişi bilinçli olarak gizli tutularak MGK ve Ordu, olaylardan uzak tutulmak istendi. Susurluk'tan sonra da öyle yapıldı. Bütün sorumluluk bir kaç ülkücüye ve zorunlu olarak polis şeflerine yığılmıştı. Ama bu polisin alınmasına (halk açısından) yetmedi.

Çünkü bütün ipuçları, itiraflar, araştırmalar, bu çetenin birkaç kişiden oluşmadığını, devlet tarafından özel olarak örgütlenilen kontrgerilla olduğunu gösteriyordu. Hüseyin Kocadağ Sedat Bucak suçüstü yakalandıkları için bunların "kurtarılması" mümkün değildi. Bunların da devam eden göstermelik mahkemelerle cezalandırılmayacakları artık görüldü. Buna rağmen bu suçüstü yakalanmalar polisi yeterince teşhir etti ve katillik, işkencecilik, gözler önüne serdi. Polis teşkilatı yeterince teşhir olurken, MGK ve ordu temiz gösterildi. Bu noktayla beraber polis-asker arasındaki çelişki de dikkate alındığında, failerin yakalanmasının amacının esas olarak polisi bu kirlilikten kurtarmak iken, Cengiz Ersever örgütünde orduyu da yıpratmaktır. Bunlara ek olarak dünya genelindeki protestolar ve gelen baskılar, devletin Akın Birdal suikastinin faillerini yakalanmasını zorunlu kıldı.

SUİKASTE BÜYÜK TEPKİLER

Akın Birdal'ın saldırıya uğradığını duyan bialerce kişi, aynı gün İHD İstanbul Şubesi önünde toplanmaya başlayarak, devletin planlarını boşa çıkardı. Aynı gün Sevgi Hastanesi'ne kaldırılan Akın Birdal; Ankara'daki devrimci, demokrat kurumlar, kişiler, sanatçılar ve aydınlar tarafından da sahiplenildi. Halen hasta nede bulunan Akın Birdal; vurulduğu tarihten itibaren Türkiye genelinde ve birçok Avrupa ülkesinde sahiplenilirken yapılan eylemlerle saldırı ve sorumluları protesto edildiler.

Akın Birdal'ın vurulduğu duyulur duyulmaz, İHD İstanbul Şubesi önünde toplanan ve sayısı 3 bini bulan kitle, buradan Taksim Meydanı'na kadar yürüdü. "Hepimiz Birer Akınız", "İHD Susmaz, Susturulamaz" vb. sloganlar atan kitle, Taksim Meydanı'nda basın açıklaması yaparak tekrar İHD'ye doğru yol alırken, Ankara'da da Sevgi Hastanesi önünde toplanan, sayısı gittikçe artan kitle, hastane önünde geceleri de bekleyerek, Akın Birdal'ı yalnız bırakmadı. Akın Birdal'ın vurulması İstanbul, İzmir, Ankara, Diyarbakır, Adana vb. birçok ilde protesto edildiği gibi Avrupa'da da insan hakları savunucuları, duyarlı insanlar, kurum ve kuruluşlar alanlara çıkarak suikasti protesto ettiler.

Halkın muhalefetini sindirmeyi amaçlayan devlete, halk tarafından gereken cevap verildi.

Susma, unutmama, hesap sor!

Haber Merkezi: ICAD (Uluslararası Gözaltında Kayıplar Mücadele Komitesi) ve İHD (İnsan Hakları Derneği) Kayıplar Komisyonu tarafından 17-31 Mayıs Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası çerçevesinde düzenlenen etkinliklerde kitlesel katılmalarla faşizmin "kaybetme" politikası takip edilip, kayıplar anıldı.

Faşizm tüm dünyada, özellikle emperyalizme göbekten bağlı sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde uyguladığı baskı, şiddet, katliam ve baksız savaşlarla elde ettiği iktidar(lar)ın ayakta tutulmak için ezilen yoksul, emekçi halk katmanlarına yönelik saldırılarını çeşitlendirerek günümüze kadar sürdüremiş/sürdürecektir. Bu faşist saldırılar karşın olan devrimci başkaldırıyı beraberinde getirmiştir.

Egemenlerin, tüm saldırılara ve baskılara rağmen önüne geçemediği devrimci halk muhalefeti sındırmak ve engelleyebilmek amacıyla ilk kez, biçimi farklı olsa da "kaybetme" politikası faşist katil Hitler yönetimindeki Nazi Almanyası'nda uygulandı. Toplama kamplarına doldurulan insanlardan özellikle Musevi-Yahudi ve devrimci saflarda yerlerini alanlar seçilip kamyonlara bindirilerek bilinmeyen bir yere götürülüp, yoğun işkencelerin (kaya parçalarıyla ezme, araya alıp top gibi oynama, üyüz, dörtüyüz basamakla merdivenlerden aşağı atma vb.) ardından ya kurşuna diziliyor ya da yakılarak yok ediliyordu.

"Kaybetme" politikası gerçek anlamda ise '60'lı ve '70'li yıllarda en yoğun ve kapsamlı olarak Latin Amerika ülkelerinde uygulandı. Başta Arjantin, Peru, Kolombiya, Uruguay, El Salvador, Guatemala, Kostarika, Nikaragua vb. ülkelerde beş, altı sene içerisinde emperyalizmin ırkçı, sömürücü ve faşist baskısına boyun eğmeyen, buna karşılık devrimci savaşa katılan, destekleyen ve yardımcı olan yaklaşık 250-300 bin insan ya toplu bir şekilde ya da tek tek alınarak kaybedildi. Yıllar sonra "vicdanı" sıdlayan katiller açıklamalarında katledilen insanların cesetlerini helikopterlerle okyanusa köpekbalıklarının yemesi için attıklarını, toplu halde gömdüklerini veya parçalayıp yakıklarını belirtiyorlardı.

Dünyada ezilen emekçi yoksul halklara ve öncülerine olan devrimcilere karşı uygulanan "kaybetme" politikası, coğrafik olarak üzerinde yaşadığımız Türkiye'de de çok gecikmeden muhalif kesime karşı kullanılmaya başlandı. Kaybetme politikası ilk olarak 1936 yılında İstanbul'da Salih Bozışık'la başladı. Ardından 1973 yılının 18 Mayıs'ında Türkiye proletaryasını komünist önderi İbrahim Kaypakkaya, işkencehanelerde 90 gün süren yoğun ve sistematik işkencelerin ardından kurşuna dizilerek katledildi.

Ülkeyi yöneten emperyalizmin yerli işbirlikçileri olan komprador-burjuvazi ve büyük top-

rak ağaları çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiyeli emekçi halkları daha fazla sömürmek, daha fazla ezmek ve daha fazla parçalanmak amacı ile dört bir yandan uyguladıkları cendireyi daha da katmerli uygulamaya başladılar.

Bu baskı ve zulüm neticesinde 12 Eylül AFG'si gerçekleştirildi. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası ile birlikte yüzlerce muhalif insan katledildi. Sağ kurtulanlar ise işkencelerden sonra ya esir kamplarına tıkıldı ya da sakat bırakıldı. Faşizmin kaybetme politikası neticesinde '80 yılında 4 kişi, '81-'83'te 1, '84-'89-'90'da 6, '91'de 4, '92'de 8, '93'de 80, '94'de 66, '95'te 184, '96'da 20, '97-'98 Mayıs ayına kadar 20 muhalif insan evlerinden, sokaktan, işyerinden devletin resmi ve gayri-resmi kuvvetlerince alınıp kaybedildi. Bu kayıpların kimisinin cesedi bir ormanda, bir yol kenarında, kimisinin cesedi de kimsesizler mezarlığında parçalanmış, yakılmış, kurşunlanmış vb. şekilde bulundu.

Arjantin'de uygulanan bu kanlı politika Plaza

Hasan Ocak'ın işkence edilerek katledildikten sonra kimsesizler mezarlığına gömülen cesedi bulundu. Ardından Rıdvan Karakoç, Ayşe-nur Şimşek ve diğer kayıpların hesabı sorulmaya başlandı. Halkın sınıfların en başlarında "üç-beş baldırı çıplak hiç bir şey yapamaz, bir iki gün oturmaz, üçüncü gün pes ederler" biçiminde yaklaştığı, ancak günlerin geçmesi ve kayıpların artması neticesinde potansiyel tehlike olarak gördüğü kayıp ailelerini zor kullanarak durdurmaya çalıştı. Arjantin'deki Plaza de Mayo Anneleri, Türkiye coğrafyasında Galatasaray Lisesi önünde Cumartesi Anneleri oldular. "Hepimiz Kayıp Yakını, Tutsak Anasıyız" pankartı eşliğinde tüm kamuoyuna faşist devleti teşhir etmek amacıyla resimleri, karanfilleri, ağları, hünç ve kinleriyle her Cumartesi günü saat 12.00'da "Sessiz Çığlık" olarak Galatasaray Lisesi önünde oturmaya başladılar. Çok geçmeden faşist devlet, "şirinlik", "demokrasiçilik" maskesi düşünce eyleme saldırmaya başladı. Başta analar olmak üzere duyarlı ve ilerici ka-

Sesimizde kayıpların sesi, sesimizde umudumuz, altıncağ yarınlarımız saklıdır. Sesimizi isyana dönüştürelim. Kayıplar için artık bir ses niye bile. Susmayalım, Unutmayalım, Hesap Soralım.

17-31 MAYIS ICAD EYLEMLİKLİKLERİ

16 Mayıs günü ICAD Avrupa ve Türkiye seksiyonları 157'si gerçekleştirilen Cumartesi Annelerinin onuruna eylemine katılarak desteklerini sundular. Eylemin ardından Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM)'nde düzenlenen kayıplarla ilgili bir söyleşi gerçekleştirildi.

Söyleşiyi, Hasan Ocak'ın ağabeyi Ali Ocak, kayıp Fikri Özgen'in kızı HADEP İstanbul İl üyesi Münnevr Özgen, ICAD İngiltere seksiyonu adına Andy Higginbottom katıldı.

Ali Ocak yaptığı konuşmada; dünyada ve Türkiye'de kayıp politikasının nedenleri ve sonuçlarını anlatarak, emperyalizmin yerli işbirlikçileri aracılığıyla kendisine engel olarak gördüğü tüm ezilen halklara karşı zulüm ve baskı

uygulayarak yükselen örgütlü çığlığının boğulmak ve susturulmak istendiğini, kayıp ve gözaltında katletme politikasının Türkiye'de İbrahim Kaypakkaya ile başladığını, günümüze kadar özellikle OHAL Bölgesi'nde gündeme artarak devam ettiğini, ilerici kamuoyunun bu baskı ve iğrenç politikalara sesini çıkarmadığı takdirde kayıpları, yargısız infazları, baskı ve katliamların artarak devam edeceğini belirtti. Ali Ocak'ın ardından Andy Higginbottom söz alarak, kayıpların olduğu bütün ülkelerde toplumsal ve politik eşitsizliklerin olduğunu, toplumsal muhalefeti geliştirdiği durumlarda ezen sınıflı yöneticileri tarafından (resmi demokrasi) her koşulda beyaz ölümleri yeni kaybetme politikasının hayata geçirildiğini belirtti. Münnevr Özgen ise, Kurdistan coğrafyasında kamuoyunun bilmediği yüzle-

De Mayo Analari tarafından dünyaya ilk kez kitlesel bir şekilde duyurulmuştu. Türkiye'de de bu iğrenç politikaya karşı tepki ilk olarak 1991 yılında Hüseyin Toraman'ın kaçırılması neticesinde gerçekleştirildi. Yürütülen eylemler o süreçte hayli ses getiren de toplum dinamiklerini hareketlendirmeye yetmedi.

12 Mart 1995 tarihinde Gazi Mahallesi'nde yaşadığı hezimetin şaşkınlığıyla ne yapacağını şaşırarak faşist devleti, yönünü halkın ilerici unsurlarına çevirdi. 21 Mart'ta Hasan Ocak kaçırıldı. Hasan Ocak'ın kaçırılmasının ardından başta ailesi, arkadaşları ve insan hakları savunucuları yaptıkları eylem ve protestolarla Hasan Ocak'ın devletin elinde olduğunu tüm kamuoyuna duyurmaya çalışıyorlardı. Kısa bir süre sonra eylemlerin çapı giderek büyüdü. Türkiye ve dünya kamuoyunun ilerici unsurları, insan hakları savunucuları, af örgütleri eylemleri destek vererek faşist devleti tam anlamıyla köşeye sıkıştırmışlardı. Eylemler ve tepkiler neticesinde 17 Mayıs 1995 tarihinde

kamuoyunun dirençliliği karşısında pes eden Türk devleti oldu. Fakat kayıplar durmuyor/durdurulamıyordu. Bunun üzerine kayıp politikasına karşı aktif bir şekilde mücadele etmek amacıyla 26 ülkeden 132 delegenin katılımıyla dünyada ilk kez organize bir şekilde 1. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı 17-18-19 Mayıs 1996 tarihinde İstanbul'da tüm engelleme ve tehditlere karşın başarılı bir şekilde gerçekleştirildi. Kurultayda; bülten çıkarılması ve 17-31 Mayıs günleri Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası olarak kabul edildi. Ardından 11. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı Kolombiya'da 11-13 Temmuz 1997'de gerçekleştirildi. Bu kurultayda; Almanya, İngiltere, Fransa, Hollanda ve Türkiye'de ICAD seksiyonlarının kurulması kararı alındı ve seksiyonlar kuruldu.

Susmak, kaybedenlere destek vermektir. Katliamları, işkenceleri kanıksamaktır. Yükselen seslerde tohum olarak atılan umutların, yarınlarda yeşermek için yaşam kaynakları saklıdır.

ce kayıp olayının olduğuna, tüm uluslar gibi en fazla kaybın Kurt halkı nezdinde gerçekleştiğini belirtti. Konuşmaların ardından Hasan Gülünay'ın eşi Birsan Gülünay, Hüseyin Morsümbül'ün annesi Fatma Morsümbül, Hüseyin Toraman'ın teyzesi Necmiye Aydın, Ferhat Tepe'nin annesi Zübeyde Tepe, Şerif Karakoç'un kardeşi Abdullah Karakoç ve TKP(ML) Ölümler Direnççisi C. Feri Oral kısa bir konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından Emekçi Kadınlar Birliği'nin "kayıplar" konulu fotoğraf sergisinin açılına katılmakla.

17 MAYIS: İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi önünde bir araya gelen ICAD temsilcileri, İHD Kayıplar Komisyonu üyeleri ve dayanışma kurumu, kuruluş ve DKO temsilcileri yakınlıkla mumlarla kayıpları andılar. Burada İHD İstanbul Şube Başkanı Ercan Kanar tarafından açıklama yapıldı. Yapılan açıklamada; "Bugün 17 Mayıs, gözaltında kayıplarla mücadele günü ve bugün dünyanın dört bir yanına"

gözetiminde kayıplar konuşuluyor, anılıyor. Sorumluları protesto ediliyor ve hiç kimse-nin gözetiminde kaybolmaması için çağrılar yapılıyor. Bizler de burada dünyadaki kayıp yakınlarının bir parçasıyız ve sesimizi onla-rın sesine katıyoruz. Bizler de bugün tüm insan hakları savunucularına demokrasi güçlerine ve devlete çağrı yapıyoruz.

Çünkü gözetiminde kayıpların yalnızca bu ülkeye özgü olmadığını biliyoruz ve diyoruz ki; hu-kukun yerini kaba kuvvetin aldığı her yerde, devletin suç ör-gütleriyle içiçe geçtiği bütün ül-kelerde insan hakları savunucula-rına çok işler düşüyor" denil-di. Açıklamanın ardından kitle, "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Kayıplar Onuru-muzdur", "Katil Devlet" vb. sloganları haykırarak dağıldı.

19 MAYIS: Gazi Mahallesi Hacı Bektaş Veli Cem Evi önünde sa-at 11:00'den itibaren toplanmaya başlayan kitle, marşlar, türküler okuyarak Gazi halkını yürüyüşe davet etti. Kitlenin toplanması ile birlikte önde ICAD pankartı, ar-dından Hasan Ocak'ın resminin olduğu pankart, DMP, EKB, Öz-gür Gençlik, Tohum Kültür Merkezi, Sınıf Sendikacılığı Hareketi, Özgürlük ve Müca-dele Platformu, Demokratik Haklar Plat-formu pankartları eşliğinde saat 13:00'de Ga-zi Mezarlığına doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca sık sık; "Faşizme Karşı Tek Yum-

ruk, Tek Barikat", "Kayıplar Bulunsun Hesap Sorulsun" vb. sloganlar haykırıldı. Mezarlığa gelen kitle Hasan Ocak ve Gazi Şehitlerinin mezarı başında tüm devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulun-du. Saygı duruşunun ardından mezarlara kız

deş dişe, yürek yüreğe bir mücadelenin yürü-tüldüğünü, devletin zor baskısına karşı insan iradesinin ve bilincinin galip geldiğini belirtti. Ardından ICAD Türkiye sekreyoru adına Bir-gül Kutan bir açıklama yaptı. Kutan açıklama-sında; "Bildiği gibi gözetiminde kayıplar ol-

ile kendi geleceklerini sağlamlaştırmaya çalışırken, ezilen halklara ise daha çok baskı, katliam, terör ve kayıp uygulamalarını reva görüyor. Halkların mücadelesini bastırmak için bütün dünyada aynı yöntemlerle ben-zerliği bu politikaların esas sahiplerinin ortak çıkarları temelinde birleşti-gi gösteriyor. Bu politikaların karşı ancak birlikte oralınmış bir mücadele hattı, uluslararası bir örgütlenişle cevap verilebilir. ICAD bu ihtiyacı bir ürünü ola-rak doğdu. ICAD, uluslararası boyutlarda kayıplar mücadelesi-ni birleştirmek, emperyalizme ve onun politikalarına karşı di-reniş hattı oluşturmak ve kayıpların yaşanmayacağı bir dünya özlemiyle buyumuş devam ediy-or" dedi.

Daha sonra, HADEP Gaziosman-paşa İlçe Başkanı Macit Aygöl bir konuşma yaptı. Konuşmaların ardından şair Mehmet Özer oku-duğu şiirlerle kitleyi coğurttu. An-na Grup Vardiya'nın söylediği ve kitlenin eşlik ettiği türküler ve marşlar eşliğinde sona erdi.

24 MAYIS: Yüz Çiçek Aşın Bül-tür Merkezi'nde DHP ve ICAD temsilcileri tarafından kayıplarla ilgili bir söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşiye ICAD adına Ali Ocak, DHP adına Birgül Ku-tan katıldı. Katılımcılarla, ildeyitler arasında karşılıklı olarak gerçekleşen söyleşide kayıpların nedeni, yapılan saldırılara karşı koyuşla ve kayıplar mücadelesi anlatıldı konuşuldu.

karanfiller bırakıldı. Ardından Rıdvan Karakoç'un mezarı ziyaret edildi. Rıdvan Karakoç'un annesi ve kardeşi hüzür konuşma yaptıktan sonra, tekrar Hasan Ocak'ın mezarına gelindi. Ali Ocak burada yaptığı konuşmasında beyaz ölümlere karşı üç yıldırdı omuz omuza,

gusa yalnız ülkemizde yaşanan bir sorun değil. Gerici ve faşist rejimlerin egemen ol-duğu bütün ülkeler benzer politikaları ile dikkat çekiyor. Yeni dünya düzeni aldatma-casıyla bugün emperyalizm IMF, dünya ban-kası ve yeni olarak da MAİ gibi uygulamalar

SESİNİZ, SESİMİZ DAHA FAZLA YÜKSELSİN FAŞİZME İNAT

Halkın Günlüğü/İstanbul: Yüzlerce insan Cumartesi Annelerine yönelik saldırılara karşı faşizme inat 157. ve 158. haftalarda Gala-tasaray'a aktı.

157. HAFTA: Kolluk kuvvetlerinin 156. haf-tada analara yönelik saldırısı 157. haftada yaklaşık üç bin kişinin katılımıyla protesto edildi. Galatasaray'a üç ayrı koldan giren fa-kat barikatlar nedeniyle üç ayrı yerde durdu-rulan grupların en kitleseli olan ve İHD önünden Galatasaray'a yürüyen yaklaşık 3 bin kişi Çiçek Pasajı önünde, KESK Genel Merkezi'nden çıkan kamu emekçileri Hollan-da Konsoloslugu önünde, diğer grup ise Yapı Kredi Bankası önünde kolluk kuvvetlerince durdurularak Galatasaray Lisesi önüne girselerine izin verilmedi. Bunun üzerine polis şer-leri ile bir süre tartışan İHD yöneticileri ve kitle Çiçek Pasajı önünde oturma eylemini gerçekleştirdi.

Burada İHD İstanbul Şube Başkanı Ay-brean Kanar tarafından bir basın açıklaması okundu. Açıklamada; "Üç yıldır her hafta Cumartesi günleri, Gala-tasaray Lisesi önünde gözetiminde kayıpları protesto etmek için yarım saat sessizce otu-ran biz Cumartesi insanlarına, polis 'artık burada oturmaya kalkarsınız' dedi. Gözetiminde alınıldık dövüldük Devlet, 156. haftada, An-neler Günü'nde, Cumartesi Annelerine hed-iye olarak dayak attı.

Bizler Kayıp yakınlarıyız. Ve onlarla birlik-te gözetiminde kayıplara karşı çıkan insana-rız. Tek bir ortak noktamız var. Gözetiminde

kayıpların son bulması. Tek amacımız, so-rumlulardan hesap sorulması. Sessiz inadı-mızla, yaz kıy demeden, bıkmadan, usan-madan, vazgeçmeden, her hafta aynı saat-te, aynı yere gitme kararlılığımız tek daya-nağımız. Cumartesi olurlmaları 'insanın' diyen herkesin gözünde meşruiyet kazanır. Hem burada, hem bütün dünyada, insan-ları gözetiminde kaybedenler dışında hiç kimse, her hafta sessizce oturup kayıplar-ın fotoğraflarını sessizce taşıyan insanla-ra bir suçlama yönelmez.

'Gözetiminde kayıp diye bir şey yok' diyenler, gözetiminde kayıp olarak kayıplara geçtikten sonra, işkence edilmiş cesetleri bulunan

Hasan Ocak'ın, Rıdvan Karakoç'un, Sü-leyman Seyhan'ın, Tevfik Kusun'un, Ay-senur Şimşek'in hesabını verememiştir. Ve hala gözetiminde kayıp olan Aysel Malkaç'ın, Talat Türkoğlu'nun, Fehmi Tosun'un, Düzgün Tekin'in, Mehmet Özdemir'in ve diğer tüm kayıpların akıbetini açıklayama-maktadırlar. Çünkü suçlular! Açıklayama-dıkları surece suçlu olmaya devam edeceklerdir" denildi. Açıklamanın ardından kitle hep bir ağızdan "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Kayıplar Bulunsun Hesap So-rulsun" vb. sloganları haykırdı. Eyleme ICAD Hollanda, Almanya, İngiltere, İsviçre ve Filipin temsilcileri de destek sundular. Eyle-

min ardından kitle sloganlar eşliğinde da-ğıldı.

158. HAFTA: Kayıpların bulunması ve kaybe-denlerin hesap vermesini isteyen Cumartesi Anneleri 23 Mayıs Cumartesi günü 158. kez Galatasaray Lisesi önündeki yerlerini aldılar. Son üç eylemi engellemeye çalışan kolluk kuvvetleri halkın karşısında bir kez daha geri adım atarak lise önüne gerçek sahiplerine bi-raktı. Eylem başında İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Arpat'ın ailelere esna-fın kendilerinden şikayetçi olduklarını ve ey-lemin PKK'nin isteği doğrultusunda gerçekleştiriildiğini ve derhal dağılmalarını istemesi üzerine analar; "Yemdin Sakık'ın sözde ifa-deleri olmadan önce niye kimse rahatsız olmuyordu, niye bizi PKK'nin yönlendirdi-gini söylemiyordunuz. Şimdi kendinize bir külf buldunuz, Sizler bunlarla uğraşacağınızı bizim evlatlarımızı bulun ki, sizin sa-mımı olduğunuzu bilelim" dediler. Eylemde Uluslararası Demokratik Kadın Hakları Fede-rasyonu Başkanı Sylvie Jan da bir açıklama yaptı. Eylemde 31 Mart'tan bu yana kendile-rinden haber alınmayan Neslihan Uslu, Metin Andaç, Mehmet Ali Mandal ve Ha-san Aydoğan'dan hala bir haber alınma-dığı belirtildi.

Aynı akşam lise önünde İHD Kayıplar Komis-yonu ve Cumartesi Anneleri, gözetiminde kay-bolan yakınlarının eski ayakta kalanları yol üzerine bırakarak, etrafını mumlar ve karan-fillerle çevirdiler. Bir süre sessizce oturan ka-yıp yakınları daha sonra dağıldılar.

Endenozya'da büyük isyan

Haber Merkezi: 6 generalin 30 Eylül 1965 tarihinde öldürülmesi ile başlayan Tuğgeneral Muhammed Suharto'nun faşist diktatörlüğü döneminde uygulanan katliam, şiddet ve her türlü insanlık dışı uygulamalar sonucu 200 bine yakın ilerici, devrimci ve komünist katledildi. Suharto'nun diktatörlüğü halkın kanını emerek, ABD'nin de desteği ile bu günlere kadar devam etti. Gerek ekonomik ve gerekse siyasi anlamda çok ağır koşullarda yaşayan Endenozya halkı, 12 Mayıs 1998 tarihinde Başkent Jakarta'da siyasi reform ve Suharto'nun istifası talepleriyle sokağa çıkan öğrencilere ateş açılması sonucu 6 öğrencinin ölmesi, 20 öğrencinin yaralanması üzerine sokağa döküldü.

Kontrolsüz olarak gelişen öğrencilerin ve halkın protesto gösterileri yoğunlaştıkça eylemler isyana dönüştü. Başkent çevre mahallelerinden akan yüzlerce kişi zenginlerin arabalarını, dükkanlarını ve bankaları ateşe verirken yaklaşık 1000 işçi, IMF'nin Jakarta'daki Bürosu'na doğru yürüyüş düzenledi. Jakarta'daki Endenozya Üniversitesi'nde ve Batı Java'nın Bandung şehrinde toplanan 2000 öğrenci ile diktatörün paralı uşakları

arasında çatışmalar çıktı. Çatışmalarda 18 öğrenci kaybolurken toplam 12 öğrenci öldü.

Bu arada 15 bin askerin görevlendirildiği Jakarta'da askerler değişik noktalarda konuş-

landırıldı. 32 yıl boyunca bu kanlı diktatörlüğe destek veren ve Endenozya halkının kanını emen ve halkların bir numaralı düşmanı olan ABD emperyalizmi, isyanın önlenmesi amacı ile askeri bir heyeti ülkeye gönderdi. Daha sonra ABD Dışişleri Bakanı Ma-

del Albright 20 Mayıs günü yaptığı bir açıklamada diktatöre çekilmesi talimatını verdi.

Halkın, son ekonomik kriz ve siyasi baskı sebebiyle artan isyanı, başkentte dört alışveriş merkezinin daha ateşe verilmesine neden olarken, burada 230 kişinin daha yaşamını yitirmesi ile hayatını kaybeden insan sayısı 500'e ulaştı.

Eli kanlı diktatör, bu gelişmeler karşısında istifa etti. İstifa etmesinde önemli bir etken olan öğrenciler, elde ettikleri zaferi kutlarken iktidara Suharto'ya yakın biri olan Yusuf Habibi getirildi.

Suharto'nun muhalifleri 6 ay içinde yapılacak adil bir seçimle iş başına gelecek yeni devlet başkanı ve parlamentonun demokratik reformları bir an önce gerçekleştirmesini ve Suharto'nun yargılanmasını istediler.

Gerek ağır koşullar altında yaşayan Endenozya halkını ve gerekse de Endenozya gibi, emperyalistlerin ekonomik ve siyasi olarak sömürdüğü diğer dünya ülkelerinde yaşayan emekçi halkları bu ekonomik ve siyasi baskıdan reformlar değil, proletarya önderliğinde gerçekleştirilecek olan devrim kurtarı ●

DEMİRBAŞ'IN KATİLLERİ

CEZALANDIRILMIYOR

Haber Merkezi: 7 Temmuz 1995'te Elazığ Emniyeti'nce gözaltına alınıp 22 Temmuz'da ailesine, intihar etti denerek cesedi teslim edilen Sinan Demirbaş'ı işkence ederek öldüren polisler hakkında açılan dava, sürekli erteleniyor. Olayın üzerinden 3 yılı aşkın süre geçmesine, tüm delillerin toplanmasına ve sanık polislerden birinin suçu kabul etmesine rağmen davayı sonuçlandırmayan mahkeme, benzer davalardaki gibi polisi kurtarmanın yollarını arıyor.

Dağa önce karar verileceği açıklanan 18 Mayıs'taki duruşma, Elazığ Ağır Ceza Mahkemesi'nde saat 09:00'da başladı. Daha önceki duruşmalarda suçu üstüne alıp işkenceyi itiraf eden Bünyamin Gök duruşmaya katılmazken diğer işkencecilerden Başkomiser Erdoğan İnan, Veysi Aslan, Hasan Çetinkaya, M. Faruk Özer, Nazif Yazar, Zihni Derin ve Mahmut Karamehmetoğlu hazır bulundular.

İşkencecilerden ekip şefi Erdoğan İnan Demirbaş'ın kendisinin ve Bünyamin Gök'ün dışında kimsenin olmadığı bir sırada kendisine saldırdığını ve Gök'le boğuşurken yere düştüğünü, daha sonra ise nezarete götürdüklerini, Demirbaş'ın burada başını demirlere ve duvarlara vurduğu için öldüğünü iddia etti. Diğer işkenceciler de aynı ifadeleri tekrarlayarak olay anında orda bulunmadıklarını ve Demirbaş'ın intihar etmiş olabileceğini söyleyerek olayı çarpıtmaya çalıştılar. Oysa daha önceki duruşmalarda

katillerden Bünyamin Gök, Demirbaş'ın kafasına kendisinin telsizle vurduğunu ve ölümün bundan kaynaklanmış olabileceğini söyleyerek işkenceyi itiraf etmişti.

Vücudunda yapılan işkenceden dolayı yoğun darp ve yara izleri olan Demirbaş'a verilen Adli Tıp raporuyla da ölümün işkence sonucu olduğu kesin şekilde kanıtlanmıştı.

Mahkemede müdahil avukatlar adına söz alan Ercan Ayhan, sanıkların salonda olduklarını ve toplanabilecek tüm delillerin toplandığını vurgulayarak mahkeme heyetinin kararını vermesini istedi. Sanık avukatı ise savunmalarını tamamlamadıklarını iddia ederek süre verilmesini talep etti. Mahkeme heyeti de sanık avukatının istemine uyarak karar duruşmasının 29 Haziran'a ertelendiğini açıkladı. Ertelemeye tepki duyan müdahil avukatlar mahkemenin sanıkları yargılamak istemediğini ve yargılanmalarını sürekli oyaladığını açıkladılar.

IHD, HADEP, EMEP, ÖDP, Eğitim-Sen vb. kurum temsilcilerinin ve Demirbaş'ın yakınlarının izlediği dava sırasında, polisle kitle arasında gergin anlar yaşandı.

İşkenceyi, katliamı, yargısız infaz vb. uygulamaları meşru gören bir zihniyetin uzantısı olan mahkemelerden işkencecileri ve katilleri cezalandırmasını beklemiyor ve katillerin döktükleri kanda boğulacağını, hesabını halkın soracağını yineliyor ●

ACIZLIĞIN GÖSTERGESİ; İŞKENCE

Halkın Günlüğü/İstanbul: Hakim sınıflar, toplum üzerindeki hakimiyetini korumak ve ömrünü bir nebze daha uzatabilmek için, tüm kurumlarıyla, başta devrimci-komünistlere ve muhalif kesime karşı uyguladığı sindirme, teslim alma ve baş eğdirme gibi insanlık dışı uygulamalarını planlı ve sistemli bir şekilde sürdürdüğü işkencelere bir yenisini daha ekledi.

Planlı işkencenin son kurbanı olan, yankesicilik yaptığı iddiasıyla Eyüp İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polislerce 3 Mayıs Pazar günü gözaltına alınan 24 yaşındaki Cengiz Süslü, İlçe Emniyet Müdürlüğü'nde kaldığı 8 gün boyunca polislerin yoğun işkencelerine maruz kaldı.

Elektrik şoku, ters askı ve kabadayak gibi işkencelerin yanı sıra, polisin coplu tecavüzü sonucu kalın bağırsakları yırtılan ve işkence esnasında emniyette fenalaşan Cengiz Süslü'yü Şişli Etfal Hastanesi'ne kaldıran polisler, 8 günlük gözaltı süresini gizlemek için Süslü'yü "bu gün gözaltına aldık" dediler. Yapılan muayenede kalın bağırsak parçalanması tanısı koyan doktorlar, Süslü'yü kaldırdığı Acil Servis'te ameliyata aldılar. Tedavisinin devam etmesi için 1. Genel Cerrahi Servisi'ne sevk

edilen Süslü, polislerce gözaltında tutuluyor.

Uygulanan ağır işkenceler sonucu anüsünü kullanamayan Süslü'nün dışkı atımı, karnından açılan bir delikten sağlanıyor. İşkenceden dolayı psikolojik bunalıma giren, ayrıca omuzunun sağ kısmında büyük bir yara ve vücudunun çeşitli yerlerinde elektrik yanığı olduğu belirtilen Süslü'nün 3 ay daha fiziksel tedavi göreceği belirtildi.

İşkence mağduru Süslü ile görüşmek için hastaneye giden avukatların görüşme istemini engelleyen polisler, olay sonrası hastaneye giden gazetecileri de tartakladılar. Tanıklar yaptıkları açıklamalarda, hastaneye getirildiğinde Süslü'nün çevresindekilere, "polisler karakolda cop soktu" dediğini belirttiler. Şişli Etfal Hastanesi'nde çalışan ve isminin açıklanmasını istemeyen doktorlar, "yabancı cisim uygulaması sonucu bağırsaklarda parçalanma" olduğunu doğruladılar.

Süslü için İstanbul Emniyet Müdürlüğü Yankesicilik Bürosu'na başvuruda bulunan avukatlara, olayın, Süslü'nün gözaltına alınmadan evvel vuku bulduğu izlenimini vermek için "gözaltında kaydı yok" şeklinde cevap verildi ●

Demokratik üniversiteye tahliye yok

Haber Merkezi: Hakim sınıflar yıllardan beri hak arama eylemliliklerinin önüne geçmek için gözaltılarla, tutuklamalarla ve işkencelerle öğrenci gençliği yıldırıma ve teslim almaya çalışmaktadır.

Akademik-demokratik ve parasız eğitim taleplerini dile getirdikleri için, Ankara 2 No'lu DGM tarafından 95 yıl 11 ay 20 gün hapis cezasına çarptırılan fakat, cezaları yargıtay 9. Ceza Dairesi'nce bozulan üniversite öğrencilerinin davaları, DGM'de yeniden görülmeye başlandı.

Haklarında verilen kararın bozulmasından sonra yapılan ilk duruşmaya tutuklu bulunan öğrencilerden **M. Murat Kalyoncugil, A. Aşkın Doğan, Bülent Karakaş, Mahmut Yılmaz, Özgür Tüfekçi** ve tutuksuz olarak yargılanan **Elif Kahyaoglu** ve **Nurdan Bayşahan** katıldı.

Duruşmada mahkeme heyetine 62 sanık avukatlarının ortak dilekçesini veren avukat **Şanal Sarıhan**, sanıklardan hiç birinin molotoflu eyleme katılmadığını, bunun bilinçli bir şekilde yapılan asılsız bir iddia olduğunu, sanıkların suçunun akademik-demokratik taleplerini dile getirmek olduğunu söyledi. Sarıhan ayrıca, "Emniyetle yapılan işkenceler altında alınan ifadelerde 14 molotofun olduğunu, 30 Mart Pazartesi günü, olay yerinde ise 3 molotofun kullanıldığını polislerce rapor edildiğini" söyledi.

Demokratik hak arama mücadelesi yürütenlere karşı faili belli infazlar düzen-

lendiğini **Kenan Mak, Serkan Eroğlu** ve **Umit Cihan Tarho'nun** öldürüldüğünü, burjuva basının da yardımıyla günlerce açık hedef haline getirilen insan hakları savunucusu **Akın Birdal'ın** da kurşun yağmuruna tutulduğunu belirten **Özgür Tüfekçi**, "Bizler üniversite gençliğinin aydın kimliğini taşıdığımız ve savunduğumuz için bu sıralarda yargılanıyoruz" dedi. Tüfekçi ayrıca, akademik-

tanığının olmadığını, suçlamanın kasıtlı ve asılsız bir iddia olduğunu belirtti. Yılmaz, kendilerinin sadece hakları olan demokratik üniversite istediklerini ve öğrencilerin mücadelesinin ortak yurttulması için öğrenci koordinasyonunu oluşturduklarını söyledi.

Herkesin hakkı olan parasız eğitimi, parasız sağlığı savunduklarını ve bunun için bir çok demokratik eylemler yaptık-

leştirildiğini, iddia edildiği gibi evinde bulunmadığını, bunun asılsız bir iddia olduğunu belirterek, "Molotoflarda parmak izi araştırması yapılmadı. Gözaltında benden zorla molotof tutmam istendi ben tutmadım, sonra da saç telim koparılıp delil olarak sunuldu" dedi.

Murat Kalyoncugil ise, bütün suçlamaların kasıtlı ve planlı polis komplosu olduğunu tüm bunların devrimci-demokrat öğrenci hareketine yönelik bir saldırı olduğunu belirtti.

Sanık öğrencilerin tahliye taleplerini reddeden Mahkeme Başkanı **Mehmet Turgut Okyay**, duruşmayı 17 Haziran 1998'e erteledi. Sanıkların tahliye talebine "red" cevabı tutuklu sanıklar ve izleyiciler tarafından alkışlanarak protesto edildi.

Polisin yoğun önlem aldığı duruşmaya öğrenci aileleri, arkadaşları, sanatçılar ve kitle örgütü temsilcileri büyük ilgi gösterirken sadece öğrenci aileleri, avukatlar ve sanatçıların bulunduğu 150 kişi duruşmaya alındı. İçeriye alınmayan 100 öğrenci de DGM önünden polislerce uzaklaştırıldı. Polisin bütün engellemelerine rağmen Atatürk Bulvarı'nda toplanan öğrenciler, "Çetelere Kıyak, Öğrenciye Dayak", "Bu Abluka Dağılacak", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste", "Devletin Fermanı, Bastıramaz İsyani" sloganlarını atarak topluca olaysız bir şekilde dağıldılar.

demokratik ve parasız eğitim talepleriyle yaptıkları eylemlerin kendilerinin demokratik bir hakkı olduğunu belirtti.

Tutuklu öğrencilerden **Mahmut Yılmaz**, molotoflama eylemleriyle kendilerinin hiç bir ilişkisinin bulunmadığını, gözaltına alındıktan 9 gün sonra evlerinin arandığını, getirilen suçlamanın bir tek-

larını söyleyen **Almet Aşkın Doğan**, öğrenci koordinasyonu içinde yer aldıklarını, akademik-demokratik üniversite mücadelesi yürüttüklerini ve molotoflama eylemiyle hiç bir ilişkilerinin bulunmadığını, bunun asılsız bir iddia olduğunu belirtti. Tutuklu öğrencilerden **Karakaş**, molotofların gözaltındayken evine yer-

POLİSLERE LİSELİ ÖĞRENCİLERDEN DAYAK

Halkın Günlüğü/Kartal: Ekonomik siyasi krizin faturasını eğitime "katkı payı" adı altında öğrencilere de çıkaran devlet, aynı zamanda öğrencilerin akademik, demokratik taleplerini de şiddetle bastırmaya çalışıyor.

Sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri karşısında iktisadi açıdan tam bir kriz yaşayan faşist Türk devleti, öğrencilerden aldığı bu haraçları savaş giderlerine yatırırken, bir yandan da emekçi aydın insanları katlediyor, zindanlara tıkıyor. Bu haksız uygulamalara karşı çeşitli okullarda ve üniversitelerde protestolar gelişirken bir protesto da 14.05.1998 tarihinde Kartal Lisesi'nde gerçekleştirildi.

Saat 14-30'da okul çıkışında bir araya gelen Kartal Lisesi öğrencileri, alkışlarla protestolarını dile getirirken diğer yandan da "Paralı Eğitime Hayır, Faşist Saldırılarına Son" yazılı, LÖB imzalı bir

pankart açtılar. Kortej oluşturarak okul önünde yürüyüşe geçen öğrenciler, "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Çatlinın İtleri Yıldırıamaz Bizleri" "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarını attılar.

Hemen ardından okul çevresinde bulunan bir resmi polis aracı, öğrencilerin önünü kesti. Araçtan inen bir polis öğrencilerin elindeki pankarta müdahale etmeye çalıştı. Ardından diğer iki polis de inip müdahaleye destek verdi. Öğrencilerle polis arasındaki bu mücadele, öğrencilerin polisi dövmesiyle kavgaya döndü.

Polisi aralarına alan Kartal Lisesi'nde okuyan LÖB'li öğrenciler polisleri fena halde dövdüler. Daha sonra öğrencilerle baş edemeyen polisler, pankartı alıp aracı binerek kaçtılar. Ardından öğrenciler polis otosunu bir çıkmaz sokağa kadar kovaladılar. Bu arada terörle mücadele

ekipleri ve resmi polisler okul çevresine yığılınca öğrenciler de ara sokaklara dağılarak, olay yerinden uzaklaştılar. Bu gelişmeler karşısında acizleşen polis, olayla alakası olmayan bir öğrenciyi gözaltına aldı. Daha sonra okul idaresi bir kaç öğrencinin ev adresini polise verdi. Bunun üzerine polis aynı akşam evlere operasyon düzenleyerek İşçi Partili iki kız gözaltına aldı. Gözaltına alınan İşçi Partili kızlar eylemde bulunan öğrencilerin isimlerini polise verdiler.

DAYAĞI HAZMEDEMİYEN POLİS, ÖĞRENCİ AVINA ÇIKTI

Gece 23:00'da evleri basan polis, gözaltına aldığı, olayla alakası olmayan öğrencilere, "Arkadaşlarınıza söyleyin gelip teslim olsunlar eğer gelmezlerse 6 aydan 6 yıla kadar ceza yerler" diyerek öğrencileri serbest bıraktı. Okula gelen öğrenciler eylemde bulunan arkadaşlarına bu bilgiyi verince

sıradan 2 öğrenci ve 1 LP'li öğrenci gidip polise teslim oldu. Polisler, uşak medyayı da çağırarak kamuoyuna, polisin öğrencilere el öptürerek ve özür dileterek şov yaptılar.

Bunun üzerine Kartal Lisesi öğrencileri kamuoyuna ve basına bu olayın tamamen polisle işbirliğinde olan öğrencilerle yapılan bir senaryo olduğunu belirten bir açıklama yaptılar. Açıklamada, "Biz Kartal Lisesi'nde okuyan devrimci öğrenciler olarak burjuva medyası karşısında eylemin içeriğini saptırmaya çalışan bu öğrencilerin devrimci olmadığını ve polisle işbirliği içinde olduğunu kamuoyuna bildiriyoruz. Biz hiç teslim olmadık ve olmayacağız. Bizler hiçkimseden özür dilemeyiz. Ezilen halklardan başka ve mücadelemizde bizleri hiç bir faşist saldırının yıldıramayacağını tüm kamuoyuna bildiriyoruz" diyen LÖB'li öğrenciler eylemliliklerini sürdüreceklerini belirttiler.

TÜRK-İŞ'ten özelleştirmeye hayır mitingi

Haber Merkezi: TÜRK-İŞ'e bağlı sendikalarla örgütlü bulunan onbinlerce işçi ve emekçi, 16 Mayıs Cumartesi günü Ankara Sıhhiye Meydanı'nda "İşsizliğe Hayır! Özelleştirme Talanına Son" talebiyle bir miting düzenledi.

Tandoğan Celal Bayar Bulvarı'nda sabahın erken saatlerinde toplanan işçiler, uzun bir bekleyişin ardından saat 09:30 sularında Celal Bayar Bulvarı'ndan Sıhhiye Meydanı'na doğru sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş esnasında "Şalter İncecek, Hükümet Gidecek", "Şalter Ne Zaman İncecek?" vb. sloganlar atıldı. Yolu her iki şeridini de kapatan işçilere polis müdahale etmeye çalışarak, yolun bir şeridinden yürüyüşe geçmelerini söyledi.

Bunun üzerine TÜRK-İŞ Genel Başkanı Bayram Meral ile bir polis amiri arasında kortej ile ilgili kısa bir tartışma yaşandı ve ardından işçiler tekrar yolun her iki şeridinden yürüyüşe devam ettiler.

Mitinge; "Özelleştirmeye Hayır", "Kahrolsun IMF, Bağımsız Türkiye", "Geçici İşçilere Kadro" vb. döviz ve pankartın yanı sıra, taleplerin yazıldığı balonu taşıyan Tes-İŞ'e bağlı binlerce işçi, "Gün Ekmeye ve Demokrasiye Sahip Çıkma Günüdür", "MAL, MİGA, esnek çalışmaya, özelleştirmeye, işten atmalara karşı genel grev genel direniş" pan-

kartlarıyla, Yol-İş, "Bizi ekmezsiz Bırakılara Oy Vermeyeceğiz", "12 Eylül Yasalarına Hayır", "Hükümet IMF'nin Değil, İşçinin Sesini Dinlesin" pankartlarıyla DSI geçici işçileri, "Hepimiz Birer Akın Birdal'ız" pankartıyla katılırken, Petrol-İş Batman Şubesi ve bazı siyasi partiler, dergiler ve derneklerin yanı sıra sarı sendika ağaları da mitinge katıldılar.

İşçiler yürüyüş sırasında sık sık, "Hepimiz Birer İHD'liyiz", "Hepimiz Birer Akın Birdal'ız" sloganlarını atarak, Akın

Birdal'a yapılan silahlı saldırıyı da protesto ettiler.

İşçiler yaklaşık 4 saat süren yürüyüşün ardından adliye binasının yanında oluşturulan polis barikatında tek tek arandıktan sonra miting alanına yerleştiler.

Miting alanında konuşma yapan TÜRK-İŞ Genel Başkanı Bayram Meral; alanlarda sadece kendi sorunları için değil, tüm ülkenin sorunları için toplandıklarını söyleyerek, "Siz neredesiniz biz oradayız, işi olmayana iş, aş olmayana aş di-

yenler şimdi neredesiniz?" dedi.

Konuşma sırasında işçilerin sık sık, "Şalter Ne Zaman İncecek" sloganıyla konuşması kesilen Meral, "Eğer yalan ve talan devam ederse, sizin istekleriniz yerine getirilecektir" dedi.

Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Bayram Yıldırım ise; enerjinin, petrolün ve ülkenin tüm değerlerinin bir avuç yerli ve yabancı tekele peşkeş çekilmesine izin vermeyeceklerini vurgulayarak, KİT'lerin zarar etmediğini, ettirildiğini ve özelleştirmedeki amacın ideolojik olduğunu belirtti.

Maden-İş Genel Başkanı Hüseyin Kayabaş, "Yurdum dıymaz ve fütursuz hükümete balans ayarı yapmak için meydana geldik ve sorunların çözümü için birlik olmak gerekir" dedi.

Kayabaş'ın ardından konuşma yapan Tes-İş Sendikası Genel Başkanı Mahmut Özönur da "Özelleştirmeye ülkenin kındırılacağı" sözünün yalan olduğunu ve KİT'lerin talan için satıldığını söyleyerek, özelleştirme nedeniyle %60'lara varan oranda işten atılmalar olduğunu belirtti.

"İşsizliğe Hayır! Özelleştirme Talanına Son" talebiyle biraraya gelen onbinlerce işçi, emekçi konuşmaların ardından okunan şiirler ve söylenen türkülerden sonra balaylar çekip, sloganlar atarak miting olaysız bir şekilde sona erdirdi.

HAKİM ATIK TÜM ENGELLEMELERE RAĞMEN COŞKULU BİR ŞEKİLDE UĞURLANDI

Halkın Günlüğü/İstanbul: İstanbul Kağıthane'de; Seyrantepe Ülku Ocakı önünde 4 Mayıs akşamı Bilal Vural'a silahlı saldırıda bulunarak ölümüne neden olan faşistlere müdahale ederken, aldığı kurşun yarası ile ağır yaralanan ve 15 gün yoğun bakımda kalan **Hakim Atik** (25) aldığı kurşun yarası nedeniyle akciğerinde oluşan iltihaplanma sonucu 17 Mayıs günü yaşamını yitirdi.

Anma töreni yapılmasını engelleyen polis, morg önünde bekleyen HADEP'lilere saldırarak 20 kişiyi gözaltına alırken, cenazeyi kaçırarak önce Saniye Mahallesi Merkez Camii'ne buradan da mahalle mezarlığına götürdü. Fakat polis, tören için HADEP Kağıthane İpe Binası

önünde bekleyen yaklaşık bin kişinin mezarlığa doğru yürüyüşüne engel olamadı.

Atik'in cenazesi ailesi ve yakınları tarafından toprağa verilirken, sloganlar eşliğinde mezarlığa gelen kitle, cenaze töreni düzenledi. Törenle yapılan saygı duruşunun ardından konuşma yapan HADEP İl Başkanı Av. **Mahmut Şakar**, şehitler partisi olduklarını belirterek devlet denetiminde sivil faşist güçlere yaptırılan saldırıları lanetledi. Kalabalık kitle, törenin ardından sloganlar atarak dağılırken Gültepe Harman-tepe Meydanı'ndaki

Hakim Atik kağıthane'de katledildi.

polis otosunun bir grup tarafından taşlı sopalı saldırıya uğraması üzerine gerginlik çıktı ve yoğun aramalar başlatan polisler, çok sayıda kişiyi gözaltına aldılar.

LİSELİ GENÇLİK, İBRAHİM'İ ANARAK AND İÇTİ

Halkın Günlüğü/Kartal: 1973'ün Ocak ayının 24'ünde, Dersim Vartınık'da faşist Türk devletinin kolluk güçleriyle girmiş olduğu çatışmada şehit düşen komutan yiğit önder **Ali Haydar Yıldız**'ın yanı sıra, aynı çatışmada yaralanan ve yaralı olarak bir ilbar sonucu düşmanın eline düşen Komünist Önder ve Baş Komutan **İbrahim Kaypak**ka ya Diyarbakır işkencelerinde 90 gün, 90 gece düşmana diz çöktürerek "Ser Verip Sır Verme" ilkesini bizlere miras bırakırken, sergilediği direniş karşısında yenilen celallar tarafından 18 Mayıs günü katledildi.

Katledilişinin 25. yılında İbrahim Kaypakka, çeşitli alanlarda yapılan etkinliklerle anılırken 18 Mayıs Pazartesi günü Kadıköy Fenerbahçe Lisesi öğrencileri tarafından da anıldı. Anmaya, 1 dakikalık saygı duruşa eşliğinde, "Onlar öldüler ama yenilmediler, teslim olmadılar, olmaya-

cahlar yere dökülen her damla kanın hesabını soracağız" dörtlüğü ile başlandı. 30'un üzerinde bir katılımı yapılan anmada şiirler ve 18 Mayıs'ı Unutma Marşı okundu.

Ardından İbrahim Kaypakka'nın Komünist kişiliği, Marksist, Leninist, Maoist kimliği tanılırken, liseli öğrenciler "Bizler Onların başlatmış olduğu mücadelenin mirasçlarıyız. Bize bıraktıkları bu mirasın değerini bilmeli, onları açmış olduğu mezzileri pratiğe döküp, karanlıkları yırtıp Altınçağ'a ulaşmalıyız. Bu uğurda bir değil bin can feda etmeye en iyile-

rimizi vermeye hazırız" sözlerinin ardından, "İbrahim öldü ama gülüşü halen yüreklerimizde", "İbrahim Yıldız Ölümsüzdür", "Onu Anmak Savaşmaktır", "Yolu Yolumuzdur", "18 Mayıs'ı Unutmadık Unutmayacağız" sloganları ile anma sona erdi.

İbrahim Kaypakkaya YÇKM'de anıldı

Haber Merkezi: Tarih neler yazacaktır/ bir konuşsa duvarları/ duvarları kanı boyalı/Diyarbakır zindanları. Tarih 18 Mayıs 1973. Diyarbakır zindanlarında yeni bir tarih yazılıyordu. Bu tarih, ezilenlerin haklı mücadelesini Türkiye topraklarına marksizm-leninizm-maoizm rehberliğinde uyarlayarak aynı güzergahta ilerleyen, bu amaçla kendi kişisel çıkarlarını tamamen redderek halkı uğruna canını, "ser verip sır vermem" şiarını ardıllarına miras bırakarak fedâ eden komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın, celatları onların kendi inlerinde çaresizlikleriyle yenilgiye uğratarak yazdığı şanlı bir tarihtir. Girişteki dörtlükte de ifade edildiği gibi duvarları kanlı boyandı Diyarbakır zindanlarının, bu tarih yazılırken.

O celatların bütün vahşi işkencelerine karşı, komünist kişiliğini sıratlarına haykırarak, halkına bağlılığın, davaya inancın, kavgadaki kararlılığın simgesi olarak bire bir girdiği kavgadan zaferle çıkarken, celatlar çareyi O'nu 17 Mayıs 18 Mayıs bağlayan gece paramparça ettikleri vücudunu kurşuna dizerek katlettiler.

Katledilişinin 25. yılında İbrahim Kaypakkaya ilke genelinde ve yurtdışında yapılan çeşitli etkinliklerle anıldı. Yüz Çiçek Açın Kültür Merkezi'nde de yapılan bir etkinlikte anılan Kaypakkaya, fikirleriyle, Türkiye'ye uyarladığı halk savaşı stratejisiyle mü-

cadelemize ışık olmaya devam ediyor.

17 Mayıs günü YÇKM'de yapılan anma İbrahim Kaypakkaya şahsında, bütün dünya devrim şehitleri, Diyarbakır zindanlarında bedenlerini isyan ateşine dönüştüren Dörtler, 6 Mayıs'ta daragacında katledilen De-

lesinin ve mirasının sahipleri olarak aynı duyguları yaşadı. Dia gösteriminden sonra, yılın 17-31 Mayıs günlerinin Uluslararası Gözaltında Kayıplara Karşı Mücadele Komitesi tarafından Kayıplar Haftası ilan edilmesi nedeniyle Türkiye'de bulunan ICAD tem-

nizler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra, kısa sürede tüm olumsuzluklara rağmen büyük bir özveri ve yaratıcılıkla hazırlanan dia gösterimi gerçekleştirildi. Dia gösterimi sunulurken şehit düzenler adeta izleyicilerin arasında oldular. Her şehidin dia gösteriminde kitle büyük bir coşkuyla şehitlerin mücade-

sildikleri de anma programına katılarak günün anlamını anlatan açıklamalarda bulunarak, İbrahim Kaypakkaya selamlandı.

Daha sonra günün anlam ve önemini anlatan konuşmayı yapmak üzere yerini alan konuşmacı, İbrahim'in mücadelesini, direnişini ve görüşlerini anlatarak, O'nu anmanın yolunun, mücadeleyi bulmanın her alanda

daha da yükseltmekten geçtiğini vurguladı. Konuşmadan sonra YÇKM'de çalışmalarını sürdüren Babil Halk Sahnesi hazırladığı oyunu sunmak üzere yerini aldı. Sergilediği oyunla beğeni toplayan Babil Halk Sahnesi'nden sonra devrimci dayanışmanın güzel bir örneği olarak **Yeniğin Müzik Topluluğu** sahne alarak, söylediği marşlarla kitleyi coştururken, kitlenin de beğenisini kazandı. Zaman zaman marşlar kitle tarafından da eşlik edilerek beraber söylendi. Program çerçevesinde okunan şiirlerle devam eden program verilen kısa bir aradan sonra tekrar devam etti.

Verilen aradan sonra sahne alan **Grup Munzur** söylediği marşlarla ve aralarda yaptığı açıklamalarla kitleyi coşturdu. Grup Munzur'la beraber güzel ve coşkulu tarzıyla şiir okuyan **Özgecan**, anmaya ayrı bir güzellik katarken, kitleyi daha da coşturdu. Program boyunca devrimci dost yapıtlardan ve gazetemiz okurlarından gelen mesajların da okunduğu anma anıksam saatlerinde sona erdi.

İbrahim Kaypakkaya İstanbul Anadolu Yakası'nda da çeşitli etkinliklerle anıldı. 22, 23, 24 Mayıs günlerinde sırayla, **Pir Sultan Abdal Derneği Pendik Şubesi, Yakacak Kültür Eğitim Merkezi ve Maltepe Gökkuşuğu Kültür Merkezi'nde** sunulan dia gösterileriyle anılan İbrahim Kaypakkaya ve Mayıs ayı şehitlerinin unutulmadığı ve unutulmayacağı bir kez daha vurgulandı. ●

SUÇLU DEVLET DERSİM'İN SORUNLARINA ÇARE OLAMAZ

Haber Merkezi: 20-22 Mayıs tarihleri arasında Ankara'da temaslarda bulunan Tunceli Dayanışma Kurulu; devlet ve hükümet yetkilileri ile siyasi parti temsilcilerini ziyaret ederek özelde Dersim, genelde bölgede uygulanan yaptırımlara son verilmesini istedi. Tunceli Dernekleri temsilcilerinin yanı sıra köy muhtarları, bazı ilçelerin Belediye Başkanları, sanatçılar, avukatlar, sendikacı ve aydınlardan oluşan Tunceli Dayanışma Kurulu 22 Mayıs'ta Ankara Yüksel Caddesi'nde yaptığı basın açıklamasıyla, ziyaletleriyle ilgili gelişmeleri kamuoyuna bildirdiler.

Tunceli Dayanışma Kurulu başta Cumhurbaşkanı Demirel olmak üzere Başbakan Mesut Yılmaz, Başbakan Yardımcıları, Bülent Ecevit, İsmet Sezgin, Devlet Bakanı Hüsamettin Özkan, Meclis Başkanı Hikmet Çetin, Demokratik Türkiye Partisi Genel Başkanı Hüsamettin Cindoruk ve çok sayıda parti temsilcileri ve çeşitli kurumları ziyaret ederek sorunlara çözüm bulunmasını istedikler. Dersim ve bölgenin so-

runlarını içeren raporu da tüm yetkililere veren kurul, çözüm önerileri sunup çözüm için çaba gösterilmesini istedi.

Görüşmeler sırasında Demirel sorunlardan haberdar olduğunu söyleyip, suçun PKK'den kaynaklandığını bu için bitmek üzere olduğunu iddia etti. Demirel devletin vatandaşları arasında ayırım yapmadığını da iddia ederken daha önce resmi yetkililerin yaptığı "Tunceli Terör Merkezi" açıklamasını da unutturmaya çalıştı. İsmet Sezgin ise sorunlarla ilgilendiklerini, köylülerin de güvenlik kuvvetlerine yardımcı olması gerektiğini söyleyerek üstü kapalı şekilde ajanlık ve ihanet telkininde bulundu. Diğer yetkililer de sorunlarla yakından ilgilendiklerini iddia ederek vaatlerde (her zamanki gibi) bulundular.

Yetkililer ayrıca sorunların devletten kaynaklanmadığını söyleyerek devletin yaptığı köylere, uyguladığı baskı ve vahşetin sorumluluğunu başka taraflara at- tılar.

Konuyla ilgili 22 Mayıs günü Ankara Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması ya-

pan Tunceli Dayanışma Kurulu özelde Dersim'de genelde tüm bölgede sürdürülen anti-demokratik ve baskıcı uygulamaların sona erdirilmesini istedi. Gıda ambargosu, ormanların yakılmasına, doğayı tahrip etmeye ve seyahat hakkının engellenmesine son verilmesini istediği açıklamada, zorla göç ettirilen köylülerin geri dönüşlerinin sağlanması, zararlarının karşılanması, koruculuk dayatılmasından vazgeçilmesi, siyaset yapma ve örgütlenme önündeki engellerin kaldırılması istendi. Açıklamada ayrıca kolluk kuvvetlerinin keyfi uygulamalarının engellenmesi ve OHAL'in kaldırılması istendi.

Devletin insanlara hala Ortaçağ mantığıyla yaklaştığının vurgulandığı açıklamada yaşanan sorunların sistemden kaynaklandığı belirtildi. Açıklamada insan hakları savunucularına, öğrenci gençliğe saldıranların bölgedeki acıları yaratan kontra güçler olduğu ve saldırları lanetlediklerini açıklayan heyet saldırlara karşı kamuoyunu duyarlı olma- ya çağırdı.

Dayanışma Kurulu taleplerinin takipçisi olacağını vurguladı. "**Dersim Onurdur, Onuruna Sahip Çık**", "**Dersim Halkı Yalnız Değildir**" vb. sloganların atıldığı açıklama sessizce sona erdi.

Özelde Dersim'i genelde tüm bölgeyi yakıp, yıkan, köylere zorla boşalttıran, insanları işkenceden geçiren, ülkeyi failli meçhuller ve gözaltı kayıpları ülkesine dönüştüren bu devletten, onun kurumlarından, temsilcilerinden ve sözcülerinden, kısacası kan ve zulüm düzeninin sahiplerinden çözüm beklemek mantık dışı bir olaydır. Yapılan bu temaslarda göstermiştir ki, diktatörlük vahşette ısrarlıdır ve yapılanları gayet normal göstermeye çalışıyor. Zira diktatörlüğü ayakta tutan kan ve zulümdür, baskıdır, katliamdır. Tüm Dersimliler'in ve emekçi halkların yapması gereken, başlarını da sallanan bu zor aygıtına karşı gerekli duruşu göstermesidir. Unutulmasın ki, hiçbir gücün halkın öfkesine karşı uzun süre dayanması düşünülemez. Bu bilinçle hareket etmek için görev başına. ●

Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği Platformu'nun; İstanbul'da '98 1 Mayıs Sonuç Bildirgesi

MKG postalları altında '1 Mayıs'a hayırlı ESK ağalarının güdümünde bir '1 Mayıs'a hayırlı Reformizmin içini boşaltarak kamavala çevireceği icazetçi-sahne bir '1 Mayıs'a hayırlı işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin birleşmiş-yakıcı talepleri için savaşım iradesini geliştirecek, sosyalizm özlemini canlandıracak, devrimci irade ile Mart ayında filizlenen öncü kitle dinamiklerini buluşturacak bir 1 Mayıs için ileri!

Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği Platformu, 1 Mayıs öncesinde gazete ilanlarıyla da duyuru ve çağrısını yaptığımız bu devrimci anlayış temelinde oluşturuldu. Daha oluşması ile 1 Mayıs'a giden süreç üzerinde devrimci bir basınç yarattı. MGK'nın liberal reformizm ve sosyal demokrasi eliyle sosyal tabanını genişleteceği icazetçi 1 Mayıs planlarının bozularak, 1 Mayıs ekseninin daha baştan devrim-karşı devrim temelinde kurulmasını sağladı.

Öyle ki 29 ve 30 Nisan'da Tertip Komitesi'nde yer alan DİSK ağaları ile yaptığımız görüşmelerde, ağalar alanda üst arama noktasında polis yığma ve çevik kuvvet bulundurulmayacağı, "herkes" alana girmeden mitingin kesinlikle başlatılmayacağı, vb. vb. konusunda yemin bilah ederek, teminat üstüne teminat vererek icazetçi sahte 1 Mayıs'larını kurtarmaya çalışıyorlardı. Ağaları böylesine telaşlandıran, Güç Birliği'nin işçi tabanlarında yarattığı etkiydi. TÜRK-İŞ 1. Bölge Temsilciler Kurulu'nda birçok işçi temsilcisi, devrimcilerin alanda polis saldırısına karşı yalnız bırakılmaması ve birlikte durulması isteğini açıkça ortaya koymuştu. DİSK ve KESK tabanlarının yanı sıra HADEP tabanında da öncü işçi, emekçi dinamikleri benzer eğilimlere sahipti.

İkincisi; Güç Birliği, MGK icazetli 1 Mayıs karşısında net bir tavır alamayan, 'ara duruşlar' içerisinde yalpalayan kimi reformist partiler, 'muhalif' sendika şubeleri ve devrimci örgütleri de iki karşıt 1 Mayıs kutubundan ya birinde ya ötekinde daha net tutum almaya zorladı. EMEP ve ODP liberal reformistlerinin MGK icazetine ve ESK ağalarının kuyruğuna daha bir telaşla sarılarak gerçek yüzlerinin daha açıktan teşhir olmasını sağladı. Tertip Komitesi'nde yer alan reformist KESK yönetimi de, emekçi memur hareketinin Mart'ta Kızılay'da yaptığı militan direniş ateşlerini bir kez daha hiçe sayarak ESK ağalarına tabi oldu. Böylece, geçen yılki gibi li-

beral reformistlerle ittifak içindeki HÖP'ün ayağının altındaki toprağı kaydırarak, 1 Mayıs'ta göstermelik de olsa bir çıkış yapmaya zorladı. Aynı şekilde geçen yıllarda göstermelik Taksim söylemiyle 1 Mayıs'ı 'idare eder' SİP'in icazetçi 1 Mayıs'a yedeklenmesiyle "balonu söndürülmüştür". HADEP yönetimi ve EKİM de icazetçi 1 Mayıs'a boyun eğen güçler olmuştur. Buna karşın, PKK, DHKP-C ve EKİM'in Fiyalepaşa'da Güç Birliği'nin yarattığı meşruluk ortamında ve devrimci basıncıyla pankart ve bayraklarını açması ve asması Güç Birliği'nin devrimci cephesindeki zorlayıcılığının bir diğer göstergesidir. Fakat daha önemlisi Güç Birliği'nin öncü sınıf ve kitle dinamikleri üzerindeki bizzat alanda yarattığı devrimci etkidir. Ne yazık ki, Güç Birliği, 1 Mayıs öncesinde ortak ajitasyon-propaganda faaliyetleri örgütleyememe, 1 Mayıs'ta ise kortejini oluşturmada yaşanan gecikme, DİSK, KESK ve HADEP kortejleri alana girmeden devrimci etkide bulunamama, miting alanına önceden yeterli sayıda güc gönderememe gibi zaafıların nedeniyle 1 Mayıs'ın akışını değiştirebilecek bu öncü kitle dinamiklerini değerlendirememiştir. Ancak bu zaafıların karşın, Güç Birliği'nin devrimci basıncı, öncü işçi ve emekçi dinamiklerini besleyen etkiler yaratmıştır. En başta, devletin Güç Birliği'ne saldırısıyla eşgüdümlü olarak sendika ağalarının miting bitirip dağıtması, öncü işçilerin ağalara tepkisini artırmakla kalmamış, devlet-sendika ağaları işbirliğini ve MGK-ESK sendikacılığını daha net bilince çıkarmasını sağlamıştır. Ayrıca, sendika ağalarının dağıtma çabasına karşın kürsüden devrimcilerin yaptığı çağrıyla HADEP, Tuzla Deni-İş, Belediye-İş, Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş, SES kitlelerinden kopan yaklaşık bin kişinin alanda dağılmadan kalması ve sonra HADEP yöneticilerinin ve bazı sendika yöneticilerinin engellemesine karşın saldırının olduğu yere doğru yürümesi de bu etkinin bir diğer göstergesidir. Kendini tam olgun biçimiyle ortaya koymasız da bu, icazetçi 1 Mayıs alanındaki kitlelerin de ayrışmasını, sıvışan sendika ağaları ve reformistlerin dayattığı sahte '1 Mayıs'a kitle tepkisini ortaya koymuştur.

Üçüncüsü; Güç Birliği, devrimci harekette oldukça cılız olan eylem birliği kültürünü geliştirmiş, birçok aksaklık ve zaafına karşın bugüne kadar yaratılanların içerisinde nispeten ileri bir dev-

rimci dayanışma ve ortak hareket örneği olarak, öncü kitle kesimlerinin sempatisini ve geleceğe dönük güvenini kazanmıştır.

Dördüncüsü; Okmeydanı'ndan Fiyalepaşa boyunca Güç Birliği içerisinde devrimci yapıların kendilerini özgürce ifade etmeleri ve kendi meşruluklarını yaratmaları yanı sıra teknik yetersizlikler karşın alternatif bir devrimci program yapmaları, icazetçi 1 Mayıs'ı bas-kıladığı gibi, devrimci meşruluğu ayakta tutmuştur. Güç Birliği kitleselliği ile de karşı devrimin "olay çıkarmaya gelen pravakatörler", reformizmin "sınıf dışı unsurlar" demagojilerini boşa çıkarmış, devrimci hareketin bir toplum-sal güç ve çekim merkezi olarak anlamını korumasını sağlamıştır.

Beşincisi; Güç Birliği Fiyalepaşa'daki devletin saldırısını göğüslemekte zayıf kalmasına karşın, burada ve Okmeydanı'nda gruplar halinde sergilenen devrimci direnç, devletin çevik kuvvetleriyle, özel hareket timleriyle, "sivil" faşistleriyle faşist kudurganlık yüzünün bir kez daha apaçık teşhirini sağlamış, işçi sınıfı ve emekçilerin anti faşist tepkisini büyümüştür.

'98 1 Mayıs'ına yönelik karşı devrim cephesinin konumlanışına ilişkin olarak da söylenecek şeyler vardır:

Birincisi; '98 1 Mayıs'ı devletin MGK eksensiz yeniden yapılanması ve emekçilere karşı iç savaş organizasyonunda bir 'taktik prova' olarak kavranmalıdır. Devlet, İstanbul'da miting ve çevresindeki askeri-taktik konumlanışının yanı sıra, askeri-polisi, kontrgerillası-"sivil" faşist, sendika ağası ile eşgüdümlü ve koordineli bir plan uygulayarak kitle eylemlerine yönelik çok yönlü saldırı katsayısını ve şiddetini bir üst düzeye çıkarmaya çalışmıştır. Güç Birliği'nin '98 1 Mayıs'ından çıkardığı en temel derslerden biri bu tür eylemlerdeki devrimci duruşun, karşı devrimin bir üst düzeyden ve çok yönlü organize saldırı yeteneğini kırarak ve dağıtacak bir taktik, politik, teknik düzeye yükseltilmesidir.

İkincisi; '98 1 Mayıs sendika ağalarının TÜSIAD ve MGK ile basit bir işbirliği ve satırcılıktan öte, açıkça TÜSIAD-MGK devlet politikalarının bir aleti haline geldiğini göstermiştir. Yanı sıra liberal-reformizmin "barışçıl muhalefet" çizgisinde bile tutunamayarak, sömürücü zorbalığın politikalarına yedeklendiğini göstermiştir. Güç Birliği'nin çıkar-

dığı ikinci bir ders de, sendika ağalığı ve liberal reformizmle mücadelenin bir üst düzeye yükseltilmesi ve bunlardan duyduğu rahatsızlık büyüyen sınıf ve kitlelere devrimi önderlik kapasitesinin geliştirilmesidir.

MGK güdümlü devlet uzuvların "sivil" faşistler, sendika ağaları, vb.) 1 Mayıs'ta Güç Birliği'ne saldırısı, işçi sınıfı ve emekçilere yapılmış bir saldırı ve sindirme çabasıdır. Bu yalnızca Güç Birliği'nin kendi kortejinde, sendikaların kütlenin geldiğinden çok daha fazla sayıda, binlerce işçi ve emekçiyi 1 Mayıs'a taşımasından değil, onun işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerini en kararlı temsilcisi olmasından kaynaklanmaktadır. Devletin Güç Birliği'ne ve devrimci-demokrat dinamiklere sahip işçi-emekçi bölüklerine (Tuzla Deni işçilerinin polis tarafından alana gelmesinin engellenmek istenmesi, "sivil" faşistlerin Hasköy'de belediye işçilerine silahlı, satırlı saldırısı vb.) saldırısı, devrimci iradeyi, işçi sınıfı ve emekçilerden tecrit etmek amaçlıdır. Güç Birliği olarak karşı devrimin hiç bir engel ve saldırısının, somuru ve zorbalığa karşı ofke ve tepkisi her geçen gün artan işçi ve emekçilerle devrimci temelde buluşmaktan ve harekete geçirmekten alıkoymayacağı bir kez daha vurgulanıyor.

'98 1 Mayıs'ından geleceğe uzanan en önemli devrimci dinamik ise, emekçilerin faşist saldırılara karşı tepkisindeki artış olmuştur. MGK, 1 Mayıs ve sonrasında, kontra "sivil" faşist çeteleri, devrimci ve yurtseverlerin yanı sıra öncü kitle dinamiklerinin üzerine bir üst düzeyden ve çok daha organize, planlı biçimde sürmüştür. 1 Mayıs'ta Hasköy'de polis-asker-"sivil" faşistlerin linç hezayanları hemen sonrasında iki yurtseverin katledilmesi ve İHD Genel Başkanı Akın Birdal'a silahlı saldırı izlemiştir.

Tüm işçi ve emekçiler, özgürlük güçleri, anti-faşistler, faşist kudurganlığa karşı devrimci bir duruş içerisinde olmalı, anti-faşist kitle eylemleri örgütlemeli ve faşist çeteler ile TÜSIAD ve MGK'yı hedefe koyarak "anladıkları dilden" konuşmalıdır.

Güç Birliği işlevi ve amacı 1 Mayıs'la sınırlı bir oluşum olarak çalışmasını tamamlamıştır. Yalnız "1 Mayıs" bir günden ibaret değildir. Öncesi ve sonrasıyla bir bütündür" anlayışına uygun olarak, 1 Mayıs'ın ortak kazanımları temelinde bileşenleri eylem birliklerini sürdürme amaçlıdır. ●

Devrimci 1 Mayıs İçin Güç Birliği Platformu

(Demokratik Mücadele Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Özgürlük İçin Mücadele Platformu, Partizan, Direniş, Devrimci Parti Güçleri, Sterka Rızgarı, Sokak)

Emekçilere çok yönlü saldırının yeni adı:

MAI

Emperyalist haydutlar kasalarını daha çok doldurmak üzere yaptıkları enyal şeytanlıklarına her geçen gün yenilerini eklemekte. Dünya proletaryası ve emekçi halklarımızı daha fazla sömürüp gerici saltanatlarını devam ettirebilmek için, kendilerine bağımlı hale getirdikleri her ülkenin hakim sınıfları vasıtasıyla, sömürü ve zulmü daha da katmerleştirecek yeni ve değişik düzenlemelere ihtiyaç duymaktalar. İşte MAI (Çok Taraflı Yatırım Anlaşması) saldırısında bu ihtiyacın ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Her ne kadar Nisan '98'de yapılan görüşmede faşist Türk devleti bu anlaşmanın altına imza atmaya altı ay ertelediysede, söz konusu süreden sonra tekrar gündeme geleceğinden, emek cephesini şimdiden adı geçen anlaşmanın neler içerdiğini doğru olarak bilince çıkarıp, bu saldırıyla yüzyüze kaldığı durumda gerekli sağlam karşı koyuşu önerebilmesi için bu konu üzerinde durmak bir gereklilik haline gelmektedir. Çünkü "Çok Taraflı Yatırım Anlaşması" denilerek sessiz-sedasız yutturulmaya çalışılan şey, emekçileri iliklerine kadar sömürmeyi amaçlayan bir saldırdır. Buna kuşkusuzki emek cephesi sessiz kalmayacaktır, çeşitli düzey ve biçimlerde tepki gösterecektir. Ancak, karşı koyuş sadece tepki düzeyine indirgenecek biçimle sınırlı kalıp daha güçlü olarak ilerletilemezse, çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkların sırtındaki kambura bir kambur daha eklenecektir. Hakim sınıfların zulüm çarkı, ezilen milyonları öğütme uğraşını daha az sorunla sürdürmeye devam edecektir.

Peki bu durumda ne yapmalı? Öncelikle MAI denilen saldırının ne olduğu, ne anlama geldiği ve neler içerdiğinin üzerinde kısaca da olsa durmak gerekir. Ki nelleri yapılması gerektiği de daha açık anlaşılabilir. OECD (Avrupa İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) üyesi ülkeler tarafından gizlice görüşülen MAI, emperyalist tekelleri daha da geliştirip geri ve bağımlı ülkelerin üzerindeki boyunduruğa bir düğüm daha atarak sömürüyü kat be kat artırmayı hedefleyen bir programdır. Bu programın altına imza atan, atacak olan her ülke programı uygulamakla mükellef olacaktır.

Türkiye "Avrupa İşbirliği ve Kalkınma Örgütü"ne üye bir ülkedir. Ancak ulusal bağımsızlık temelinde değil, emperyalizmin güdümündeki bir üyelik statüsüne sahiptir. O, ancak emperyalistlerin sömürü ve katliamlarının altına imza atma "yetkisi"ne sahiptir. "Çok Taraflı Yatırım Anlaşması" zaten özellikle kendine bağlı yeni ülkelerin ucuz iş gücünü daha pervasız sömürmeyi amaçladığından geri ve bağımlı ülkelerin egemenlerine de buna ağa-babaları emperyalistler için olanaklı kılmanın jandarmalığını yapma görevi kalıyor, daha aymaz bir iki yüzlülükle.

Emperyalistler: MAI programının rahat uygulanması için anlaşmanın altına imza

atan veya atacak olan ülkelerin zorunlu biçimde uyacakları, uymadıkları takdirde de ağır yaptırımların devreye gireceği bir tüzükle işlerini sağlam kazığa bağlıyorlar. Tüzük, bağımlı ülkelerin iç düzenlemelerini tamamen kendi çıkarları doğrultusunda gündeme sokabiliyor. Örneğin, programın altına imza atan her ülke, 5 yıl koşulsuz olarak tüzük hükümlerine uyma ve ayrılma durumunda ise 15 yıl boyunca çeşitli hükümleri yerine getirme zorunluluğunu kabul etmiş olacaktır.

MAI'nın uygulamasına Türkiye'de aracılık yapacak olan MİGA (Çok Taraflı Yatırımlar Garantisi Ajansı) basına kapalı olarak yaptığı toplantıların birinde "Türkiye'deki Yabancı Yatırımların Korunması" adı altında anlaşmanın içerdiği, hükümlerin görüşüldüğü sonradan basınla yer aldı.

MAI'nın başını ABD emperyalizmi çekiyor. MAI saldırısı sadece çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye proletaryasını ve ezilen emekçi halklarımızı değil, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen emekçi halklarını tehdit ediyor. MAI, emperyalist ülkeler aracılığıyla yapılan ve ekonomik, sosyal-siyasal, sağlık, çevre gibi bir çok alanı kapsayan bir saldırdır.

Katmerleşen bir sömürü ve bunu koşullandıracak baskının sağlanması için özellikle sömürge, yarı-sömürge ülkelerin mevcut yasalarında üzerinde kural içeren toplantı raporunun bazı maddeleri şöyle: "Devlet, şirketlerin faaliyetlerini kısıtlamayacak, faaliyetleri etkilendiği takdirde tazminat ödeyecek, yargı yolu oluşturmayacak, denetleyici rol üstlenmeyecek..." Yani kısacası emperyalistler, kasalarına doldurmak üzere hiç bir göstermelik yasal pürüzle dahi karşılaşmaksızın çok rahat olarak hareket edecekler. Bu anlaşma, emperyalistleri ve onların bu coğrafyadaki uşakları olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarına söz konusu "rahatlığı" getirirken, işçi sınıfı ve emekçi halklarımıza da sömürü, baskı ve zulmün katmerlisini getirecektir. Bundan başka bir anlam ifade etmediği, siyah puntolarla yukarıya aktardığımız maddeleri kısaca da olsa tek tek incelediğimiz de rahatlıkla görülecektir. "Devlet şirketlerin faaliyetlerini kısıtlamayacak": Buna göre emperyalistlerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı hiç bir kısıtlamaya gitmeksizin sömürüp kendi kasalarına aktarmaları da olanaklı hale gelecektir. Devletin bugüne değin var olan göstermelik kısıtlamalarda ortadan kalkacaktır. Ve devlet "denetleyici rol üstlenmeyecektir". Emperyalist şirketlerin yatırım yapacakları alanlarda, sağlıksız ve ağır iş koşulları, sigortasız işçi çalıştırması, işçilerin hak aramaya dönük girişimlerinde işverenin envaitir haksızlıklarıyla karşılaşması durumunda, faşist Türk devleti göstermelik de olsa bu şirketlere dönük herhangi bir işlemde bulunmayacak. Çünkü anlaşmada "yargı yolu oluşturmayacak" hükmü var. Dahası örneğin, yabancı sermayenin iş alanlarında çalışan emekçiler, diye-

limki sağlıksız iş koşullarının düzeltilmesi vb. nedenlerden dolayı üretimi durdurup direnişe geçtiler. Bu o yabancı sermaye faaliyetinin etkilenmesine yol açacak. Böyle olunca da, tüzük hükümleri göre devlet emperyalistlere tazminat ödemek zorunda kalacaktır.

Faşist Türk devleti, karakteri gereği ve ağa-babası olan emperyalistlerin sömürü çarkını döndürme görevi ile, üretimi durdurarak (grev-direnş) hak alma mücadelesine yönelecek olan emekçilere karşı daha bir tahammülsüz davranacaktır. Direnişi kırmak için sinsi oyunların yanı sıra, emekçilerin üzerindeki karşı-devrimci terör iyice koyulaştıracaktır. Mesela, Eurogold şirketinin Bergama'daki siyanürlü altın çıkarma faaliyetine karşı Bergama halkının verdiği direniş benzeri bir gelişmeyi engellemek için faşist devlet gerektiginde katliama, geniş çaplı tutuklamalara ve çeşitli baskı biçimlerine başvurmakta geri durmayacaktır. Çünkü şirketin faaliyeti engellenmiş olur. Bu da emperyalistlere trilyonlarca tazminat ödemesini gerektirir. "Sen siyanürlü altın çıkarıp hem çevreye hem de insana zarar veriyorsun" da diyemez. Çevreyi kirliliyor, insanlara zarar veriyor olmasından dolayı o şirketin faaliyetini de durduramaz, çünkü "devlet şirketlerin faaliyetlerini kısıtlamayacak" diye bir hüküm var anlaşmaya göre.

Özellikle büyük ve orta işletmelerde devletin bu sömürünün jandarmalığını daha sıkı yapacağı yukarıda izah etmeye çalıştığımız gibi açıkça görülebilir. Böylesi yerlerde emekçilerin üretimi durdurulmaları halinde hakim sınıflar, söz konusu şirketlere tazminat ödememek için saldırılarını pervasızlaştırarak grevli direnişleri zorla bastırmaya başvuracaklardır. Ayrıca işsizlerden buralara işçi istihdam edilmesi yoluna giderek, yapılacak grevlerin kırılmasının zeminini hazırlayacaklardır. Ancak her iki halükarda da işçi ve emekçilerin öfkesi, düşmanlığını daha da çok kazanacaktır. Toplumsal muhalefetin giderek ivmelenmesinin bir nedeni olacaktır. Düşman bu riskin farkındadır kuşkusuz. Dolayısıyla böylesi işletmelerde bu tip gelişmelerin önünü almak için işçilerin hak alma eğilimlerine girmelerini, uysal köleler olarak sömürülmeyi si-neye çekmelerini en etkili yöntem olarak

BÖL-PARÇALA-SÖMÜR, BAŞINI KALDIRANIN DA KAFASINI EZİ! bildik yöntemini uygulayacaktır. Ama çok daha çeşitli araç-yöntemle ile çok daha kurnaz hilelerle, her alanın özgürlüğüne uyarlayıp emekçilerin aralarındaki muhtemel çelişkileri kendi lehine sinsiye kullanacaktır. Ve pek tabiki en sıradan bir sendika örgütlenmesine dahi pervasızca saldıracaktır. Komünist ve devrimcilerin örgütlenmelerine, buralara kök salmalarına ellerinden geldigince fırsat verilmeye çalışacaklardır. Bunlara karşı işten atma, gözetim, tutuklama vb. gibi vahşiyane saldırıların ardı arkası kesilmeyecektir. Sözüün özü, düşman her çareye baş vuracaktır.

Kuşkusuz emperyalist haydutlar ve onların beslemeleri olan Türk hakim sınıflarına tür araç, yol, yöntem ve çareye başvursun, vursun, komünist bilinc ve yaratıcılık; buna karşı uygun taktik ve örgütlenmeleri de başaracaktır.

Görüldüğü üzere MAI (Çok Taraflı Yatırım Anlaşması) deren şeyin özü, sömürünün ta iliklere uzanan katmerlisini getirmekle de sınırlı kalmayıp, emek cephesine yönelik çok yönlü bir saldırıyı içeriyor. Doğadan insan yaşamına bir çok şeyi tehdit ettiği gibi, sınıf ve halkın sırtındaki kambura kambur ekleyip, toplumsal muhalefete de daha çok baskı ve zulmü içeren bütünlüklü bir saldırıyı koşullandırıyor.

Emek cephesi, bu günden bu saldırıya ciddiyetini kavramalı ve gerekli duruş sağlamalıdır. Bunda da birincil derecede görev, komünist ve devrimcilere düşmektedir.

Önümüzdeki aylarda MAI görüşmesi tekrar gündeme gelecek. Emek cephesi MAI karşısında tepkisiz kalmamalıdır. Faşist Türk devletinin bu anlaşmanın altına imza atmasını ancak güçlü bir protesto baskısı engelleyebilir ya da en azından geciktirebilir. Bu küçümsenmemelidir. Ve gerekli duyarlılıkla gerekli tepkiyi örgütlenme çabası göstermelidir. Bu hususta rekabet edebilecek bütün dostlarla ortak hareket etmeli, güçlü bir karşı koyuşla Türk hakim sınıflarının ve onların ağa-babalarının MAI programını Türkiye'de uygulamalarına olanak tanınamamalıdır.

Bahsedildiği üzere önümüzdeki aylarda gündemlendiğinde, bu saldırının içeriği emekçi kitlelere ve halklarımıza doğru kavratılmalıdır. Ve bu vesileyle Türk hakim sınıfları ve emperyalistlerin karakteriyle ustalıkla ortaya serilmelidir. MAI'nın emekçilere daha fazla sömürü anlamı gelmediği ve bu sömürden elde edilecek kaynakların dünya gençliğinin uluslararası proletarya, ezilen emekçi halkların uluslar üzerindeki tahakkümünü sağlamlaştırmak için kullanılacağı, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda da, başta Kültürü ulus olmak üzere işçi ve emekçiler üzerinde daha fazla baskı, katliam ve zulmü getireceği gerçeği gözler önüne serilmelidir. Buna karşılık, MAI'nın her günden geldiğinde ertelenmesi için etkin tepkilerin gösterilmesi gerektiği, ancak en nihayetinde ezilen emekçilerin sömürde kurtuluşlarının yolunun devrim olduğu dolayısıyla uzlaşmacı, işbirlikçi sendikalarla değil, hak almasını bilen, yol gösteren, örgütleyip hesap soran, tüm çirkilikler karşısında sağlam, kararlı ve militanca durmasını başaran kendi sınıf sendika örgütlenmelerini zorunlu kıldığı bunun politik önderliğini doğru biçimde yapabilecek olanın sendika bürokrasisi olmadığı, kendi biricik öz örgütü olan Komünist Parti'nin kendisi olduğu gerçeği emekçilerin bilincine kazınmalıdır. ki, emekçilerin gerçek kurtuluşu ve zafar gecikmesin. ●

25. ölümsüzlük yıldönümünde

Kaypakkaya ve "töre"!

Halkın Günlüğü/Köln: Tarih 2 Mayıs 1998!.. Büyük Maoist Önder **Kaypakkaya** bayrağı, 25. ölümsüzlük yıldönümünde de gururla yükseldi. Köln Sportthalle'ye akın eden 7.000'i aşkın insan, Komünist Parti'nin çağrısına anlamlı bir cevap verdi.

Devletin askeri bastırması yetmeyince, psikolojik harple sözde marjinalleştirmeye çalıştığı proletarya, Kardelen ruhuyla bir kez daha düşmanın oyunlarını boşa çıkardı. Maoist Parti'nin kuruluşunun 26. ve Kurucu Önderi **Kaypakkaya**'nın 25. ölümsüzlük yıldönümü bir kampanya olarak ele alındı. Kampanya üç aşamalı bir plan temelinde yürütüldü.

Birincisi; öncünün merkezi önderliğinin talimatı doğrultusunda Kongre Hazırlık Konferansı ve Kardelen Hareketi'nin 1. yıldönümü vesilesiyle sürdürülen **"Parti kişiliğini her alanda konuştur. Maoizm'in rehberliği, Kaypakkaya güzergahında ideolojik donanım, örgütsel arınma, stratejik konumlanma ve nitel örgütlenme için seferber ol!"** faaliyetleriydi. Avrupa'nın bütün merkezlerinde (Bern, Viyana, Innsbruck, Paris, Mülhausen, Londra, Hannover, Duisburg, Köln, Frankfurt, Stuttgart, Lyon) bu amaçla konferanslar gerçekleştirildi. Konferanslar, **Cüneyt Kahraman** yoldaş anma ile birleştirildi.

İkincisi; **"Türkiye'de son siyasal durum, görevler ve parti"** konulu ve Viyana, Bern, Strasburg, Londra, Mainz gibi şehirlerde gerçekleştirilen konferanslardı.

Üçüncüsü; 25. ölümsüzlük yıldönümü

konferanslarıydı. Bu ideolojik ve siyasal kampanya, canlı bir pratik seferberlikle birleştirilmişti. Çıkarılan onbinlerce afiş, bildiri ve çağrıyla, kitle faaliyeti yürütüldü.

2 Mayıs 1998 Köln Sportthalle gecesi, bu faaliyetlerin bir sonucuydu. Bu doğrultuda seferber olan binler, gecenin siyasal-ideolojik niteliği, nitel örgütlenme ve sağlıklı organizasyonu, parti çizgisinin kazandığını gösteriyordu.

MAOİST PARTİ VE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ

25. ölümsüzlük yıldönümü şölenine, Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH), Peru Komünist Partisi'ni destekleyen Peru Halk Hareketi, İran Komünistler Birliği (Sarbedaran), Yunanistan'dan devrimciler, Almanya Anti-empyalist From delegasyonlarıyla, mesajlarıyla katıldılar. Sundukları mesajlar kitleler tarafından coşkuyla karşılandı. DEH'in; Kaypakkaya'nın tarihsel önemi, Kaypakkaya çizgisinin devrimimizdeki önder rolü, DEH'in oluşumunun gerekliliği ve TKP(ML)'nin yeri gibi konular üzerinde duran mesajın sonunda salondan **"Yaşasın Devrimci Enternasyonalist Hareket, Yaşasın TKP(ML)"** haykışları yükseldi...

İran Komünistler Birliği (Sarbedaran), Peru Halk Hareketi, Yunanistan'lı devrimcilerin mesajlarının ardından aynı sloganlarla umudu, coşkuyu, geleceği kazanma ruhunu bayraklaştırdılar. Mesajların sonunda parti; geceye katılan delegasyonlara Kaypakkaya ve TKP(ML)'nin diğer genel sekreterlerinin tablolarını hediye

etti. Sarbedaran'da, Türkiye'de yürütülen Halk Savaşında Kaypakkaya çizgisinin önder rolünü konu alan bir tabloyu partiye hediye olarak verdi. Ve sıra parti mesajına geldi. Parti mesajında, TKP(ML)'nin doğuşunda Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin tayin edici rolü, Kültür Devrimi'nin dersleri, Marksizm-Leninizm-Maoizm rehberliğinin anlamı, devrimimizin önderi Kaypakkaya çizgisinin önemi ve anlattıkları, Kardelen Hareketi'nin tecrübeleri ve işaret ettiği görevler, parti bilinci, devrimin yapımcıları olarak kitlelerin parti önderliğinde seferber edilmesi, Halk Savaşı, güncel durum ve görevler üzerinde yoğunlaştı. Delegasyonlarla kol-kola kitlelerle selamlaşırken salon, taşan devrim selinin coşkusıyla ayaklandı.

Bu coşku; enternasyonal proletaryanın ortak ideolojik temeli Maoizm'in sesiydi.

Bu coşku; çeşitli coğrafyalarda farklı biçimler alsada, komünizmin ortak amacına yönelen dünya devriminin proleter enternasyonalist içeriğinin haykışıydı.

Bu coşku; büyük Maoist Önder Kaypakkaya güzergahının komünizmi kazanmak için direnme azmiydi.

DEH ve Peru Komünist Partisi ile TKP(ML)'nin olumlu yönde daha da ilerleyerek gelişen ilişkilerinin devrimci kişilerdeki yankısı tarif edilemez bir coşkuyla ortadaydı.

25. ÖLÜMSÜZLÜK YILDÖNÜMÜ ŞÖLENİNDE ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİMİZ

Ölüm Orucu şehitlerimizde gecemizdey-

di. Zafere kilitlenip ölümü küçülterek yenilenler, yaşamı-özgürlüğü, geleceği yaratma bayrakları olarak yükseldiler. Ölüm Orucu direnişçilerinden **Cafer Oral**, güçlükle konuşmasına neden olan fiziksel rahatsızlıklarına rağmen, zafere bilimsel inancı, gökleri fethetme ruhunun, umudun gür sesi olarak sahneye gelince, salona adeta yıkılıyordu. Salonu yıkan, yeniyi yaşatma azmiydi. Ortalığı saran kazanma heyecanıydı. Kimdi ölen, yaşayan kim? Sorusu devrimci kitleler tarafından bir kez daha berrak şekilde cevaplandırılıyordu. Şehitlerimiz, "kökleri yeraltı sularında, alını dudagında şafağın" misali ölümsüzlük abideleri olarak yükseldiler, kavgaya çağırıldılar. Ölüm Orucu şehitleri anısına Cafer Oral'ın yazdığı şiiri, şair Hidir Uludağ Cafer Oral'la birlikte kol-kola sahnede okudu. Şehitlerimiz, türküyü, şiiri, resimi geleceğimizin teminatı halk savaşına çağırıyordu, kitlelerin cevabı da netti: **"Yaşasın Halk Savaşı"** sloganlarıyla, birleştikleri davayı yansıtıyorlardı.

ŞEHİT AİLELERİ

Yanlış anlaşılmasın, gecemizde bulunan geleneksel aile değildi. Özel mülkiyetin kölesi gerici hapisane ailesinin sistemlerini yıkarak, tarihe gömecekler ordusunun yoldaşlarıydı gecemizdekiler. Hayatı Can yoldaşın kardeşi bu gerçeği konuşmasında çok iyi ifade etti: **"Hayatı, TKP(ML) üyelerinin ve TİKKO gerillalarının, Ant dağlarında Peru Komünist Partisi ve Halk Ordusu'nun kardeşidir. Ben onun öncelikle yoldaşım"** diyordu. Kaypakkaya'nın kardeşi, Kaypakkaya'nın açtığı tarihsel nitel çığıra, O'nun nasıl temsil edilebileceğine vurgu yapıyor ve **"O benim de önderimdir"** diyordu. Mazlum Eren'in kızı **"Yaşam kavgası, yaşam dağda"** diye haykırıyordu. Selahattin Doğan'ın kardeşi **"Şehitler kavgaları yükseltilerek anılmalıdır"** temasını işliyordu.

Kitleler yine ayakta!.. **"Bir akıllık, arşiv kütlerinde aramamış kavganın şartlarını/Bileği taşı yapmış/Kitabı kılıcına/Bartuta/Kurşuna dökmüş sayfa sayfa/Namlularla söylemiş/İhtilal türküsünü"** şehitlerinin ölümüne **"tasasız ve tereddütsüz"** yürüyüşlerini temsil eden genç partizanlar salonu parti, ordu bayrakları ellerinde, boydan-boya doluştılar. Ayaga kalkan kitlelerdi. Eşlik eden, Mesajın gayet iyi anlaşıldığı her yönüyle görülmüyordu.

SİPER YOLDAŞLIĞI

Devrimci örgütler, siper yoldaşlığı ruhuyla, gecemize mesajları ve delegasyonlarıyla güç kattılar. 1 Mayıs akşamı MED TV'de gerçekleştirilen ve Proletarya Partisinde katıldığı panelde de, siper yoldaşlığı coşkuyla yükselmisti. Türkiye ve T. Kürdistan'ında durumun, görevlerin tartışıldığı bu panelde; devrimci eylem birliği sorunu da ele alınmış, devrimci hareketin bu konuda olumlu adımlar atma

noktasına geldiği müşahade edilmisti. Panel, Kaypakaya ve Mayıs şehitlerinin anısına da, mücadelelerini yükseltme çağrısıyla vurgu yaptı. PKK Genel Başkanı Öcalan, TKP(ML), MLKP, TİKB, Dev Sol, TDP, TKP(Kıvılcım), Partizan Dergisi, Ekin ve bazı gazetecilerinde telefonla katıldığı bu panelde, TKP(ML) temsilcisi 2 Mayıs gecesine katılımcıları ve kitleleri davet etti. MED TV yayınlamak üzere gecenin belli bölümlerini çekti. Ve önemli dayanışmalarda bulundu. Ezilen Kürt ulusunun çığlığı Koma Amed, Ağrı-Dersim Kocğın'nın çağdaş sesi olarak, Kürt ulusuna özgürlük haykırışı olarak, türküleriy-le gecemize coşkuyu ve halkların dayanışma mesajlarını sundu.

OZAN GARİP ŞAHİN, GRUP MUNZUR VE PARTİZAN OZANLAR

Maoizm'in rehberliği, Kaypakaya mirasını selamlayarak programına başlayan Garip Şahin; Güneşin ve Ateşin Çocuklarının Töresinin türküsü ile haykırdı. "Unutma/73 18 Mayıs'ını/Hatırla ve öğren ondan/Tek başına da olsan/Dövüşmeyi ve yenmeyi"...

"Örsele yüreğini derinden/Ve savur" diye haykırdı. Türküleri, gericiğin her türüne karşı mücadele azmiydi. Türküleri, yulgnık ve ihanete baş kaldırıyordu. Türküleri, devrim için kavgaydı.

Daha da önemlisi türküler, Kaypakaya geleneğinin teorisiydi.

VE MUNZUR!..

Kavgayı Munzur'un rüzganna yükleyerek, dünyaya uçuranların sesi... Doğu kızıldır/Güneş doğuyor/Aydınlatıyor yolu Başkan Mao diyenlerin haykırışı... Bu yola feda ise başımız/Kesindir zaferimiz diyen İbrahimler ordusunun türküsü... Munzur, Parti ve Ordu Marşını, ayakta kendilerine eşlik eden binlerle birlikte söylüyordu... Parti önderliğinde, sanatın nasıl güzelleştiği, öz ve biçimin nasıl böylece güçlendiği, Grup Munzur'un türkülerile de dile geliyordu... İbrahim güzergahında, şaha kalkanların ordusunun türkülerinin coşkusu salonu zapt ediyordu.

Şair Emir Ali Yağan'ın kavgı şiirleri ile fiilenen salon, devrimci gücün somut bir örneği idi. "Şiir boşuna yazılmış olmaya-cak" diyen Pablo Neruda'nın çağrısıydı ispatlanan...

Ali Haydar Can, Grup Yeldağı, Nazım Tanca yani partizan ozanlarda türkü boşuna söylenmez diyorlardı.

AHMET TELİ, MEHMET ÇETİN, GRUP BUMERANG

"Dövüşen anlatsın" diyordu Ahmet Teli. "Ve derimki/Emperyalizme, faşizme/Şövenizme sıkılan bir mermi olabilmişse şiirim/Geriletmişse acıyı ve zulmü/Yırtılıp atılıyorsa küçük burjuva elerde/Şiirimin verilmiş hesabıdır bu" diye haykırıyordu Teli... İşçi arayanların, güneşi zapta çıkanların, karanlıkları yırtanların, halkı sevenlerin sesi idi şiirleri... Gösterişsiz yani halkın şairlerinin örneği... Sonra, Mehmet Çetin, Dersim diyanında Kırmacı'ca yükselen hüznün, acının, hasretin çığlığını yüklüyordu şiirlerine... Acının son bulması için devrime çağırıyordu şiirleriyle...

"Hızla akan dağ derelerinin" sesiydi yankılanan. Halkın kahreden, yaratan kudretli gücüyü şiir... Grup Bumerang bu özü iyi bir estetikle sunan programıyla gecemizi güçlendirdi.

EMRE SALTİK, ÖZLEM ÖZDİL, HİDİR KUTAN, ERDAL ERZİNCAN

Devletçi Alıcılık, Pir Sultan geleneği olur mu?.. Devletçi Alıcılık, Hızır Paşaların yoludur. Pir Sultan yoksulların hakkını almak için Osmanlı düzenini yıkmaya çağırıyordu. Emre Saltık bu sesi yükseltti... Levent Cihan'la birlikte yaptığı programla dağı sevdim türkülerini söyledi.

Sırtlarını dağ yamaçlarına dayamış, düzen aleyhtarlarının sesi oldu... Bu sese, Özlem Özgül, Sinan Çelik ikilisi de omuz veren bir program icra ettiler. Erdal Erzincan yerel motifleri bağlamasında evrenselleştirerek, "Gelin Canlar Bir Olalım" diyenleri anlattı.

Hidir Kutan, "Dersim deresinde kanı sel

olarların" türküsü idi... Zalimlerin zulmünü anlatıyordu...

Şehitleri munzurların coşkusuyla, Nuhaklarla birleşerek selamlıyordu. Öncü, başta proletarya olmak üzere, halkımızın sanatını özgürce ifade edeceği bir ortamın yaratılmasında teminatıdır. Geri, mistik yanlara karşı mücadele eder, uzlaşmaz, bütünleşmez ancak yasakçı bir siyaset onun dünya görüşüne terstir... Proleter sanat-edebiyat-kültür bayrağını yükseltirken, halkın sanatçıları Yeni Demokratik Sanat Cephesinde birleştime uğraşındada ısrar eder.

FERHAT TUNÇ!

Kaypakaya'nın Kemalist ideolojiyi parçalayan, Kürt ulusal sorununa doğru çözümler getiren ilk çıkış olduğunu ve şehitleri selamlayarak programına başlayan Ferhat Tunç; "Vuruldu, 18 Mayıs, Yıkıldı İstanbul, Metin Gökçepe" ve diğer şiirler, marşlar ve türküleriy-le,

*Kürt ulusunun sesini taşıdı...

"İbrahim'i anlattı, Türk devletinin zulmünü ve zulme karşı mücadele türküsü oldu. Salonu coşkuylla donattı...

Sonuç olarak, 25. ölümsüzlük yıldönümünde, Kaypakaya ve kurucu önderi olduğu partinin doğru çizgisinin mesajlarıyla kitleler birleştirilmeye çalışıldı... Şölenimiz davamızı güçlendirdi, umutsuzluğu yenmeye hizmet etti.

Biliyoruz kavganın töresini... Geleneksel bir töre değildir bu... Komünizme; Cihan, Çelik, Kahraman, Baba, Manuel, Hüseyin, Demir, İsmail Bulut, Barbara, Tuncay, Çankıoğlu, Kazım Ekici, Zeki Şerit, Ali Haydar Yıldız'ca yani Kaypakaya'ca uzanma yoludur bu. Gecemiz, bu yola mütevacide olsa olumlu bir katkı idi.

25. ölümsüzlük yıldönümü bir seferberliktir... Her alan bu seferberliğin sesini duymalı, harekete geçmelidir... Kaypakaya'cılık laf değil, yapma çağrısıdır. Yapmayanlar ya bilmiyor yada sınıf karakterleri gereği yapmıyorlardı ●

Katledilişinin 25. yıldönümünde Komünist Önder İbrahim KAYPAKKAYA'yı Andık

Partimiz TKP(ML)'nin kurucusu ve ordumuz TIKKO'nun Genel Komutanı Komünist Önder İbrahim Kaypakaya yol dağı anma gecelerinden biride Avusturya'nın INNSBURCK kentinde yapıldı. Bazı objektif nedenlerden dolayı beklenenin altında bir katılım gerçekleşti. 350-400 civarında kitlenin katıldığı geceye çağrılan sanatçılardan Emre Saltık ve Enver Çelik'in gelmeyişleri hem taraftarlarımızda ve hemde kitlede moral bozukluğu yarattı. Bu nedenle arzulan coşkuda tam anlamıyla yakalanamamış oldu.

Grup Munzur, Garip Şahin, Hidir

Kutan, Grup Mayıs, yerel ozan ve şekillerle 5 saat süren anma gecesinde sık sık atılan, "Yaşasın Partimiz TKP(ML)", "İbo Yaşıyor TIKKO Savaşıyor", "Yaşasın Kızıl Ordu TIKKO" gibi sloganlarla komünist önderimizin ölümsüzlüğü haykırıldı.

Bazı yetersizlikler olsada, önemli olan Türkiye proletaryası ve ezilen halkların önderine ve partimize karşı görev ve sorumluluklarımızın yerine getirilmesidir. Bu kavgada hep başarıdan sözemenin mümkün olmayacağı, zaman zaman başarısızlıklarında yaşanabileceği bilinci içerisindeyiz. Bu kav-

ganın doğasıdır. Kimileri gibi zaaflarımızı gizleme tutumunu içerisinde değiliz. Onları açık yüreklilikle belirtme cesaretine sahibiz. Bu, partimizin bize aşıladığı komünist ahlakıdır. Gün olur bir kişiyle öfkemizi haykırırız faşizmin suratına, gün gelir onbinlerle sel gibi akarız alanlara.

Bir kez daha Komünist Önder Kaypakaya nezlinde tüm parti ve devrim şehitlerimizi saygıyla anıyor, partimizin 26. kuruluş yıldönümünü coşkuylla kutluyoruz ●

Avusturya
TKP(ML) Taraftarları

Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'nin kuruluşunun 26. yılında onun kuruluşuna teorisi ve pratiğiyle önderlik eden ve toplum nazarında tamamen onunla özdeşmiş bulunan **İbrahim Kaypakkaya**'nın örnek başka başat bir niteliğini anımsatmak bugün için büyük önem taşımaktadır.

Pek kolayca anlaşılabilir ki, **I. Kaypakkaya**'nın devrimimizin ana sorunları hakkında vardığı sonuçlar, elyordamıyla, sadece devrim ve halk sevgisiyle, sadece büyük bir yurtseverlikle tesadüfi olarak ulaşılabilecek sonuçlar değildir. Komünizme sadece inanç düzeyinde, onun temel önermelerine içten büyük bağlılık da bu sonuçlara ulaşılması için yeterli değildir. Bunlara ek olarak, büyük bir araştırma-inceleme ruhuna, toplumun kanıksanmış düşünce ve değer yargılarına bilimsel bir kuşkuyla yaklaşma bilinç ve cüretine sahip olmak ve doymak bilmez bir bilgi severlik de gereklidir. Toplumun yeterli bilgisine sahip olmayanlar, onu değiştiremezler! Değiştirmeye girişmeden önce değiştirilecek şeyi bilmek gerek. Buna kısaca Marksist teoriyi incelemek, ülkenin durumunu ve tarihini incelemek, sosyal sınıfların durumunu ve çatışmalarını incelemek, sınıflararası savaşımın yasalarını incelemek diyebiliriz. **I. Kaypakkaya**, her şeyden önce teorinin tayinedici önemini çok iyi kavramış bir insandır. Devrimci mücadeleye katıldığı andan itibaren Marksist teoriyi ve ülkenin durumunu kavramak için müthiş bir araştırma ve öğrenme ruhu taşımaktadır. O, kısacık yaşamında adeta zamanla yarışarak bunu yaptı. Mao'nun eserlerinin ancak 1976'da Türkiye'de yayınlanabildiği düşünülürse, Marksist teoriyi öğrenmede gösterdiği olağanüstü çabayı anlayabiliriz. Ülkenin durumunu incelemeye de aynı çabayı görürüz. İlkini kendi ili Çorum'dan başlar. **"Çorum İlinde Sınıfların Tahlili"** yazısında, bu ilin iktisadi durumunu ve sınıfları tahlil eder.

Gerilla savaşını örgütlemek için kırılara çekilir çekilmez, ulaştığı her bölgeyi incelemekle işe başlar. Ekim 1971'de **"Kürecik Bölge Raporu"**nda bu bölgeyi inceler. Dersim'e geçer geçmez, oranın ayaklanma öyküsünü, ekonomik ve kültürel yaşamını ve sosyal sınıflarını inceler, uğradığı her köyde, köylülerle konuşur, notlar alır, araştırmalar yapar. (1) Yine, **"Türk Solu"** Dergisi'ndeki yazılarına bakılınca çoğunun inceleme ve araştırma yazıları olduğu görülür. 15-16 Haziran İşçi Direnişi'ne birzatt katılır ve hareketi derinlemesine analiz eder, kapsamlı dersler çıkarır. Devrimin önderlik sorununu, komünist partiyi ve program konusunu ele alırken şairi bir dille titiz ve dikkatli bir inceleme yapar. Kemalizm'in o güne kadar bilinen değerlendirmele-

rine, ülkenin iktisadi gelişimini, uluslararası ilişkilerini tarihi materyalizme sadık kalarak inceler ve devletin niteliğini tanımlar. Kürt sorununu büyük bir enternasyonalist bilinçle inceler ve örneğin Şeyh Said olayında bütün kanıksanmış "gerici" yakıştırmaları "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" karşısında adilce yargılar. O, Mao'nun "araştırma yapmayanın konuşma hakkı yoktur", konuşursa boş konuşur uyarısına tamamen uygun davranmış bir komünisttir. Aslında bu tutum, bütün komünist önderlerin belirgin özelliğidir. Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun özyaşamını incelediğimizde de aynı şeyi görürüz; ulaşılabildikleri bütün değerli yazılı kaynakları özenle incelemişlerdir. Karşılaştıkları her olguyu, her olayı büyük bir dikkatle analiz etmişlerdir. Kendi ülkelerinin tarihini ve toplumsal koşullarını bir kuyumcu titizliği ile irdelemişlerdir. Çünkü bu, materyalist olmanın birinci koşuludur.

KÜRT SORUNU VE KAYPAKKAYA

Türkiye toplumsal yaşamında öteden beri bazı konular dokunulmaz tabular gibidir, çünkü ucunda büyük tehlikeler vardır, toplumsal önyargıların ve kurulu düzenin hismine uğrayabilirsiniz. "Atatürk", "Kürt" ve "komünist" kavramları böyledir. '68 kuşağının radikal devrimciliğinde bile bu zaafı görebiliriz. Kaypakkaya dışındaki bütün liderler, bu tabuların etkisini taşıdıkları için teorileri lekeli, çarpık ve dürüstlükleri şartlıdır. Lenin'in veya Mao'nun eleştirilmesine pek fazla ses çıkartmazlar ve bunu "bilimsel kuşkuculuğun" gereği sayarlar, ama söz konusu Atatürk olunca, soru ve ünlem işaretleriyle dolu bakışlar yoğunlaşmaya başlar, "gericilik", "mandacılık", "devrimci mirasa karşı sorumsuzluk", hatta "monarşilik"le bile suçlanabilirsiniz. "Komünizm" konusunda, bu kez karşınıza toplumun geri bilincini ve önyargılarını dikiverirler, "iyi de şimdi bunun sırası değil, halktan tecrit oluruz, çünkü onlar komünizmi başka anlıyorlar" denirdi. '68 kuşağının en radikal liderleri bile "komünist" sözcüğünü çekine çekine kullandılar ve kurdukları örgütlerden hiç birisi "komünist" sıfatını kullanmadı, Mahir Çayan'ın kurduğu örgütün adı "Türkiye Halk Kurtuluş Partisi/Cephesi" idi. Deniz Gezmiş'in kisti ise "Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu" adını taşıyordu. TKP ise, bu sıfatı sırında bir yük gibi taşıyordu ve hiç bir yerde açıkça telaffuz etmiyordu.

1974-'80 yılları arasındaki coşkulu dönemde bile bu sözde "ihtiyat" hep-

sine hakimdi. "Kürt sorunu" ise, bu üç tabunun en dokunulmaz olanıydı. Selfdetermination'un, "Kürtlerin ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı" olduğunu söylemek büyük bir 'cüret' sayılırdı, o zaman bütün galiz küfürlere, düşmanca saldırılara ve her türlü kötü sifatlara maruz kalınırdı. Gerçeği söylemek gerekirse, Kürt sorunu söz konusu olduğu zaman en dürüst radikal devrimciler bile etnik bir problemle karşı karşıya gelirdi. Bu yüzden ikisi birbirine bağlantılı olan "Kürt sorunu ve Kemalizm" üzerine yaptığı konuşmalardan dolayı **İbrahim Kaypakkaya** kürsülerde bu radikal devrimcilerin saldırılarına uğrayabiliyordu. Kendisi de Kemalizmin etkisinde olduğu o dönemde, Erzurum Atatürk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde asistan iken **"Doğu Anadolu'nun Düzeni Sosyo-Ekonomik ve Etnik Temelleri"** sosyolojik incelemesinden dolayı Dr. İsmail Beşikçi'nin başına gelenler polisiye romanlara taş çıkartan bir macera gibidir. (2) Oysa kendisi daha sonra bu eserinde "resmi" ideolojinin hakimiyetinden dolayı "hayrete" düşmektedir. (3)

Böyle bir durumda, dönemin Kürt örgütlerinin bile ifade etmekten çekindikleri "Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı'nın, "aynı ayrı devlet kurma hakkı" demek olduğunu açıkça ve kararlılıkla savunma ve kurduğu partinin programına koyan tek kişidir **İbrahim Kaypakkaya**... TKP'nin kuruluşu sırasında Mustafa Suphi'ler de programlarına Kürtlerin kendi kaderini tayin etme hakkından söz etmekle birlikte, onların ölümünden sonra TKP'nin başına gelen revizyonistler, bunu pratikte hiç bir zaman savunmadıkları gibi, ortaya çıkan dönemin bütün Kürt isyanlarını ilerici cumhuriyete güçlük çıkartan, "emperyalizmin kışkırttığı gerici" hareketler olarak damgaladılar. Aslında pekçok Türk aydını ve hatta önemli Kürt örgütleri, Kürtleri ulus bile saymıyorlardı, "uluslaşma sürecinde olan" ve hala aşiret sisteminde yaşayan etnik bir topluluk ("halk") olarak görüyorlardı (PKK bile benzer düşünceler savunmaktadır). Oysa "ulusçuluk", "burjuvazinin şafağında" (yani doğuşuyla birlikte) doğar ve Kürtler ulus olmanın bütün koşullarını taşıyorlar, TİKP programında "Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı" yer almasına rağmen, özünde her tür milliyetçiliğe taviz veren bir muğlaklık taşıyordu ve aslında Şefik Hüsnü'nün revizyonist bakış açısını sürdürüyordu. Her şeyden önce Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ile Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını bilinçli olarak bir-

ve aynı şeylermiş gibi ele alıyorlardı. Halbuki halk kavramına sadece devrimden yana olan sınıf ve tabakalar girerken, ulus kavramına ulusun bütün sınıfları girmektedir. Çünkü ulusal sorun sonuç olarak özünde bir pazar sorunudur, pazara kimin hakim olacağı sorunudur. Nitekim ulusal ayaklanmaların hemen hepsi, egemen ulusun egemen sınıflarıyla, ezilen ulusun feodal ve burjuva unsurları arasında patlak vermektedir. "Milli birlik", "devletin ülkesi ve milliyetiyle bölünmez birliği ve bütünlüğü", "toprak bütünlüğü" şiarları, Türk burjuvazisinin ve toprak ağalarının bencil çı-

karlarının ve pazara kayıtsız-şartsız hakim olma arzularının ifadesidir. Böylece egemen ulusun egemen sınıfları, devlet kurma imtiyazını ve tekelini sadece kendilerine tanırlar, çünkü ancak bu yolla uyruk ulusların ve ulusal azınlıkların pazarlarına da hakim olabilirler. Ve bunu başka hak-sızlıklar izler.

Stalin'in dediği gibi:

"Ama iş her zaman pazarda bitmez. Mücadeleye 'zorbalık ve aktif savunma' metodlarıyla hakim ulusun yarı-feodal, yarı-burjuva bürokrasisi de gelir katılır. 'Güçler' birleşmekte ve ezilen ulus burjuvazisine karşı bir sürü kısıtlayıcı tedbirlerin uygulanması başlamaktadır, kısacası bir süre sonra soysuzlaşarak baskı biçimine bürünen tedbirler... Mücadele iktisa-

İMİZA YOL GÖSTERİYOR! /4

di alandan siyasi alana aktarılır. Gezi özgürlüğünün kısıtlanması, dilin konuşulmasına karşı çıkarılan engeller vb., rakibin başına yağmaya başlar⁽⁴⁾. Ve tabii soykırım ve katliamlar. Böylece baskı bütün bir ulusu, doğal olarak o ulusun emekçi tabakalarını da içine alır ve daha çok ezmeye başlar, baskı onlar üzerinde katmerli bir nitelik kazanır ve bütün demokratik hakları gaspedilir. Şimdi de olduğu gibi her zaman yaşanan buydu, Kürt emekçilerin üzerindeki baskı ve zulüm tahammül edilmez bir hal almıştır, fakat Kürt burjuvazi de pek nazik bir muamele görme-

karşı çıkarılar (şimdi olduğu gibi) burjuva olunca da karşı çıkıyorlar; durum değişmiyor. Demekki gerekçe "gericilik" değil, sorun, Türk hakim sınıfların imtiyazlarının tehlikeye düşmesi ve pazar yitirme korkusudur, ulusal şövenizmdir. Pek çok zaman, devleti yönetenler T. Kürdistan'ın ülkenin sırtına "yük" olduğunu iddia ederler. Son yapılan nüfus sayımından sonra Hürriyet Gazetesi'nde "Hangi iller ne veriyor, ne alıyorlar?" başlığı altında bir "araştırma" yayınlandı, buna göre, devlet T. Kürdistan'ında beş kuruş bile kazanmıyor, o zaman niye onları kendi haline bırakmıyor, üstelik bütçenin yarısını askeri harcamaya israf ediyor?

İbrahim Kaypakkaya, Mao'nun dahiyane tesbitinden hareket ederek, günümüzde milli burjuvazinin devrimden korkar hale geldiğini, eninde sonunda ya devrim safına, ya da emperyalizm ve karşı-devrim safına kaymasının kaçınılmaz olduğunu belirtmişti. Türk hakim sınıflarının öteden beri emperyalizmin safına geçtiğini biliyoruz, en son Tansu Çiller'in bir CIA ajanı olduğu ciddi delillerle ileri sürüldü, devletin hemen bütün yönetici kadroları Amerikan emperyalizminin ve diğerlerinin kucağında yetişiyorlar, büyük çoğunluğu onların şirketleriyle ortaklar. Türkiye devleti emperyalist NATO askeri paktında bulunuyor ve Avrupa Birliği'ne girmek için ulusal onuru hiçe sayarak yaltaklanıyor. Kısacası Türk hakim sınıflarının emperyalizmle her türlü usaklık ilişkilerine girmesine ses çıkartmayanlar, Kürt burjuvazisinin henüz yeterince net, kesin ve belgeli olmayan ilişkilerini ise "ihanet"le suçluyorlar. Yani emperyalizme usaklık ve işbirliğini de Türk hakim sınıflarına ait bir imtiyaz sayıyorlar. O yapınca normal, Kürt burjuvazisi yapınca anormal oluyor!... Oysa, eğer Kürt ulusal hareketi, sonunda önderlerinin ihanetiyle emperyalizm usaklığına doğru gelişirse, bu eşitsizlik ve zorbalığın hadsafhaya varmasının, yani Türk hakim sınıflarının ihanetinin devam etmesinin sonucu olacağı açıktır. Baytar Nuri Dersimi daha Kocgiri ve Dersim hareketleri sırasında, "bu durum devam ederse Kürdistan bir müstemleke haline gelebilecektir" diye belirtmişti. İşte Irak Kürdistan'ında faşist Baas diktatörlüğünün yarattığı durum!... Türkiye'deki Kürt sorununu ısrarlı baskı ve zorbalıkla uluslararası sorun haline getiren, yani Birleşmiş Milletlerin (emperyalistlerin) gündemine kaçınılmaz olarak sokan faşist diktatörlük!... Kürt ulusunun ulusal haklarını her zaman

"dış mihraklar" safsatasıyla zorbaca bastıran Türk hakim sınıflarının bu gerekçesini, bizim pek çok "demokrat"ımız da onaylıyor ve sonunda "birlik ve beraberlik" çizgisine, yani egemen ulusun egemen sınıflarının imtiyaz ve ayrıcalıklarının korunması çizgisine ve onların her türlü zorbalığını onaylama çizgisine gelip dayanıyor...

Şövenizmin bu "anti-emperyalist"(!), "demokrat"(!) biçimi 12 Mart öncesinde çok yaygındı. Bakınız Doğan Avcıoğlu bunu "Bir Komando Subayı Anlatıyor" başlıklı yazıda "Devrim Gazetesi"nde nasıl bir incelik ve ustalıkla savunuyor:

"Kadınları askerler aramaktadır. Kadınların aranmasında dedektör kullanılmaktadır. Ağaların dışında, köylülerin herkesin gözü önünde dövüldükleri doğru değildir. Soyundurma ve halkı toplu olarak yerlerde süründürme iddiaları asılsızdır. Ancak yaltak talimleri yapılmıştır. Ayrıca bazı yerlerde silahlar ve kanun kaçakları teslim edilmeyince şüpheli kişilerin, etkili bir yol olan karısının ve kendilerinin soyundurulup teşhir edileceği tehditiyle korkutulduğu doğrudur. Fakat tehditin ötesinde bir şey yapılmamıştır." (5)

"Bir ulusu ezen başka bir ulus özgür olamaz". Nihayet Kürtler üzerindeki bu ulusal baskıyı savunan Doğan Avcıoğlu, İlhan Selçuk ve diğer Türk burjuva aydınları, 12 Mart askeri diktatörlüğünün heşmine uğradılar. "Şüpheli kişiler" olarak Ziverbey Köşkü'nde aynı işkence ve aşağılamalara kendileri de maruz kaldılar. Mihri Belli, Doğu Perinçek ve ötekileri de tabii... Ama onlardan daha çok Türk işçileri ve köylüleri, gençleri zarar gördüler. Faşist "balyoz hareketleri"na maruz kaldılar, binlercesi sorgulardan ve işkencelerden geçirildi, zindanlara dolduruldu, beşer beşer, onar onar vahşice öldürüldü, bütün demokratik hakları gaspedildi. 12 Eylül faşist cuntasının başlıca hedeflerinden biri "bölücü Kürt örgütleri" idiyse, bir diğer hedefi de Türkiye demokratik ve komünist hareketi değil miydi? Sorgulamadan geçirilen 600 bin kişiden büyük çoğunluğu, idam edilen 49 kişinin neredeyse tamamı Türk ulusuna mensup devrimcilerdi. Yalnızca Diyarbakır, Elazığ, Malatya, Erzurum vb. yerlerde değil, Ankara, İstanbul, Adana, Kayseri, Burdur, Bartın, Aydın, Çanakkale zindanları da özgürlük mücadelesi veren insanlarla doluydu. "Olağanüstü Hal" sadece T. Kürdistan'ında uygulanıyor, ama "Devlet Güvenlik Mahkemeleri",

kiyıcı faşist "Susurluk Çeteleri" her tarafta görev yapıyordu. 1925'te Şeyh Said İsyanı'ndan sonra çıkarılan "Takrir-i Sükun" Yasası ve "İstiklal Mahkemeleri" bütün Türkiye'de özgürlüklerin canına okudu. 1938 Dersim İsyanı'ndan kısa süre sonra Türkiye'de başlatılan amansız komünist ("tevkifat") yüzlerce aydın ve demokrat insanı "Sansaryan Han"da aynı cellatların tezgahına yatırdı. Ülkenin büyük yazarları ya (örneğin Sabahattin Ali) öldürüldü, ya da (örneğin Nazım Hikmet) ülkesini terketmek zorunda bırakıldı. Kürt hareketinin bastırılması için girişilen her harekattan sonra ülke her bakımdan daha çok dışa bağımlı hale getirildi; yeni kölelik anlaşmaları yapıldı, emperyalizme yeni askeri ve ekonomik imtiyazlar verildi. Ulusal eşitsizlik ve baskının varlığı, uyruk ulusların gelişmesinin engellenmesi, yalnızca bu nedenle yapılan askeri harcamalar vs.'den dolayı değil, ayrıca bir bütün olarak ülkede iktisadi gelişmenin doğal koşullarını da yıkmakta ve gelişmesini engellemektedir.

"Başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz" gerçeğine uygun hareket edebilmek için, bir avuç bencil, zorba, emperyalizm uşağı egemen ulusun egemen sınıflarını değil, o ulusun emekçilerini, halkını sevmek ve onların çıkarlarına göre hareket etmek gerekir. **İbrahim Kaypakkaya**'nın Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkı karşısındaki adil kararlılığı işte burdan ileri gelmektedir. O gerçekler yalnızca Kürt ulusuna karşı adil davranmakla kalmıyordu, aynı zamanda mensubu bulunduğu Türk halkının çıkarlarına da uygun davranıyordu. Çünkü O, zorba, bencil Türk komprador-bürokrat burjuva ve büyük toprak ağalarını değil, halkını temsil ediyordu. O çok iyi görüyordu ki Kürtlerin "aynı ayrı devlet kurma hakkı"nı savunmadıkça, yalnızca ik ulusun emekçilerinin güvene dayanan kardeşçe birliğini imkansız hale getirmekle kalmıyacak, ayrıca faşist Türkiye gibi azgın haydutlarla aynı çizgiye düşmek kaçınılmaz olur ve bu koşullarda Türk emekçileri de asla demokrasiye kavuşamazlar. O günden bu yana yaşanan olaylar bu gerçeği bütün çıplaklığıyla kanıtladı. "İnce" ve bilinçaltında gizlenen şövenizm açık, kaba ve vahşi bir biçime büründü.

Pek tabii ki bütün dünya halkları kardeşler, çok uzun bir tarihi dönem aynı kaderi paylaşan Kürtler ile Türklerle büsbütün kardeş iki halktır. Haksızlık ve eşitsizlik, zorbalık ve zulüm olmasa bu halklar sonuna kadar birlikte yaşamak isterler, bunda en ufak bir kuşku söz konusu olamaz. Bunun en yakın kanıtı, Birinci Dünya Savaşı'nda omuz omuza emperyalist işgal karşı direnmeleridir. Emperyalist saldırıya karşı kendi vatanlarını birlikte savundular. Ama iş vatanda kar-

mektedir, kontrgerilla cellatları onları da en vahşi yöntemlerle tasfiye etmektedir. TBMM'nde HEP milletvekillerine yapılanları izledik, yine aynı dönemde Hitler taslağı Türkiye'nin televizyonlarda nasıl havladığını anımsayabiliriz, yıllarca Demirel'in yanında el üstünde tutulan Abdülmelik Fırat bile, yapılan haksızlığa isyan edince bir anda şamar oğlanına çevrildi.

"Ulus"la "halk" arasındaki farkı görmezden gelmek, kişiyi bu azgın ırkçı ve faşist unsurların yedeğine kadar savurabilir. Bugün pek çok "demokrat"ın çeşitli gerekçelerle ordunun yanında saf tutması, Türkiye ile aynı üslubu kullanır hale gelmesi raslantı değildir. Eskiden (Şeyh Said vb. isyanlar) "feodal ve gerici" oldukları için

deşçe yaşamaya gelince, Türk hakim sınıfı oyunbozanlık yaptı, devlet kurma, pazar tekeli, dil ve eğitim imtiyazını sadece kendisine tanıdı. Kürtleri ve diğer azınlıkları yok saydı. "Türk" deyince bütün etnik kökenden Anadolu halkını kast ediyoruz diyerek bir de diğer unsurları aptal yerine koyma saygısızlığına başvurdu. Apaçık ayrı dilleri, kültürleri ve coğrafi yurtları olduğu halde, hepsinin Türk soyundan geldiğini iddia etti, onlara "Ne mutlu Türküm diyene" ırkçı sloganını dayatırken, Kürt olduklarını söylemeyi ve Kürtçe konuşmayı yasakladı. Kısacası küçük "kardeş" dünyanın artık pek az yerinde rastlanan haksızlık ve zorbalık reva görüldü. Halbuki Kürt ulusu "kardeş"liğinde samimi ve vefakar davrandı, fırsatçılık yapmadı. Kurtuluş Savaşı sırasında Türk ulusunun kendi soyundan gelen İngiliz uşağı Hilafetçiler Bolu, Yozgat ve İstanbul'da Türk ulusal direnişini "Kuva-i Inzibatiye" ile arkadan vururken, Kürtler emperyalizme karşı direniyorlardı. Kürt burjuvazi ve feodal unsurlarından (Osmanlı görevlisi) birkaç istisnayı örnek göstererek bu gerçeği saptırmak imkansızdır. Kaldı ki, o dönemde Mustafa Kemal'in kurduğu örgütün içinde, TBMM'inde ve toplanan kongrelerde, M. Kemal'in pek çok arkadaşı da "mandacı"lığı savunuyordu. Nutuk'larında bunları isim vererek bizzat kendisi belirtiyor.

Bilindiği gibi, Batı Avrupa kapitalizminin emperyalist aşamaya ulaştığı dönemde, Osmanlı egemenliği altındaki uluslardan başta Balkanlar'dakiler olmak üzere pek çoğu ulusal harekete girişmeye başladı. Balkanlar'da Osmanlı'ya karşı direnen ulusal akımlar, Kürtlere ve Türklere de ilham veriyorlardı. 1911'deki Balkan savaşları bu dönemde patlak vermişti. Aynı biçimde Türkler, Kürtler, Ermeniler, Rumlar ve Araplar da Osmanlı bünyesinde ulusal örgütler kurdular. İlgincidir Jön Türkler, Yeni Osmanlılar, İttihat ve Terakki örgütlerinde Türk ve Kürt aydınları ve burjuvaları birlikte yer aldılar. 1876'daki I. ve 1908'deki II. Meşrutiyet hareketleri içinde her iki ulustan insanların birlikte yer aldığını görüyoruz. Daha sonra kurulan Kürt örgütlerinin kuruluşlarının büyük çoğunluğu tıpkı Türk örgütleri gibi Osmanlı bürokrasisinden gelmektedirler. Bu dönemdeki Kürt ulusal örgütlenmesinde öne çıkan, 1918'de kurulan Kürdistan Teali Cemiyeti'nin Başkanlığına seçilen ve Şeyh Sait Hareketi sırasında İstanbul'dan götürülerek Diyarbakır'da oğluyla birlikte idam edilen Şemdinli Übeydullah'ın oğlu Seyit Abdülkadir, Osmanlı Ayan Meclisi Üyesi ve aynı zamanda 1896'da girdiği İttihat Terakki üyesidir. Yine Dr. Abdullah Cevdet Bey de böyle ünlü bir "baticı" İttihat ve Terakki'cidir. 1908'de II. Meşrutiyet'in ilanından sonra iktidar değişmesi sırasında İttihat ve Terakki

Partisi bölünmeye başlar. Türk kesiminde olduğu gibi Kürt milliyetçileri arasında da görüş farklılıkları ve ayrı örgütler ortaya çıkar. Örneğin Seyit Abdülkadir'i "uzlaşmacı" bulan ve başını Bedirhaniler ile Babanzadelerin çektiği Teşkilat-ı İctimaiye Cemiyeti kurur.(6)

Özet olarak; Türk burjuvazisi içinde yaşananlar Kürt burjuvazisi içinde de yaşanmıştır. Bu dönemde, her iki burjuvazi de emperyalizmle uzlaşma ve bu yolla üstünlük kurma çabası içinde olmuşlardır. Türkiye'deki rejimin işbirlikçi faşist karakteri artık kimse için sır değildir. Türkiye, bugün de emperyalizmin yarı-sömürgesidir ve yine de "Kemalist'tir. Bu yarışta Kürt burjuvazisi kaybetmiştir; kaybetmiştir ama, kendi pazarına sahip olma mücadelesinden vazgeçmemiştir, bu yüzden bütün cumhuriyet dönemi boyunca bir dizi ayaklanmalara girişmiştir. Bütün dünyada emperyalizmin baskısı altındaki ulusların burjuvazisi 1917 Ekim Devrimi'nden sonra devrimden korkar hale gelmiş ve emperyalizm ile işbirliğine yönelmiştir. Apaçık bellidir ki emperyalizmle işbirliği konusunda Türk burjuvazisi daha başarılıdır. Kürt burjuvazisinin işbirlikçilik yönündeki girişimlerine dair arşivlerde belge ararken Türk burjuvazisinin bu yöndeki ihaneti başarmış olmasını Kemalizmi göklere çıkartarak alkışlamak sahte bir anti-emperyalistlikten başka bir şey değildir.

Evet, emperyalizmle her türlü uzlaşmayı ve işbirliğini şiddetle suçlamak ve engellemek iyidir. Ama bunu, çifte standartla, Türk şöven ırkçılığı çizgisine düşerek ve onun Kürt ulusu üzerindeki baskısını çeşitli gerekçelerle haklı çıkartarak olmaz, baskı altındaki her ulus gibi Kürt-ulusal hareketinin daima sahip olduğu demokratik muhtevaya sahip çıkarak olur. Çünkü ancak uluslar tam hak eşitliğine sahip oldukları zaman, ulusal sorun ortadan kalktığı zaman emperyalist müdahale ve oyun da sona ermiş olacaktır. Aksi takdirde, çelişkilerin ve haksızlıkların olduğu her yere emperyalistler burnunu sokar ve mazlum ulusların çarpışmasından azami yarar sağlamaya uğraşır. Emperyalistler bunu yalnızca çok uluslu ülkelerde ezen ulusla eşitsizlik altında yaşayan ezilen ulus arasında yapmamakta, sözde bir siyasi bağımsızlık elde etmiş ve bir devlete sahip yarı-sömürge komşu uluslar arasında sürekli çatışmayı kışkırtarak da yapmaktadır. Türkiye'nin İran, Suriye, Yunanistan vb. komşularıyla ilişkilerindeki gerginlik ve güvensizlik bundan kaynaklanmaktadır.

Hiç kuşkusuz; sömürge, yarı-sömürge ve uyruk milliyetlerin burjuvaları çağımızda emperyalizmden bağımsız, devrimci bir ulusal devlet kurma karakterine sahip değildir. Kürt burju-

vazisi de bir devlet kurma şansı yakalasa, o da bugünkü Türkiye devletinden pek farklı olmayacaktır. Sonuçta emperyalizme bağımlı bir devlet olacaktır. O da Kürt halkını baskı altına alacak, komşu uluslarla gerilim ve düşmanlık politikasından kendisini alıkoyamayacak bir devlet olacaktır. Bu ihtimalin önlenmesi, Kürt ulusunun ulusal haklarına karşı, kuşku ve düşmanca tutum almayı değil, gerçek çözüme yönelmeyi ve onun için çalışmayı gerektirir. Gerçek çözüm, işçi sınıfı önderliğindeki halk devrimindedir, yeni demokratik devrimdedir. Böyle bir devrim için bütün milliyetlerden ve azınlıklardan emekçiler kolaylıkla omuz omuza verebilir, emperyalist tahakkümü, uluslar arasındaki eşitsizliği ve haksızlığı yerle bir edebilir, halkların kardeşçe bir arada yaşamasını ve birlikte uygarlık yarışına başlamalarını kolaylaştırabilir. Bu bir varsayım mıdır? Hayır, Ekim Devrimi'nden beri yaşananlar hep böyle oldu. **İbrahim Kaypakkaya**, bu yüzden, bir yandan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını kayıtsız şartsız ve tavizsiz savunurken, Kürt milliyetçiliğine karşı da uyanıklığı elden bırakmaz ve bütün milliyetlerden ve milli azınlıklardan Türkiye halklarının tek bir cepheye güçlerini birleştirmelerini ve yeni demokratik halk devrimi için çalışmalarını ister. Bu hayal midir? Hayır, eninde sonunda, herkes kendi şansını denedikten sonra bundan başka kurtuluş yolu bulunmadığını göreceklerdir.

Baskı ve eşitsizlik altında yaşayan herkesin buna karşı isyan etme hakkı vardır, haksızlığın bulunduğu her yerde isyan meşrudur! Bu evrensel bir kuraldır. Köleliğe uysalca boyun eğenlere, isyan hakkını kullanmayanlara kimse saygı duymaz, fakat baskı ve köleliğe boyun eğmeyenler, amansız direniş yolunu seçenler kendi düşmanlarında bile saygı uyandırır! Kürt ulusunun ulusal direnişi saygındır. Ne var ki, ulusal harekette, ezilen ulusun burjuvazisi kendi stratejisini, burjuva stratejisini uygular, bu çok doğaldır. Doğal olmayan şey, Kürt ulusal direnişinin coşkusuna kendini kaptıran sözde komünistlerin, proleter strateji konusunda kuşkuya düşmeleri, "seksiyon" vb. safsatalarla milliyetçiliğe secdede etmeleridir. **İbrahim Kaypakkaya**'yı bu meselede revize etmek isteyenler "gerçeği" gördüklerinden dolayı değil, devrim ve özgürlük sorununu burjuvaziye havale etmek istediklerinden dolayıdır. Onlar sayısız güçlükler içinde proleter strateji, proleter çözüm biçimi için mücadeleyi göze alamıyorlar. Nitekim durdukları yerde ulusal sorundaki Marksist teoriyi ve **İbrahim Kaypakkaya**'yı çekiştirirler, ama söyledikleri şeyleri pratige dökmek için en ufak bir harekete kalkışmazlar, çünkü söylediklerine kendileri de inanmıyorlar, çünkü Kürt milli burju-

vazisi, milli burjuva stratejisini onlardan daha iyi uyguluyor ve bunu görüyorlar. Peki "milli burjuva siyasetinin en seçkin ve en devrimci şekli nasıldır?" Hiç kuşkusuz proletaryaya, komünist partisine ve emekçilere karşı dostluk, gericiilere, emperyalistlere karşı direniş ve özgürlük çizgisidir. Gericici bölge devletleri, emperyalistler ve Birleşmiş Milletler'den destek arama gerici çizgisinin yerine, kendi halkının gücüne dayanma, Türkiye komünist ve demokratik halk hareketine dayanma çizgisidir. Çin'de Sun Yat Sen böyle yaptı, sonuna kadar komünist partisi ve dünya proleter hareketiyle dostluk çizgisini izledi, burjuva stratejisinin tıkanığı yerde de proleter stratejiyi dürüstçe kabul etti ve onun bütün izleyicileri (eşi de dahil olmak üzere) Çin Komünist Partisi'ne katıldı. Bu O'nu yüceltti ve unutulmaz devrimci-yurtsever bir abide yaptı.

Bugünkü Kürt hareketinin önderleri, "iyi de biz dev bir örgütüz, sizin küçük örgütleriniz bizi nasıl kucaklayabilir?" diyorlar, "dev" olanın doğru proleter devrimci ideoloji ve strateji olduğunu kavramıyorlar. Proleter hareketin, baskıya ve zulme karşı isyan eden halkın "dev" atılımlarını kucaklama hareketi olduğunu anlamıyorlar. Dr. Sun Yat Sen, komünist partisiyle ilişki kurduğu ve onlarla iktidarı paylaştığı zaman, arkasında "dev" gibi bir Çin halkı vardı. Buna karşılık ÇKP yeni kurulmuştu ve henüz küçüktü. Ama "dev" olan devrimci burjuva hareketi durmadan küçülürken ÇKP "dev" gibi büyüdü ve dünyanın en büyük komünist partisi olarak dünyanın en kalabalık halkını devrime götürdü. Bununla da kalmadı, dünya proleter hareketinde ortaya çıkan burjuva çizgisine karşı Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni başlattı ve bütün dünya halklarına önderlik yaptı. Her kimki bunu görmez ve görecel gücünün kibirine kapılırsa, o asla kendi halkına doğru yolu gösteremez!

Dip Notlar:

(1) Ne yazık ki bu çalışmalarının notları saklandıkları yerlerde kayboldu. Mazgirt'te O'nun yakalanmasından sonra paniğe kapılan köylünün bu notları dosyalar halinde toprağa gömdüğü ve bir daha bulamadığı söyleniyor.

(2) Adı geçen eser: "Doğu Anadolu'nun Düzeni'nin Başına Gelenler" başlıklı bölüme bak, Sf. 19.

(3) Adı geçen eser: Yurt-Kitap Yayın: 60, 1992, sayfa 15. "Üçüncü Baskıya Önsöz'de.

(4) İK. Sf. Ocak Yayınları. Sf. 201

(5) İK. BY. Ocak Yayınları. Sf. 208.

(6) Bkz. Uğur Mumcu, Kürt-İslam Ayaklanması, Tekin Yayınevi.

Partili gibi düşün, gerilla gibi yaşa!

Faşist diktatörlük, haksız savaşında kural ve sınır tanımıyor. Özellikle son yıllarda en akla gelmedik işkenceler ve katliamlar, en fütursuz yalanlar öyle bir noktaya vardı ki, devletin en üst makamları tarafından bile itiraf edilmek zorunda kalındı. Bir yandan Türkiye Kürdistan'ında ve gerillanın yeni açıldığı alanlar olan Karadeniz ve Toroslar da kanın, acının ve gözyaşının hesabı yapılamazken, öte yandan diğer bölgelerde, medyanın da etkin kullanımıyla sanki bu vahşet ve kırılsız savaş yokmuş gibi gösterilmeye çalışılıyor. Buna rağmen iç savaşın ister istemez, örgütlü-örgütsüz, şu veya bu şekilde kitleleri ve tüm sınıf-katmanları etkilemesiyle yukarıda bahsettiğimiz vahşetin aynı fütursuz, pervasız örnekleri, sayısı ve şiddeti artarak diğer bölgelere de yansıyor, taşıyor ve devrimci mücadeleyi bastırarak için devreye sokuluyor.

Yöğun bir şovenizm kampanyasıyla asker, polis ailelerinin alabildiğine düşürülmesi ve duygularının somurtulmasıyla oluşturulmaya çalışılan karşı propagandayla kitlelere bu vahşetin "haklılığı ve meşruluğu", "hukuka uygunluğu" kabul ettirilmeye çalışılıyor. Asker, polis cenazelerinde son derece örgütlü bir şekilde yapılan duygu şovları, devrimci örgütlere okunan lanetle ve beddualarla "politika" yapılmaya çalışılıyor. Yolsuzluk, rüşvet, ahlak-sızlık, yozlaşma ve devletin tepeden tırnağa battığı talan, vurgun ve dolandırıcılık ilişkileri aklanmaya ve savunulmaya çalışılıyor. Bunu "terör", "terörle mücadele"yi gerekçe göstererek yapmaya çalışıyorlar. Tabii ki sonun bunlarla yalanı, rüşvetçi, hırsız olmaları değil. Hatta bunlar düzenin, sönürü sisteminin doğal, basit ve masum sonuçları. Bir avuç sömürücü sınıfın varolmasını biricik nedeni ve doğal sonucudur bu kadar katmerli ve boyutlu zorun örgütlenmesi.

Faşist diktatörlüğün, "vatanın, milletin ve devletin bölünmez bütünlüğü" ile şovenizm kışkırtıcılığından başka söyleyecek, anlatacak demagogisi kalmamıştır. Buna rağmen bu kışkırtma öyle bir hal almıştır ki, artık "ölülere", "cesetlere" bile saldırarak boyuta ulaşmıştır. En ufak bir umut kırısına dönük duruşu dahi insanlık ve insanlık onuru ile birlikte asker potansiyeli altında eziliyorlar. Vahşet boyutundaki işkence, kıyım, katliam ve tecavüzlerle iyi ve güzel olan her şeyi kirletmeye çalışıyorlar. Gerilla cesetlerini parçalayıp şovenizm lapasına banarak lokma lokma yeme yarışları ile "ibret-i alem" gösterileri düzenliyorlar. Bu fiiller, şimdi alenen, sadece gerilla bölgelerindeki köylerin meydanlarında değil, milyonlarca insana seyretililecek tarzda televizyon ekranlarından gösterilmek üzere yapılıyor-yaptırılıyor.

Gelenen aşama, yeni bir pratik olması itibarıyla değil, şeklen ve de içerdiği moral düşürme ve saldırı boyutu itibarıyla çarpıcıdır. İnsanlıktan çıkmanın ve çıkarmanın boyutu, toprak altından gerilla cenazesi çıkartıp saldırı noktasına kadar getirilmiştir. Hitlerin SS kollarına özenen MHP'li faşistlere oynatılan bu psikolojik savaş oyunu, Antalya'da sergilendi. Bu; çaresizliğin, tükenmişliğin ve insanlıkta sifir noktasına düşüldüğünün acı ve ibret verici örneği oldu. Hiç olmasaydı, yaşanmasıydı demek isterdik. Dostluk gibi düşmanlığın da mert, saygılı olmasını diler-

dik. Ancak düşmanımız zaten insanlığı kötürümleştiren bir sistem ve insanlığı insanlıktan çıkarmaya, düşürmeye mecbur bir zulüm ve sönürü düzeninin uşakları korprador patron-ağa devleti olunca; bu hain hayalden öteye gitmeyecek bir şey olurdu. Üstelik tüm bunlar, geçmiş yaşananlar da düşünüldüğünde, olmayacak şeyler değil. Alçaklığın ve düşkünlüğün sınırı yoktur. Dolayısıyla daha fazlasına da hazırlıklı olmamız gerekiyor.

Bu örnekten sonra, iç savaş görüntülerini fazla aktarmaya gerek yok. Olup biten ortada. Sorun tüm bunlar karşısında bizim nasıl durduğumuzdur. Sorun mücadelenin varlığı boyutun bizler tarafından kavranıp-kavranmadığıdır. "Düşmandır yapar" mantığıyla süreci, faaliyeti ve devrimciliği geçiştirenlerle biraz sözümüz olacak. Evet, bu doğruyu tepkisizliğe ve eylemsizliğe tevri edenlere....

Bugün bazı devrimci yapılar ve saflarımızdaki bazı insanlar, süreçteki gelişmeleri açıklarken birincil sıraya faşist diktatörlüğün zor politikalarını, vahşet uygulamalarını koyuyor. Yani düşmanın vahşetini ve zorunu kendi politikasının gerekçesi olarak ele alıyor. Elbette, sınıf düşmanlarımızın bizden taktik olarak üstünlüğü ve güçlüğü, onları bu yonden dikkate almamızı gerektirir. Tam da bu noktada zaten mesele bu zor, düşmanın taktiklerini boşa çıkarmak ve üstesinden gelmektir. Burada hesap edilmesi gereken ikinci önemli nokta, kendi subjektif gücümüz ve sınıf mücadelesinin stratejiktaktik ve dönemsel seyri, kitle hareketlerinin duruşu olmalıdır. Yani kendi gücümüz ve olanaklarımız nelerdir ve kitlelerle ilişkimiz, bağımız ne düzeydedir? Kitle hareketliliği mevcut dönemde yükselme eğiliminde mi, yoksa belli bir durgunluğu veya gerilemeyi mi yaşıyor?

Tüm bunlar hesap edildikten sonra çarpışma başlar. Çarpışmada önemli olan inisiyatifin bizde olmasıdır. Bu inisiyatifin anlamı çarpışmanın bizim istediğimiz, belirlediğimiz yer, zaman ve koşullarda olmasıdır. Bu önemli ilke gerilla birliklerinden şehirlerde dar kadro eylemlerine, dar militan eylemliliklerinden kitlesele gösterilere, kitlesele gösterilerden hareket alanının ve güçlerin gürece en sabit ve sınırlı olduğu esir kamplarına kadar geçerlidir. Günde kırk kere Mao'cuuz diyorsunuz ama bütün temel gerilla tarzını, hareket özelliğini ve savaş ilkesini yeteince bilince çıkarmıyoruz veya pratikimize layıkıyla yansıtmıyoruz. Marksizm-Leninizm-Maoizm bir eylem klavuzuysa ve ilkeleri, özellikle diyalektik yöntemi dünyayı, gelişmeleri ve savaş anlamamızda ve onu yönlendirmemizde biricik, tek öğretimizdir diyorsak, o zaman hakkını verelim. Az önce belirttiğimiz inisiyatif ilkesi, dediğimiz gibi, mücadelenin hangi alanında olursak olalım geçerli, doğru ve kazandırıcı bir ilkedir. Dogmatik ve kolaycı yaklaşıp yöntemsizliğe düşülürse bunun salt gerilla için geçerli bir ilke olduğu düşünülür. Elbette bu ilkenin, gerillanın olmazsa olmazı olduğu gerçektir. Ancak bir mücadele ilkesi olarak kavranmadıkça, savaşımızın merkezi halkası gerilla savaşı olan bizler için dahi gerilladaki taktik ustalığı diğer mücadele alanlarında da varetmek güç olacaktır.

Devrimci faaliyet, politikasını ve gündemini çoğu zaman düşmanın suni yönlendirmelerinden kurtulamayarak oluşturduğu için, düşmanın vahşeti ve zoru, politikasızlığa, iş yapmamaya gerekçe oluyor. Bu tarz kısaca "kendi iradeni dolaylıda olsa düşmana kaptırmak"tır. Olması gereken bağımsız irade, inisiyatif ve politik hami oluşturmak ve uygulamaktır. Açık ki, bunun üzerinde çok dikkatlice durmak zorundayız. Yoksa "ne yapalım düşmandır, yapar" doğruluğu ve gerçekliği, politik kasırlığı ve kavgı kaçınıklıklarını açıklayamaz.

En basitinden bir kitle gösterisinde hep bildik şeyler tekrarlanıyor. Bir kortej oluşturuluyor, eylem yeri ve bittiği şekli belirleniyor. Belirlenen daha gerçekleşmeden bir polis barikatı kitlenin, eylemcilerin önünü kesiyor. Kısa bir "dağın, dağılmayacağı" tartışmasından sonra gerçekleşen polis saldırısı ve birkaç gözaltı, dağılmak bir kaçış, yer yer taşlı sopalı karşı koyuş ama genellikle bir kağıda ve ne yaptığını bilememesi sonucu oluşan bu tür gösterilere ve öncüye, devrimcilerle duyulan güvensizlik. Oysa izlenmesi gereken tarz kesinlikle böyle olmamalıdır. Çarpışma kararlılığı, eylemi bitirme kararlılığı varsa bunu uygulama esnekliği de olmalıdır. Bu tür gösterilerde polisin tavrı dönemsel gelişmelere göre önceden kestirilebilir. Görülüyorki, bazen düşman saldırmıyor, demokrasicilik oynuyor. Çoğunlukla radikal ve devrimci sloganları karşısında gürdüğünde aman vermemek istiyor, fırsat tanımıyor. Ancak dediğimiz gibi bunun istisnaları olmuyor da değil. Dönem dönem reformist içerikli, uzlaşmacı kitle gösterilerine düşman saldırmak, radikal-devrimci gösterilere ses çıkarmadığı da oluyor. Bunların nedenleri ve niçinleri belli olduğu için burada detaylandırmıyoruz.

Anlatmak istediğimiz şudur: bir gösteride önceden saldırı olacağı hesaplanmışsa ve bunun emareleri belirlenmişse, burada hareketli ve esnek bir önderlik tarzı izlenmelidir. Nedir bu? Ya sen önceden saldırı, polisin toparlanmasına izin vermezsin, ya da sonradan çeçileceğini ara sokaklara kitleleri önceden dağıtarak saldırıyı buralarda beklersin. Tabii bunlar mutlak şeyler değil ve zaten bu şekilde anlatıldığında soyut oluyor. Ancak meselelerin üzerinde karar verilen eylem öncesi bu şekilde somut olarak düşünüldüğünde eylem inisiyatifi bizde olur. Ve hem daha az kayıp verilir, hem de başta koyduğumuz kararlılıkla daha çok sonuç alırız. Eylem esnasında siyasi öngörülü bir şekilde eyleme hakim olup yönlendirebilen tarz doğru tarzdır.

Yine önemli arma ve kutlama günleri vardır. Bunların gelenekselleşmiş eylem biçimleri veya yerleri vardır. Düşman belli günün öncesinden buralarda denetim kurar ve yine gözüne kestirdiği, ulaşabildiği eylem potansiyelinin üstünde çok yoğun bir terör estirir. Amaçları eylem günü eylem yaptırarak, önceden inisiyatifi ve morali kırmaktır. Bu durum karşısında ne yapılabilir? Biraz yaratıcı ve somut düşünüldüğünde düşmanın tüm bu karşı taktikleri önceden boşa çıkarılabilir. Yapılması gereken disiplinli bir ön hazırlık, inisiyatifi ve ilkel düşünme, hareketli önderlik tarzıdır.

Düşmanın eylem beklediği yerde ve saatlarında harekete geçeceğimize, başka bir yerde ya nitici ve dikkat dağıtıcı bir eylem yapılabilir. Ya da kitlesele bir gösteri bekliyorsa, bu noktada yanıtılp esas eylem istenildiği şekliyle konabilir vs. vs. Kısacası çok sembolleşmiş ve her koşulda korunması ve kullanılması gereken, gerçekleştirilmesi zorunlu eylemler ve değerler dışında bu tarz hakim olmalı ve geliştirilmeli; bu tür eylemlerde de inisiyatifi elde tutulacağı yaratıcılıkla hareket edilebilmelidir. Bunu salt eylem tarzıyla ilgili de düşünmemek lazım. Siyaset yapma tarzı da böyle olmalıdır.

Hiçbir şekilde denetleyemediği, ne olup- ne bittiği konusunda en ufak bir fikir edinemediği bir alanda kendisine saldırı ne yonden ve ne zaman gelecek telaşıyla tır tır titreyen düşmanın yapacağı en "akıllıca" şey, hasmını kendi istediği zaman ve koşulda çarpışmaya zorlamak için çeşitli yöntemlerle kışkırtmak olacaktır kuşkusuz.

Çocukluk çağını aşmış bir devrimci hareket, düşmanın kışkırtmalarıyla "bittiniz, neredesiniz?" söylemleriyle ağız dalaşına girmeyeceği gibi, öz iradesi, bağımsız inisiyatifiyle karar vermediği, zamanlamasını kendisinin ayarlamadığı; hazırlıksız, tepkisel pratiklere de girme ihtiyacı duymaz, güler geçer. Ne zaman, nerede ve nasıl çarpışacağımıza bir karar verilir, işte o zaman düşman, hiç beklemediği zamanda aldığı "yumruk"larla şaşkına döner.

Bilinir ki, hakim sınıfların bir taktiği de doğruları tersten söyleyerek kitleleri aldatmaktır. Ancak düşman burada kitleleri hedeflerken ve onları yanına çekmek isterken maaşesef buna devrimcilerimiz, devrimci geçirenlerimiz de kapılıyor. Nedir buna örnek? İşte bir laiklik, irtica tartışmaları... ve amaçlananlar... Kürt ulusal hareketi ve geldiği durum, bölgede politika yapmak isteyen ve ekonomik çıkar peşinde koşan her devletin hesaba katmak zorunda olduğu bir aşamaya gelmişken, "kontrol edilebilir", "marjinalleştir" hatta son günlerde "yok olmaya yüz tuttu" tespitleri bir yandan, diğer yandan da cumhuriyetin kimsenin takmadığı baş tehlikesi irtica....

Siyaset tarzımızda, eylem anlayışımızda bütün bunlara dikkat etmeli ve önem vermeliyiz. Yoksa her gün "halkımız, halkımız" dediğimiz halkların öncüsü olamayız. Hem doğru bir önderlik tarzı ile halklar hiç zorlanmadan bizler için "öncümüz" diyecekler.

"Halkımız" derken, salt bu söylemle öncü olunmayacağını bilmemiz lazım. Bizler öncü için gerektiğinde gözümüzü bile kırpmadan ölüme gidiyorsak ve bu tarzı her militanımıza kazandırabiliyorsak, kitleler bize doğru yaklaşacak ve güven duyacaktır. Evet, gerektiğinde bir kılıcı bile titremeden ölüme koşabilmek; yine gerektiğinde ise, düşman karşısında bir kılıcı bile kopartmadan onu boşa çıkarmak... Yaşadığımız günlerin anlamı budur. İç savaş doğru devrimci politik hattı kitlelerle bütünleşmeyi ve kararlı, esnek, hareketli, yaratıcı önderlik tarzını şart kılıyor. Kazanmak için kaybetmeyi göze almak gerekiyor. Kazanmak için yaşamımızı can alıcı noktada kaybedebiliriz. Feda ruhunun bilinçle buluştuğu yerde zaferin şimşekleri çıkar. İşte o günler yaşıyor... ●

'68 Mayıs'ı ve 71 devrimci çıkışı;

doğru tutum, doğru sahiplenme

Mayıs ayının bu son günlerinde; ideolojik, siyasal, devrimci bir çıkış yaparak Türkiye devrimci hareketinin o güne kadarki tarihine nokta koyan, içerisinde yer aldıkları süreçten koparak Türkiye devriminin yolunun program-sal ve örgütsel yapısını gerçekleştirerek ihlalcı bir çizgide Türkiye hakim sınıflarına karşı savaşı ve bu savaşta fiziken aramızdan ayrılan Türkiye devrimci hareketinin önderleri **İbrahim Mahir** ve **Deniz**'i anmak istiyoruz. Gerek Türkiye'de "68 kuşağı" denilen "kuşağın" ortaya çıkmasını yaratan koşullara ilişkin olsun, gerekse sürece damgasını vurmakla kalmayıp önüne geçen devrimsel yola yönelik çığır açıcı ve günümüze, geleceğe ışık tutan devrimci hareketin önderlerine ilişkin olsun, her siyasal organizasyon kendi ideolojik anlayışına uygun değerlendirmelerde bulunarak, güncel politik arenada kitlelere aydınlatıcı (!) olma görevlerini yerine getirmeye çalışsınlar. Önderleri sahiplenme pratiklerine yöneldiler, yürüyüşler, mezar ziyaretleri vb. yapıldı.

Kuşkusuz her toplumsal pratik gibi, sahiplenme, vefa, bağlılık da ideolojik-politik anlayışlardan bağımsız değildir. Bir proleter devrimcinin sahiplenmeden, vefadan, bağlılıktan anladığı farklıdır, bir reformistin farklıdır. Keza dönemsel, "kuşaksal" süreçler açısından da durum böyledir. Sürece her göz, beyindeki anlayışın vermiş olduğu bakış açısıyla bakar. Anlayışla gözün gördüğü birbirine uymazsa, bu durum çoğu zaman beyni ve gözü birbirine düşürmekten kurtaramaz. Zira gözün gördüğünü beyin anlamak istemez, fizyolojik üstünlüğünü kullanarak, gözün gördüklerini değil, kendisinin biçimlendirdiği, ürettiği görüntüleri; dile yada yazmak için ele komut ederse, "suça" teşvik eder. İşte böyle bir tablo sonucunda ortaya gerçekler yerine gerçek dışılıklar çıkar. Bu da hitap edilen her ortamı yanıltmaktan başka bir şey değildir.

Bugün '68 ve devamında o ortamın toplumsal dinamiği üzerinde yükselen '71 devrimci ve komünist çıkışına ilişkin yapılan tartışmanın her zamankinden daha büyük öneme ve işleve sahip olduğunu hemen belirtmek gerekir. Zira toplumda adeta medya terörü hakim hale getirilmiş durumda. Haksız savaş ve karşı-devrimci şiddet politikasının yanı sıra psikolojik savaşla toplumu sersemletmeye, adeta bakan ama görmeyen, işiten ama duymayan, beyni olan ama düşünmeyen bir hale getirmeye çalışıyor. Hedefsiz, amaçsız, gerçeklerden uzak, at iziyle it izi arasında boğulan bir yığın, robotlar topluluğu

oluşturmak istiyor. Dolayısıyla devrimci savaş ile karşı-devrimci savaşın keskinleştiği, hakim sınıflar tarafından devrimci savaşın bitirilmesi için her yolun, her aracın mübah görüldüğü ve kullanıldığı, böyle bir ortamda olayları, olguları, tarihi doğru ele almak ve aktarmak bir kat daha önem arz etmektedir.

Böylesine amansız bir savaşın yaşandığı ortamda, bugünkü savaşın temellerinin inşa edildiği, yolunun çizildiği, özellikle devrimci proleterler açısından her türlü ideolojik bulanıklıktan kopuşun yaşandığı Türkiye devrimci hareketinin yeniden doğuşu olarak kavrama-

masında bu koşulların etkisi neydi? Doğrular ithal mi edildi, devrimci ve komünist önderler gökten mi indi? Bu kadar yoğun tartışmanın yaşandığı bu döneme ilişkin soruları çoğaltmak ve ancak bu sorularla bir sonuca ulaşmak mümkündür sanırım.

İkinci paylaşım savaşı sonrası emperyalist sistemin kendi içerisindeki çelişkileri ikincil plana düşürerek, yerini sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişkiye bırakmıştır. Sosyalizmin özellikle Hitler faşizmine karşı savaşta başarısı, tüm ezilen ulus ve halklara umut kaynağı olmuş; kendilerini sömüren, ezen, sömürgeleştiren

ka'ya, Afrika'dan Amerika'ya oradanda Avrupa'ya...

Sovyetler Birliği'nden sonra büyük bir Asya ülkesi olan Çin'de Mao Zedung komutasındaki ÇKP'nin önderliğinde verilen halk savaşının Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla sonuçlanmasının getirdiği deneyimler ve Mao'nun Marksist-Leninist kurama yaptığı yeni nitel katkılar devrimci savaşların başarıyla yürütülmesinde anahtar rol oynamıştır. Ezilen sınıf ve halklara halk savaşı stratejisi silahı armağan edilerek, devrimin fırtına merkezleri olan Latinler, Afrika, Asya'daki sömürge ve yarı sömürgelere başarmının yolu gösterilmiştir. Bu noktada, '68 sürecine yönelik yapılan tartışmalarda es geçilen, görülmek istenmeyen, unutturulmaya çalışılan, hareketin hedefini saptıran bazı konular üzerinde durmakta yarar var.

Türkiye'de gelişen toplumsal hareketi ve ona önderlik eden komünist ve devrimci önderleri, özellikle Deniz ve Mahir'i Avrupa merkezli gelişen öğrenci hareketiyle ilişkilendirmeye bunlarla etkileşim içerisinde olduklarını kanıtlamaya çalışıyorlar. Komünist Önder **İbrahim Kaypakkaya**'yı, O'nun düşüncelerini ve pratik eylemini ise görmezden geliyorlar ya da laf arasında yalnızca işkencedeki tavrına değinip geçiriyorlar. Bu konuya, yazının ilerleyen bölümlerinde değineceğiz. Şimdi şunu belirtelim; nasıl ki devrimin fırtına merkezleri es geçiliyor, unutturulmak isteniyorsa, Türkiye devriminin yolunu manifestolaştırarak Türkiye proleteriyasına, ezilen ulus ve halklara armağan eden **İbrahim Kaypakkaya** ve düşünceleri de aynı anlayışla ele alınarak geçirilmek isteniyor.

Türkiye'deki gelişmeler hangi "merkezin" izlerini taşıyor? Türkiye'yi hangi ülkeler içerisinde sınıflandırmak gerekiyor?

Türkiye emperyalizme bağımlı bir yarı-sömürge ülke. İktisadi anlamda güçsüz; toplumsal çelişkileri oldukça yoğun olan, Kürt ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlere baskı ve asimilasyon uygulayan, yarı-feodal kalıntıları alt yapı ve üst yapı kurumlarında yaşayan, burjuva demokratik devrimini gerçekleştiremeyen, uzun süre tek parti ve millî şef diktatöryasıyla yönetilen, iyice teşhir olduktan sonra göstermelik biçimde yönetim değişikliğine giden ama aslında kitleleri aldatmaya dönük çok partili sisteme geçiş yapan, başından itibaren faşizmle idare edilen, 1950'lerden sonra ABD emperyalizmine bağımlı olan

mız gereken '71 devrimci ve komünist çıkışının doğru ele alınması, proleterya ve burjuvazi arasındaki iktidar savaşında, proleterya önderliğinde demokratik halk iktidarının yaratılması ve hakim sınıf iktidarlarının yıkılmasının başarılp başarılabilmesi hiç tereddütsüz bu tarihi sürece doğru ya da yanlış yaklaşımlarla mümkündür.

Öyleyse neydi '68? Bu dönemi böyle anlamlı kılan, bir doğuş, milad olarak tarihe mal eden koşullar nelerdi? Neler oluyordu dünyada? Türkiye'deki gelişmelerin dünyadaki gelişmelerle bağlantısı neydi? Toplumsal bilincin oluş-

emperyalizme ve yerli hakim sınıflarına karşı savaşa azmi ve cesareti aşılamıştır. Dünya genelinde emek ile sermaye arasındaki çelişki ve ulusal çelişkiler derinleşmiş; bir çok ülkede devrimler yaşanırken, yeni yeni kurulan genç komünist partileride bir çok ülkede kendi hakim sınıflarına karşı savaşıma atılmıştır. Sömürge ve yarı-sömürgelerde sınıfsal ve ulusal kurtuluş savaşları yaşanmaktaydı. Bir anlamda, devrimini yapmış sosyalist ülkeler dışında neredeyse dünyanın bütün ülkelerinde iç savaşlar, ulusal kurtuluş savaşları yaşanmaktaydı, Asya'dan Afri-

bir ülke.

Avrupa ülkeleri özellikle de benzetilmek istenen Fransa ile hiç bir benzerliği yoktur. Bir kere Fransa, tarihinde bir çok devrim görmüş, proletarya diktatörlüğünün ilk deneyimi olan Komün'ü yaşamış, demokrasi bilinci gelişmiş güçlü bir iktisadi ve siyasal deneyimi ile yönetme sanatında ustalasmış bir burjuvazisi vardır. Gerektiğinde kanın hesabını yapmayan en azgınca terörü uygulayan; yerine, zamanına göre ise "yumuşak" geçişler yapabilen bir durumu mevcuttur. Dolayısıyla Türkiye'ye benzerlik bakımından örnek gösterilemez.

'60'lı yıllarda gelişen toplumsal hareketlerde de, yukarıda saydığımız toplumsal gerçekler, toplumsal çelişiklere niteliğini vermiştir. Fransa'da ki öğrenci gençliğin geliştirdiği hareket, sosyalizmden etkilenmiş, içerisinde sosyalistleri barındırmış olsa da düzenden tam anlamıyla bir kopuşu, iktidar değişikliğini hedeflememiş, çeşitli kültürel-demokratik reformlarla kendisini sınırlamıştır. Sonuçta da burjuvazinin çeşitli taktik manevralarıyla hareket pasifize olmuş ve düzene entegre edilmiştir.

Aynı döneme denk düşen ancak çelişkilerin niteliği ve derinliği farklı olan Türkiye'de ise devrimci ve komünist çıkış kesintiye uğramamıştır. Devrimci ve komünist önderlerin fiziken yok edilmelerine ve her on yıla sığdırılan askeri darbelere rağmen mücadele kesintiye uğratılamamış, bazı kesimler düzen içerisinde çekilsede, radikal çıkış devam ettirenler her türlü bedeli ödeyerek günümüze kadar savaşı sürdürebilmişlerdir. Bunun yeterli olup olmadığı üzerinde durulabiliriz. Ancak günümüze kadar taşınan ve tereddütsüzce geleceğe de taşınacak olan böyle bir olgunun varlığı önemli bir faktördür.

Avrupa'daki anti-emperyalist hareketler bitmiş, ülkemizdeki mücadele devam etmişse, demek ki aralarında bir fark vardır. İki ülke arasındaki benzerliklerden ziyade çelişkiler daha fazladır. Peki öyleyse neden burjuva ve reformist gazete ile yazarlar '68 ve '71 çıkışının yönünü Fransa'ya çevirmek istiyorlar? Bununla ne anlatmak istiyorlar? Neden Vietnam, Çin, Küba, Latinler, Asya ve Afrika gibi devrimin fırtına merkezlerinden uzaklaşmak istiyorlar?

Aslında yapmak istedikleri açık. Devrim istemeyin, anti-emperyalist olmayın, sömürüye karşı çıkmayın, anti-faşist, anti-feodal olmayın, bırakın burjuvazi ve toprak ağaları istedikleri gibi yönetsin, silahları bırakın, savaşmayın, barış içinde birarada yaşayın mesajını veriyorlar. İşin özcesi, Fransa'da hareketin girdiği burjuva reformist, pasifist ve barışçıl rotayı öğütlemeye çalışıyorlar. Özellikle Çin'in adını ağızlarına almıyorlar. Mao'yu öcü gibi anıyorlar. Neden? Çünkü Mao demek, devrimci savaş demek, halk savaşı, gerilla savaşı demek, anti-emperyalizm, anti-feoda-

lizm, anti-kapitalizm demektir. Devrimi istemek, devrim için savaşmak, kitlelerle birleşmek, kitlelere öncülük etmek, sosyalizm istemek demektir Mao. Buda ne burjuvazinin ne de sahte devrimci, reformist ve onların kalemlerinin işine gelir. Büyük devrimci Che'yi ele alırlar, ancak devrimci içeriğini de boşaltarak. Adeta Che'yi yeniden öldürmek isterler, aşağılıkça pazarlamaya çalışırlar... Tabi bütün bu çabalar, bu aldatma yöntemleri, bilinci bulandırma uğraşları gerçekler karşısında hükümsüzdür. Türkiye hiç bir zaman Fransa olmayacak. Zaten şu andaki durum da olmayacağını kanıtlar. Türkiye devrimin fırtına merkezlerindendir. Dolayısıyla '68 dönemi; Çin, Vietnam, Brezilya, Küba, Cezayir'deki toplumsal devrimler ve hareketlerden esinlenen bir anti-emperyalist dalga olmakta sınırlı değil; bizzat ülke devriminin dönüm noktası ve iktisadi, siyasi yapısıyla benzeştiği bu ülkelerin devrimlerinin deneyimlerini örnek alarak pratiğe yüklenen bir çıkış dönemidir.

Türkiye'de '71 komünist ve devrimci çıkışı yaratan koşullar uzun bir nicel birikimin sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Tarihsel olarak '68-'71 sürecine denk gelmesi, hareketin birikimi sürecini yok saymak anlamına gelmez, çelişkiler bir anda ortaya çıkmamıştır. Her birikimin bir patlama ile yeni bir sürece evrilmesi diyalektik gerçekliktir. Mustafa Suphi TKP'sinden itibaren elli yıllık bir birikimden bahsedebiliriz, ki ülkede işçi hareketlerinin önceli de biliniyor. Altmışlı yıllarda; sürecin olgunlaşması, iç ve dış koşulların oluşması sonucu elli yıllık teslimiyet, parlamentarist, reformist abluka parçalanmış, doğru radikal kopuş yaşanmıştır. Kopuş yaşayan, çıkış yapan hareketin kendisinde uzun süre reformist bünyenin içerisinde onunla varolmuştur. Hiç kuşkusuz reformizmden kopuş sancısız olmamış, uzun uğraşların, yoğun bir emeğin ve tecrübe birikiminin sonucu olmuştur.

Türkiye iktisadi ve siyasal olarak Asya, Afrika, Latinlerdeki yarı-sömürgelere benzerlik göstermenin yanında bu bölgelerde yaşanan devrimlerden de etkilenmiştir. Marks, Lenin ve Mao'nun eserleri yayımlandıkça, bunları okuyanların üzerinde önemli etkilerde bulunmuşlardır.

Mahir'in ve İbrahim'in yazıların da bunun sonuçlarına rastlamak mümkündür. Burada dogmatiklik ya da şablonculuk eleştirisi yapanlar da oldukça vardır. Devrimci kopuşu sağlayarak reformizmi önemli oranda darbeleyen böylesine muazzam bir hareketi şablonculukla suçlayarak eleştirenler, devrimci çıkış karşısında serseme dönen reformist ve revizyonistlerden başkaları da değildir. İbo'nun, Deniz'in, Mahir'in okudukları kitaplara bakarsak etki alanlarının Çin, Vietnam, Brezilya, Küba, Cezayir olduğunu rahatlıkla görebiliriz, Fransa değil.

Türkiye'de yaşanan toplumsal hareketler, yalnızca öğrenci hareketleriyle sınırlı değildir. Öğrenci hareketinin yanı sıra işçi sınıfı ve köylülüğün; fabrika işgalleri, grevleri, toprak işgalleri, yürüyüş ve mitingleri neredeyse günü boş bırakmayan durumdadır. Hareketlere niteliğini verense, anti-feodal, anti-faşist, anti-emperyalist dokusudur.

Toplumsal mücadelenin muazzam derecede ivmelendiği böylesine bir süreçte, kitlelerin ayağa kalkışını örgütleyen ve önderlik eden güç yoktur. Varolan TIP gibi partiler ise, reformist ve düzen içi politikalarla kitlelere önderlik etmek şöyle dursun, kitleleri edileştirilmede, kitle hareketlerinin kibarışını engellemede dalgakıran rolü oynamaktaydı. İbrahim, Deniz, Mahir, bu toplumsal hareket içerisinde bir yandan faaliyet yürütürlerken, diğer yandan da üyesi oldukları partinin gelişen hareket karşısındaki rolünü sorgulamışlardır. Ve devrimci yönelim içerisine girerek, giderek partinin mevcut durumunu benimsemeyip kopuş yaşamışlardır. Hareket, MDD'ciler ve sosyalist devrimciler olarak ikiye ayrılmıştır. Her iki kesimde kendi içerisinde bir dizi ayrışım yaşadıktan sonra, Deniz THKO'yu Mahir THKP-C'yi, İbrahim ise TKP(ML)'yi kurarak bu örgütsel yapılar içerisinde faaliyetlerini devam ettirmişlerdir.

Hakim sınıflar; diğer bir çok ülkede olduğu gibi bizim ülkemizde de hareketi düzeniçileştirmek, hedeften sapırmak istemişlerdir. Ancak bunu başaramamışlar, sonuçta hareketi daha doğuş aşamasında boğmak için 12 Mart AFC'sine başvurmuşlardır. 12 Mart, devrimci ve komünist kopuşu daha filiz vermeden kırmak için devreye sokulmuştur. Ve öncelikle bu hareketlere önderlik eden devrimci ve komünist liderlere yönelmiştir. İbo, Deniz, Mahir, için önderler ölürse hareket dağılır, biter hayalleri ile ölüm fermanı çıkarmışlar ve nihayetinde bu kararı çeşitli biçimlerde uygulamışlardır da.

Bu noktada; Deniz'ler, idam edilmelerine ilişkin "hukuki" delillerin oluşmasına rağmen asıldılar, dolayısıyla idam edilmemeleri gerekirdi vb. tartışmalara yönelik bir kaç söz söylemek gerekir. Bu tartışmayı açanlar, ne yazık ki Deniz'i tartışarak Deniz'e kötülük yaparlarken, diğer taraftanda, hukuk, adalet vb. tartışmalarıyla kitlelerin kafalarını bulandırmaya, burjuva devlet anlayışını kutsamaya çalışarak ondan medet umuyorlar.

"Hukuk devleti" diye bir safsata olmaz, bu burjuvazinin uydurmasıdır. Devletin bir hukuku vardır, bu da burjuvazinin çıkarlarını temsil eder. Burjuvazinin hakimiyet aracıdır. Kaldı ki feodal-faşist diktatörlükte burjuva hukukunun dahi lafta kaldığı bir gerçektir. Deniz'ler burjuvaziye, devlete baş kaldırmışlardır. İsyan etmişlerdir. Bu düzeni, hukukunu ve devleti yıkmak istemişler-

dir, dolayısıyla burjuvazi açısından yeterince "delil" oluşmuştur. Kaldı ki onlar, devletin hukukundan icazet beklemişlerdir. Ölüme sloganlarıyla gitmişlerdir. "Delil yoktu" gibi tartışmalar "yumuşatma", şehit düşmüş olsalar da Deniz'lerin davasının içeriğini boşaltma "barıştarma" taktiğidir. Reformizmin oyunudur. "Barıştırmak" ve onları karla onların üzerinden günü kazanma beyhude bir çabadır. Buna izin verilmecektir. Oynadıkları oyunun içerisinde kalmaya mahkumdurlar.

THKO ve THKP-C, içerisinde yer aldıkları ortamdaki radikal bir kopuş yaşamamışlar da, ideolojik etkilerden kurtulamamışlardır. Bir dizi yanlışlıklarla yaklaşım içerisinde olmuşlardır. Hakim sınıfların ideolojisi olan Kemalizm, orduyu iyileştirememişlerdir. İttifaklar, devrimin yolu vb. bir çok konuda yanlışlıklar yaklaşım içerisinde olmuşlardır. TKP(ML)'nin Kurucu Önderi İbrahim Kaypakkaya ise, içerisinde yer aldığı hareketin yanı sıra, o güne kadar dokunulmaya kimsenin cesaret edemediği Kemalizmin ve devletin devrimci bir eleştirisini yaparak, Türkiye topraklarında ideolojik açıdan büyük bir çığır açmıştır. Bunun yanında ülkedeki milli mesele sorununu ortaya koyarak tüm şöven ve sosyal şöven politikaları kesimleri şaşkına çevirmiştir. Bunları bağli olarak ülkenin iktisadi ve siyasal yapısını tahlil etmiş, devrimin yolunu parti, ordu, cephe, her türlü devrim silahını sunmuş, ideolojik sapmaları, mücadele etmiş ve düşman nezdinde "O'nun düşünceleri, ihtilalci komünizmin temsilcisidir" dedirtmeyi hak etmiştir.

Buradan hareketle burjuva yazarların reformist çevrelerin ısrarla İbrahim'i çıkış sürecinden ayırmaları, ağızlarına almamaları anlaşılabilir. Bazı uyanıklarda (!) O'nun düşüncelerini isim vermeden kendilerine mal ederek, tarihi kendileri ile başlatma gülmüçlüğüne düşüyorlar. Burjuvazinin ve onun her türden temsilcilerinin böyle davranmaları anlaşılır bir durumdur. Ancak devrimci dost olan bazı kesimler ile vicdanlı dürüst aydın ve yazarların bu şekilde davranmalarını anlamak mümkün değildir. Bugünü anlamak istiyorsak; savaşı geliştirmek, doğrulara ulaşmak ve bu doğrular ışığında doğru yerlerde yer almak istiyorsak; bugünün temellerinin atıldığı, doğum dediğimiz '71 çıkışı iyi değerlendirilmelidir. Okunmalı, incelenmelidir. Tarihe mal olan o derslerden iyi öğrenilmelidir. Devrimci örgütler arasındaki dostluk ilişkileri, devrimci savaş, halk sevgisi, fedakarlık, direnişçilik, araştırma, inceleme, tüm olumsuzluklara rağmen sorunları devrim sorunu olarak ele alma vb. nitelikler '71 çıkışının köklerindedir.

Savaşma azmimizi, üretimizi kaybetmeden, mirasçılık ve inkarcılığa düşmeden, devrimci ve komünist önderleri savasarak yaşatacağız ●

Topyekün saldırı, topyekün direniş

Devletin tüm halka topyekün terörünün bundan ötesi olabilir mi ki, dedirten gelişmelerle geçiyor günler... Köyler yakıldı, yıkıldı yıllar boyunca; taş üstünde taş bırakılmamacasına ormanlarıyla, hayvanlarıyla, tüm doğasıyla bombalanarak yokedilmeye devam edilegildi. T. Kürdistanı toprakları. Tek bir gün olmadı ki bir köyde yedisinden yelmisine köylüler köy meydanına toplanıp çirliçplak soyularak işkence edilmesin. Nice isimli direnişçiler ser verdiler Türk ordusunun ve "kahramanlaştırdıkları" çapulcuların ellerinde. Nice Kürt köylüsü kurşuna dizildi, dağlarında dolaştığı, hayvan otlattığı için sadece...

Koruculuğu reddedenlerin uğradıkları akıbetlerin, sürgün yollarında açlığın ve sefaletin pençesinde cebelleşenlerin, kentlerin varoşlarında soluklanmak isteyip yakılmış topraklarının üstündeki ev yıkıntılarının hasretini içlerinde, zoraki proleterleşen ve işsizliğin pençesine düşenlerin ise haddi hesabı belli değil... Yürekleri kin dolduran hatıralarda değil sadece, kulağı kesilmiş kardeş, ana-baba, yoldaşların çirliçplak yerlerde sürüklenen ölümleri... İnsanlığın bunca düşürülmeye çalışıldığı bu coğrafyada, savaşları da var halkın. O savaşçılar ki, hiç susturmadılar namlularından yükselen devrimci intikam ve iktidara yeminli zafer çığlıklarını. Ve ne zamanki bu çığlıklar yankı buldu, ne zaman ki insanlık artık yeter dedi ürkek ve cıvı sesleriyle kentlerde, işte o zaman diktatörlüğün can havli ve telaşı, çözülüşünün son demleriyle, tüm o vahşeti ve kudurganlığı gerilla bölgelerinin dışına da, kentlere, varoşlara da taşımak zorunda kaldı tüm çaresizliğiyle. İç savaş boyutlanmış, ekonomik ve politik devlet terörü alabilirdiğine pervasızlaşmıştı artık. Ve artık, feodal-faşist Türk devleti, insanlıktan çıkmayı, çürümeyi, sessizliğinde boğulmayı ve teslimiyeti tüm halka topyekün dayattı. Ya insanlığımızı teslim edecektik, ya da savaşacaktık.

'90'lı yıllar, iç savaşın sürekli yükseldiği yıllar olarak şekillenirken, devlet; '91-'92'de sistemleştirmeye yöneldiği topyekün saldırı ve imha politikalarını, '93 yılında tam bir pervasızlığa döktü. Gerilla karşısındaki çözümsüzlüğü, tıkanan ve tükenen ideolojik-politik dokusu, çürümüşlüğüyle devlet de giderek parçalanıyor, savaşın getirdiği ekonomik yıkımla başat eroin, silah, kara para ticareti ve bilmüm kirliliğin rantıyla palazlanan savaş tüccarları ile kendi pisliğini çoğaltarak yeniden üretiyordu. Hakim sınıfının iç çelişkileri son derece derinleşiyordu. Komprador-feodal diktatörlüğün savaş ağaları, toparladıkları sayısız çapulcu ve it sürüsüyle "kahramanlıklarının" karşılığında krakıklar yükseltirken, ideolojik çürüme ve insanlığın düşürülmesi, tüm toplumu felç eden, her yanı kirliten

doğasıyla siyasi krizi ve kaosu tırmanıyordu. Geleneksel merkezi devlet yapıyla gerilla ile başedemeyen Türk devletin bu illegal çete çekirdeği, tüm pisliğiyle son noktasına, varabileceği en rezil konuma gelmiş vaziyette, devletin tüm gerçekliğini işa edecek şekilde Sursuluk ta pallayan bir irin oluyordu. Binlerce katliamın, yakıp-yıkmanın, işkence katletmelerin, "kaybetsellerin" faileri, görmek isteyen herkesin görebileceği bir şekilde su yüzüne çıkmıştı. Devlet bitmiş, tükenmişti. Devrimci durum alabilirdiğine yükselmiş, devlet tüm kurum ve kuruluşlarıyla teşhir olmuştu. Böylelikle Türk devleti, "yeniden yapılandırma" adını verdiği yeni bir sürece girdi. Laiklik-anti laiklik, şovenizm kışkırtıcılığı, darbe "zorunlulukları", "kurtarıcı" ordu falan derken, halktan yükselen tepkiler manipüle edilmeye ve kimilerinin tasfiyesi, kimilerinin de kontrole alınması suretiyle devlet içinde bir yeniden yapılandırma süreci işletilmeye başlandı.

Devlet, "yeniden yapılandırma" ile bir yandan iç çelişkilerini parçalanma aşamasına gelmeden "çözmeye" veya kısmen bastırmaya çalışırken, esasen de tüm halk sınıf ve katmanlarına karşı karşı-devrimci hattını yeniden sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Bu nokta önemlidir. Zira, hakim sınıflar arası çelişkilerin apaçık görüngüsü ile gözler önüne serilmesi, devletin nasıl çürümüş ve çözülmekte, parçalanmakta olduğu gerçeğini ifade ederken, bu başlık altındaki yeni stratejik konsept, '93-'96 stratejisinin uygulayıcılarının tasfiyesi, en azından kısmen tasfiyesiyle kimi çevrelerde "demokratikleşme", "topyekün savaş stratejisinin terkedilmesi", hatta Kürt ulusal sorununda "siyasi çözüm"e doğru bir manevra süreci gibi yanlış ve beklentili yorumlara vesile olabildi. Hatta daha da ileri giderek faşist Türk ordusuna ilercisi bir misyon yükleyenler veya bu bağlamda beklentiye girenler dahi oldu.

Hatırlanacağı üzere, son Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde, "yumuşak sol" tesbitleri ve stratejik konseptin geneli belirli ipuçları veriyordu. Bunlardan birincisi; devletin '93-'96 stratejisinin iflas ettiğinin resmen kabulüydü. Gözü kara bir saldırganlık ve sınır tanımaz pervasızlıkla topyekün haksız savaşa, "topyekün imha ve bitirme" politikasıyla yüklenen devlet, resmen yenilmişti ve yeniden yapılandırma zorunluluğunun kabulüyle bunu itiraf ediyordu. Apaçık, bundan sonra daha derli-toplu, daha kontrollü hareket edeceğini, daha "akıllı" politikalar izleyeceğini, çok daha ince taktikler uygulayacağını ilan ediyordu. Bunların en önemli halkası ise, psikolojik savaş tekniklerini ve taktiklerini çok daha ustaca kullanma noktasındaki kararlılığıydı. Bu yöntemle, bir yandan gerillayı etkisizleştirmeyi, "marjinalleştirmeyi" hedeflerken, diğer yandan da belirli devrimci hareketleri, kentlerde reform

mizme kimi kısmi kanallar açmak suretiyle legalize etmeye, ılımlılaştırmaya, düzen kışkacına almaya çalışıyordu. Tüm bunların odağında, medyanın etkin kullanımı, devlet kurumlarının savaşa göre yeniden düzenlenmesi ve psikolojik savaş bulunuyordu. Daha '96'da kaleme alınmış ve MGK'da görüşülmüş, ancak '97'de resmen ve ciddi olarak işleme konabilmiş bu stratejinin öncelinden farkı neydi? Açık ki bu fark, topyekün imha politikasının tüm halkı ideolojik olarak teslim alma yönündeki ince taktiklerle bezeli olmasından ileri geliyordu. 1996 1 Mayıs'ından Temmuz sonlarına değin, sürecin tepe noktasını yaşayan halk hareketlilikleri dalgasının geri çekilmesi ile birlikte bu süreç esasen net bir şekilde başlamıştı. Sursuluk, tam da bu stratejinin manivelası olarak kullanılmaya çalışıldı ve bunda epeyce de başarılı olundu. '98'e değin ise söz konusu psikolojik savaş yöntemlerini hep birlikte gözlemledik. Tüm kurum ve kuruluşlarıyla, özellikle de medya aracılığıyla "gerilla bitti, tükendi", "ordu yapacağını yaptı", "gerilla etkisizleşti, kıpırdamıyor bile", "iş siyasilere düştü, sıra sadece yapılacak ekonomik ve sosyal reform vb. kaldı" gibi bilmüm söylemlerle beraber, PKK başta olmak üzere devrimci yapılanmalara yönelik pek çok taktik ve karşı propaganda, askeri hareketlerin baş tamamlayıcısı oldu.

Ancak '98'de işin rengi biraz değişmeye başladı. Özenle üzerinde durmamız gereken noktalardan birisi bu "değişiklik" ve sebepleri olmalıdır. Öncelikle bir gerçeğin altını çizelim. Bu süreçte halk hareketlilikleri yeniden ivmelenmeye başlamış ve bir yükselişe geçmişti. Artık şunu net bir şekilde genelleşebiliriz; ne zamanki halk hareketlilikleri tepe noktasına gelmiştir, düşman saldırıları geri çekilmeyi düzen lehine manipüle etmeye çalışır. Bunu reformizme kanallar açarak ve şovenizmin de ince bir şekilde dozunu artırarak, orduyu aklamaya ve temiz tutmaya çalışarak yapar. Sistemin temel direği olan ordu vasıtasıyla toplumun düzenle yeniden bağ kurmasını sağlamaya çalışır. Bunun bir ayağı etrafa korku saçmaksa, diğer ve küçümsenmeyecek önemdeki ayağı ise Türk şovenizmidir. Bu süreçlerde ideolojik saldırıların hızlandırılır ve beyinleri teslim almaya çalışır. Ne zamanki halk hareketliliği yeniden güçlü bir dalga halinde yükselmeye yüz tutar, işte o zaman "sopa"sını çok daha etkin kullanmaya, terörünü daha da pervasızlaştırmaya "mecbur" kalır. Çünkü devlet çözümsüzdür. Sürekli devrimci durum ve iç savaş koşullarında, faşizmin istikrarlı bir tabanı bulabilmesi mümkün olmadığı gibi, demagogileride hiç bir zaman halk hareketliliğini bastırmaya yetmez.

Gerilla savaşında ısrar ve bununla da kalmayıp tüm demagogilere, psikolojik savaş propagandalarına ve askeri hare-

katlara inat yeni alanlara açılma; devletin bu oyunlarını esasen boşa çıkarmıştır. Gerilla etkisizleştirilmek, marjinalleştirilmek bir yana, Karadeniz'de, Toroslarda düşmana kök söktürür hale gelmiş ve yeniden yapılandırılmaya çalışılan devletin tüm hayallerini yıkmıştır. Keza kentlerde de dolaylı etkilerini sürdürmüş, artan ekonomik-siyasi kriz nedeniyle canından bezen ve iç savaşın yükünü omuzlamak zorunda kalan tüm halk kesimleri, düzeniçleşmek bir yana, düzenden giderek kopar olmuştur. Hiç bir umut ve beklentiye sokulamamışlardır. Ve işte '98 Mart, Nisan ve Mayıs'ta kentlerde, devletin haksız savaşının karşısında, şovenizme ve son stratejik konseptte indirilen darbelerin tamamlayıcısı olmuştur. İşte bu gerçekliklerdir ki, '96-'97 konseptinin esas yönünü tam olarak açığa çıkarmanın ve topyekün imha savaşını uygulamanın, tam bir pervasızlığın ve kudurganlığın "gerekçesi"dir.

Son stratejik konsept açıklandığı zaman, sürecin bu şekilde evrileceğini çeşitli yazılarımızda vurgulamaya çalışmıştık. Halk şiddetle sindirilirken, tepkilerinde ideolojik terörle yönlendirilmeye ve gerillaya karşı kanallara edilmeyle, en azından törpülenmeye çalışılmasının, devletin "düşük yoğunluklu savaş stratejisi"nin olağan bir paydası olduğunu ifade etmiştik. Ayrıca, tüm "reform" söylemlerinin de, ideolojik teslim almaya dönük demagogiler olduğu açıkça ortadadır demişti. İşte tüm bir '97 yılı, halka yoğun bir şiddetin paralelinde uygulanan bu ideolojik (psikolojik) saldırılarla, bilinç bulandırma çabalarıyla geçti; halk hareketliliğinin yükselme seyri bu şekilde yönlendirilmeye çalışıldı. Ancak ciddi bir fayda etmediği de görülüyor. Dedikimiz gibi, bu politikanın esasen boşa çıkarılmasında birincil faktör, gerilla savaşının yükselmesi ve yaygınlaştırılması olurken; bir diğeride, geri kesimler beklentiye sokulmuş dahi olsa, bu beklentilerin çok kısa bir zaman içerisinde boşa çıkması ve savaşın tüm yıkımının, açlığın ve sefaletin halkın iliklerinde hissediliyor olmasıdır. Ekonomik ve siyasi kriz hafiflemek bir yana çok daha derinleşmişti. İki önemli nokta daha var ki, bunların üzerinde de özellikle durmak gerekiyor. Bunlardan birincisi, ve esas; gerek PKK içerisinde Şemdin Sakık üzerinden olsun, gerekse de kentlerdeki Kürt yurtseverlerini düzene yedeklemek amacıyla HADEP üzerinden olsun, devletin enterne etme veya Şemdin Sakık övgüsünde bir Kürt UNITA'sı yaratma çabalarının boşa çıkmış olmasıdır. Ülkemizde gerilla savaşı veren TKP(ML)'nin ise, '96 yılında gerçekleştirdiği Kardelen Harekati ile devletin enterne etme çabalarını boşa çıkardığı ve geline aşamada yeniden toparlanarak, Maoist önderlikli gerilla savaşını yükselttiği ve Karadeniz'e açıldığı biliniyor. Parçalamayı ve içten bölmeyi hesap ettikleri PKK'de,

"98'de bitireceğiz" dedikleri TKPİMLY'de bu hesapları başa çıkarmıştır. Ve Karadeniz'de, Dersim'de eylem birlikleriyle, yükseltilebilir şovenizme karşı Kürt Ulusal Hareketiyle her alanda sıkı bağlar kuruluması ve devrimci dayanışmayla düşmanın çileden çıkarıldığı açıktır. 8 Mart ve sonrası süreç de bu anlamıyla şovenizme ve ideolojik yozlaştırma, gerillayı etkisizleştirme ve marjinalleştirme politikalarına güçlü yanıtlar olmuştur. Halk, gerillayı destekleyen sloganlarla kitlesel mitinglerde tercihini haykırarak, gerilla cenazelerini sahiplenmiş ve tüm bu gelişmelerle devlet, psikolojik savaşın boyutunu kudurganca yükseltme noktasına gelmiştir. Ve bu artık öyle bir aşamadır ki, yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, tüm halk karşı topyekün terörün, insanlığın bu denli vahşice, düşkün ve acizleşerek ayaklar altına alınmasının bundan ötesi olabilir mi? Sorusunu sorduran, insan olan herkesin tüylerini ürperten boyuta varmıştır.

Devlet, faşist medya başta olmak üzere, tüm kurum ve kuruluşlarıyla şovenizmi haddi hesabı olmayan bir sınırsızlıkla ve tüm acizliğini gözler önüne serecek şekilde tırmandırmaya, provakasyonları pervasızca yükseltmeye başlamıştır. Apaçık hedef göstermeler ve en ahlaksız, insan aklının tahayyül edemeyeceği vahşet, alenen savunulup/sergilenebilmiştir. Bunun en çarpıcı örneği, Antalya'da gerilla cenazelerinin topraktan çıkarılmasını sağlamalarıdır. Bu provakasyonun, bu çürümenin ötesi yoktur artık. Artık bu, şovenizmle bulandırılmış tüm beyinlere topyekün saldırı, topyekün terör, topyekün insanlıktan çıkma talimatıdır devletin. Teker teker gençlerimiz katledilmeye başlar üniversitelerde. Zaten epeydir üniversitelerde baltalı, keserli, bıçaklı saldırılar tırmandırılmaktadır. Ülkenin her alanında ve her yerde topyekün ve sistemli bir Kürt kıyımı ve katliamıdır verilen talimat. Yurtsever Kürt gençleri ilk hedefidir bu saldırıların. Kezan Mak'ın katledilmesi ile çığından çıkar bu terör ve halkları birbirine düşürme, şovenizmin, ırkçılığın sınırsız kışkırtıcılığının sonu gelmez. Hedef, devrimciler, komünistler değildir artık sadece. Şovenizmden başka tutunacak dalı yoktur devletin ve bu çürük dal hala ölçsüz kan dökmekte kararlıdır. Boşa çıkan/çıkarılan planlar, Şemdin Sakık'ın "müthiş bir operasyonla" ülkeye getirilerek, pek de "prestijli" olmasa da, farklı bir şekilde kullanılmasına yöneltilir. Önce, "gerillayı nasıl da kısıp aldık, bitirdik, biliyoruz" nakaratı, "tarihinin en büyük operasyonu" ilan edilen "Murat operasyonu" ile tekrarlanır ve gündem şovenizm bombardımanına tutulur. Sonra, "Şemdin Sakık'ın ifadeleri" kampanyası başlatılır. Kim hedef gösterilmeyordur ki bu rezil "kampanyada." Tüm demokratik kurum ve kuruluşlar, basın yayın organları, savaş karşıtı aydınlar... Kısacası, faşist-şovenist söylemi papağan gibi tekrarlama, devletin haksız savaş ve terörüne, düzen içinde dahi en ufak bir "gık" çıkaran tüm kişi, kurum ve kuruluşlar hedeftir. Mesaj nettir: "En ufak bir muhalif ses, en sıradan bir de-

mokratik söylem dahi susturulacaktır". Reformlara zaten geçit yoktu, artık reformizme de yoktur, çünkü iç savaşın bu denli boyutlandığı bir ülkede, ekonomik çöküntünün içinde, savaşa dil uzatmadan kuruşa kuruş eklemek istemeniz mümkün değildir. "Alternatif" olma iddiasında olanlar zaten imha ediliyordu, artık en ufak bir muhalifliğin, çatlak tek bir sesin dahi imhası kesindir. Tüm topluma korku, yalınlık ve suskunluk hakim olmalıdır...

Toplumsal her kesiminin terörize edilmeye çalışıldığı, faşist medyanın ise sıradan bir haber dahi yapamaz hale getirilip iyiden iyiye maskaraya çevrildiği, tüm halk sınıf ve tabakalarına korkuyla, tehditlerle ve katliamlarla insanlıktan uzaklaşmanın ve sessiz-sedasız yol ortasındaki linçlerin, katliamların, gerilla cenazelerine topraktan çıkarılarak saldırımasının izletildiği, kısacası bitmenin, tükenmenin dayatıldığı bir ortamdır söz konusu olan. Yolda yürürken her an bıçaklanabilir, baltalı, keserli saldırılara uğrayabilir, evinize aniden baskın yapanlarca çoluk-çocuk hunharca katledilebilirsiniz. Budur mesajı...

Sonra bir öğlen vakti, günlerdir medyada hedef gösterilen İHD Genel Başkanı Akın Birdal kurşun yağmuruna tutulur. Ve tüm topluma bu aydının kanları içindeki bedeni, "mor berelilerin", "heybetli" görüntüleri fon yapılarak seyrettilir. Mesaj gene nettir:

"Susun, yoksa sıra size gelecek." Bu mesaj, ülkenin her bir hanesine ve insanına eş zamanlı olarak ulaşılır. Evet, önce komünistleri, sonra devrimcileri, yurtseverleri ve gerillayı sahiplenilen Kürt köylüsünü, sadece barış ve ekmek isteyen kent emekçisini, reformistlerin kışkırtıcı da bile rahat bırakılmayan işçi sınıfını, anaları, çocukları ve ülkenin sayıları bir avucu geçmeyen aydınlarını, kısacası tüm halkı açıkça hedeflemiştir devlet. Tehdit etmiş ve sonra da Akın Birdal nezdinde herkesin gözleri önünde planlanan cinayet, yine herkesin gözleri önünde gerçekleştirilmiş, medya aracılığıyla her bir aşaması, tıpkı bir film senaryosu gibi dehşet içinde yediden yetmişe tüm bir halka adım adım izletilmiştir. Topyekün savaş, düşünemeyeceğiniz kadar pervasız geliyorum demiş ve gelmiştir. Bundan ötesi?...

Bundan ötesi yok. Acizliğin, insanlığı bu boyutta düşürmeye çalışmasının ötesi, ya insanlığı savunmak ve topyekün direnmek, savaşmaktır ya da insanlığı teslim etmek, çürümeye kendimizi bırakmak... Kısacası ya insanı ve yaşamı ölüme savunacağız, topyekün direniş hatını öreceğiz ya da insanlıktan çıkıp "yaşayan" ölümler olacağız.

Bu arada Akın Birdal suikasti çerçevesinde su yüzüne çıkan hakim sınıfların kimi iç çelişki ve çatışmaları üzerinde de kısaca durmak istiyoruz. Zira bu dalaşın yansımaları, devleti ve özellikle faşist Türk ordusunu aklama çabalarına kaldıraç olmak üzere kullanılmaya, tıpkı Susurluk sürecinde olduğu gibi halkın öfke ve tepkisi düzen lehine yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Daha ilk andan

görülmemiş ölçüde aslına denk, "itina-ya" yansıtılan robot resimler, akabinde pekçok kişinin tetikçilerle birlikte yakalanması ve tarihinde ilk kez faili bulunan faili meçhul cinayetin hafiyesi MGK, vs. vs. Burada, suikasti MGK denetimindeki/MGK'ya hakim olan klik mi planlayıp uyguladı, yoksa yakalanan faililerin bağlantılarından gösterildiği gibi "Çiller Özel Örgütü" denilen ve Susurluk süreci ile kısmi tasfiyeye ve kontrole tabi tutulan/tutulmaya çalışılan klik/devlet çetesi mi planlayıp uyguladı tartışması yapmayacağız. Zira bu polemik "hortlayan Susurluk", "bravo polise, MİT'e askere" vb. manşetleriyle faşist medya fazlasıyla ve layıkıyla yapıyor. Tüm çatışma ve dalaşlarına karşın her iki klingen de siyasi iktidarın, devletin birleşenleri olduğu ve Susurluk'ta açığa çıkarılan çete gerçekliğinin devletin kendisi olduğu bizim açımızdan nettir. Yine, iç çelişkilerinin halkın ve devrimci, demokratik hareketlerin karşısında farklı bir duruşa sebebiyet veremeyeceği ve keskinleşen çelişkilerine rağmen halkın karşısında birleştikleri de bizim için nettir. Suikast; hangi klingen uygulaması olursa olsun, ister dansıklı, ister bağımsız; varılan ortak bir politik hatın pratiği olması itibarıyla bizzat devletin politikasıdır. Bu bağlamda, hiç bir mağlaklığa yer olmayacak şekilde, hiç bir klingen veya hakim sınıf grubunun ya da vitrindeki temsilcilerinin ilerici adledilmesi de, aklanması da ve bu pratiğe karşıydılar yorumu da olanaksızdır.

Suikastın ilk günlerinde, "iç hesaplaşma" diyen Mesut Yılmaz'ın, failerin tutuklanması ile beraber, "devlet töhmet altında kalmaktan kurtuldu" ferahlamasına müsaade edilmemelidir. İki yüzlülük ve halkla alay edencesine gerçekleştirilen bu demagojiye en iyi yanıt, "hortlayan Susurluk" noktasında, Susurluk sürecinde düşülen hatalara düşmemek ve meselenin bir kaç çapulcu ile açıklanmasına ve "masum devlet" demagojisine hiç bir şekilde prim vermemek olacaktır. Kliklerin halka karşı topyekün savaşı tırmandırmada, topyekün şiddette birbirleriyle yarıştıkları ve muhtemelen kim önce davranıp diğer kligi yıpratacak masabı yaptıkları anlaşılır olmalıdır. Altını çizerek tekrar ediyoruz. Ortamın bulanıklaştırılmasına asla izin verilmemelidir. Hakim sınıflar arasındaki dalaş ve çelişkinin devlet içi çelişkiler olduğu da, bizlere insanlıktan çıkmayı dayatanların tüm çete ve klikleriyle, ister merkezi olarak kontrol edebilsinler, ister edemesinler, devletin kendisi olduğu da açık ve nettir. Zira bizlere dönük tüm saldırı ve eylemleri de, birbirlerine mesajlar vermeleri de bu gerçekliği değiştirmektedir. Halen uygulananın, halka dönük topyekün imha savaşı olduğu ve bunun da bizzat son stratejik konseptle belirlenen resmi politikanın ta kendisi olduğu kesindir. Bu arada Mehmet Ağar'lar, Çiller'ler ve diğerleri, biz hala varız mı diyorlar? Bizsiz adım atamazsınız mı diyorlar? Yapar sizin üstünüze yıkarız mı diyorlar? Ya da tam tersinden, nasılsa Susurluk'u ucuz atlattık, her yaptığımızı karanlık bir çetenin ve zaten teşhir ol-

muşların üzerinden uygular, devleti-orduyu akları mı deniyor? Bu arada adan fedatı etmemize gerek bile kalmıyor. Üç beş ay yatıp adaletçilik oynarsanız, nasılsa "yumuşak sol" mahkemelerle "devrim" yapacak hesabı mı yapıyor? Bunları bizlere, aydınlarımızdan işçilerimize, köylülerimize, tüm sınıf ve tabakalara, halka karşı uygulanan terörün içeriği değiştirmiyor. Devlet, topluma kanıksatıldığı veya kanıksatmaya çalıştığı "yeşil" isimli "korku dalgası" ile kendini halkın öfkesinden ve yükselen mücadelesinden koruyamayacaktır. Ve gün gelecek, aydınlarımız dahi hak arayışlarını mahkeme salonlarında, adalet ve hukuk devlet sloganlarında değil, gerillaya adanan kitlesel gösterilerinde dilendireceklerdir. Bu böyle bilinmelidir.

Bu son saldırı dalgası, "93'un topyekün savaşına olan benzerlikleriyle öne çıkmaktadır. Ancak şu bir gerçektir ki, çok daha pervasızdır. Psikolojik savaşın, ideolojik çürüme ve toplumu çürütme çabalarının sınırsızlığı ile çok daha kapsamlı ve boyutludur. Bu noktanın iyi anlaşılması, geliştirilecek direniş hattının örülmesi açısından son derece önemlidir. Yükseltilebilir şovenizme ve çürümeye karşı halkların dostluk, dayanışma ve kardeşlik barikatlarını sıkı bir şekilde örme, ideolojik cephede birincilidir. Kürt Ulusal Hareketi ve tüm ülkedeki yurtsever Kürt halkı ile sıkı dostluk ve dayanışma bağları kurmak ve yurtseverlere karşı geliştirilen kıyım ve katliam politikasını, şovenleşmeyi ve insanlıktan çıkmayı reddederek, her şeyden önce insan olmanın gereklerini yerine getirmek, bunun için de hiç bir tacize, kılıma, psikolojik savaş taktiğine ve artan "ayıpla-ra", apaçık infazlara sessiz kalmamak sürecin en önemli görevidir. "Sus, yoksa sıra sana gelecek" tahditi ve herkesin iliklerine işletilmeye çalışılan korku ve yalınlık tohumları ancak topyekün haykırarak püskürtülebilir. Hayır hiç bir şeyye alışılmamalıdır. Kim olursa olsun, halktan her insanın katledildiği gün kitlesel ve topyekün protestoların yeni katliamlara barikat oluşturduğu gün olmalıdır. Her gerilla ve devrimci çetesi, hangi örgütten olursa olsun, topyekün ve hep birlikte kitlesel olarak savaşılmeli, yer gök inilelmeli, dikta-yağın acizliği yüzüne vurulmalıdır.

Bu süreçte devrimci intikam asla ertelenmemelidir. Yumruksa yumruk, taşsa taş, sopaysa sopa, her türlü araç ve yöntemle misillemeler kaçınılmazdır. Hiç bir saldırı karşılıksız kalmamalıdır. Bu, misillemelerin hedefinde birincil olarak devletin kurum ve kuruluşlarının olduğu gerçekliğini dışlatamaz. Bu anlamıyla, 1 Mayıs'ta genç bir arkadaşın linç edilmesiyle çalışıldığı sivil faşist kuruma yönelik olarak gerçekleştirilen eylem, güzel bir devrimci misilleme eylemi örneğidir. Dört bir yana yumruk sallanuk gerekmiyor.

"Topyekün Savaş" diyorlar ve biz yine diyoruz: **KABULÜMÜZDÜR!** Korkuya ve çürümeye teslim olmayacağız, direneceğiz, savaşacağız ve biz kazanacağız! ●

Siyasi ve ideolojik duruşun sınındığı işkencehaneler de

komünist tavrı -II-

Sorguya (işkenceye) düşmüş bir bireyin polislin yönelimleri karşısında kullanabileceği silah; inancı, bilinci ve politik kararlarından gıdasını alan iradesidir. Polis, bu iradeyi basitten karmaşığa uyguladığı fiziki ve psikolojik işkence metodlarıyla çözmek için, elindeki tüm olanakları kullanarak yüklenmektedir.

Burada birey nezdinde belirleyici olan iki çizgi vardır. **Birincisi**, bireyin kendisini, ailesini düşünme, kendisini kurtarma ve koruma mantığıdır. **İkincisi**, partinin, devrimin, halkın değerlerini koruma ve bu güçle düştüğü sorguda (işkence) sürecine mücadelelenin bir alanı olarak kavrayıp düşmana karşı savaşma gerekliliğini yitirmeyen mantıktır. Bu mantıktan birincisi çözümlenir, ikinciside direnmenin anasıdır. Fakat bunu böyle belirlerken, kaba bir mantıkla yorumlamak gerekir. Birey olarak kendi yakın çevresini koruyan veya kollayan her mantık sahibinin mutlaka şubede çözüleceği sonucunu çıkarmak, pratikte yaşananları birebir ifade etmez. Zira feodal ve küçük burjuva gururu için olsun, "ceza" almama amacıyla olsun, şube sürecinden poliste ifade vermeden çıkan unsurlarda olabilmektedir. Ki bu direnme kısa vadeli olup kendi içinde ciddi anlamda bir çözülmeyi barındırmaktadır. Şube sürecinden sonra mücadeleyi bırakmak, halka, partiye, devrime, daha da önemlisi kendi muhalif kişiliğine yabancılaşmak, sözünü ettiğimiz çözümlenmenin birer sonuçlarıdır. Yani çözülmeyi ve direnmeyi ele alırken, bunu sorgu (işkence) süreci öncesi ve sonrasında bağımsız ele almayıp, bütünsellikli olarak yorumlamamız gerekir.

Uzun erimli direnen ve bu yetiyi düşmanın her yöneliminde daha da çeşikleştiren kişilik; devrimci mücadelenin, partinin değerlerini hissederek, onları kendisinden bir parça ama aynı zamanda sınıfsal-sosyal konumunun varlık koşulları olarak gören kişiliktir. İşkencehanelerde direnişi besleyen, onu düşmana karşı bir mücadele mekanizması haline getiren ana temada, bu erdemlerle donanmış iradedir. Ve bu irade ile düşmanı tek başına da olsa yenebilme cesaretidir. Yalnız başına olmak niceliksel bir durumdur, sorun nitelik sorundur. Yani, sahiplendiğimiz erdemler, insanlaşmayı, ileriye ve tarihsel bir haklılığı simgelemektedir. Bu erdemler halkın ve devrimin çıkarlarıdır. Sıkı

sıkıya bunlarla içselleşen ve bunun bilimsel dünya görüşümüz MLM ile olan sarsılmaz ilişkisini kavrayan bir bilinç, işkencede tek başına da olsa yenmesini ve direnmesini bilir. Zira hayatın her alanında olduğu gibi işkencede de düşman, proletaryanın sınıf davasında somutlanmış haklı-ilerici ideallerimize, hakim sınıf olan gericiilerin çıkarlarını koruyan eskimiş-köhnemiş dünyasını dayatmaktadır. Burada ileriye temsil eden bizlerin koyması gereken tavrı, sınıf düşmanımızın temsilcisi olan polislin tüm çirkef yönelimlerini boşa çıkaracak yönde; direniş çizgisinde sebat etmektir. Unutmamalı ki şubede karşıımızda duranlar birer halk düşmanlarıdır. Hakim sınıfların çıkarları gereği tutulmuş birer paralı uşaklardır. Uyguladıkları işkence yöntemleride halkın, devrimin davasına ihanet ettirme, devrimci mücadeleyi geriletme yöntemleridir. Polislin düşman niteliğini, işkencenin bu amacını iyi kavramak önemlidir. Polislin bireyi çözmek için gözaltına aldıktan itibaren uyguladığı tüm yöntemleri boşa çıkarıp, ilk andan itibaren direniş çizgisi örülmelidir. Bu bağlamda polise konulacak ilk tavrı önemlidir.

İlk alınma esnasında polis elinden geldiğince sert davranacaktır. Bu, polislin işkenceci-düşman kişiliğinin bir yansıması olduğu kadar, özünde polislin ilk elden psikolojik üstünlüğü ele geçirmek istemesidir. Burada konulacak olumlu bir tavrı iki biçimiyle önemlidir: Öncelikle polislin yaptırımlarına uymamanın mesajını vermek ve buna bağlantılı olarak polislin psikolojik üstünlüğü ele geçirmesine olanak tanımamak. Bu anlamda ilk gözaltına alınma esnasında alabildiğince sakin ve rahat davranıp polislin tüm yaptırım ve yöntemlerine karşı çıkılmamalıdır. Sokakta yapılan herhangi bir kitle gösterisi veya pratikte, ev basma vb. gibi yerlerde, durum ne olursa olsun yakalama zabtını dahi imzalamadan polislin ilk elden yaptırım ve işkencelerine karşı insanlık onurunu, davamızın haklılığını direnerek savunacağımızı gösterip, alelacele ele geçirmek istediği psikolojik üstünlüğü elinden almalıyız. Polis bu tavrı karşısında acizleşip saldıracaktır ve ölümle, gözaltında kayıp etmekle tehdit edecektir. Ölümün bir devrimci ve halkına adanmış biri için tehdit olmaktan çıktığını polise göstermek, ölüm tehditini polislin elinden almak demektir. Özcesi, ilk alınma esnasında polise net tavırlar koyarak, kullanacağı tüm tehdit ve yaptırımların al-

tını boşaltmak ve ilk elden moral bozukluğunu karşı-devrimci unsurlara yaşatmak gerekir. Aynı biçimde kitlesel gözaltılarda; sloganlar, marşlar vb. gibi yöntemlerle polise karşı direngen tutum güçlendirilmelidir. Ve bu zeminde gözaltına alınma esnasında konulan bu tavrın sorgu sürecinde koyacağımız tavrı olması gerektiği gözardı edilmemelidir.

Gözaltına alınmakla birlikte, önümüzdeki şube sürecinde uygulanacak her türlü işkence yöntemine hazır olmak ve bu hazırlığı ikircikli tavırlara düşmeden yapmak gerekir. Çünkü ikircikli bir yaklaşım çözümlenmenin başlangıcıdır. Örneğin, her şeyden korkmamak gerekir. Buna rağmen bir korku ve çekingenlik varsa dahi bunu polise yansıtmamak önemlidir. Polise karşı ses tonumuzdan tutalım da söylediklerini yapmama (otur, kalk, sağa-sola bakma, vb. vb.) noktasına kadar, farklı farklı işkencelere maruz kalma pahasına olmasa duruş net olarak yansıtılmalıdır. Daha farklı bir anlatımla, polis kişiyi çözmek için fiziki ve psikolojik işkenceyle zaafını keşfetmeye çalışır. İstediği sonucu hangi noktadan yüklenirse alacağını tespit etmek için yoğun bir yönelime girer. En basitten bir göz bağına bağlarken, üstümüzde bulunan şahsi eşyaları boşaltırken veya basit-önemsiz bir kaç şeyi yaptırırken, yoğunlaştığı tek nokta sorguya aldığı kişiyi tahlil etmektir.

Kastedilen bu tahlili uyguladığı işkence yöntemlerinde kullanılmaktadır. Bireyin fiziki olarak hangi işkenceden etkilendiğini, hangi psikolojik yönelimle moral ve güven çöküntüsü yaşadığını hep irdeler. Sözü edilen bu örnekler çoğaltılabilir. Burada polislin anlayışı, kişinin zaafı ve açık olan yönünü yakalamaktır. Kararlı bir duruşla polislin beklentilerini alt-üst etmek, direnme çizgisini örmekle eşdeğerdir. Aksi bir durumda, polislin mantığını ve yönelim maksadını güçlendirecek gereksiz tavırlar -geri çekilmeler-olumsuz zemindeki savunmalar kendi içindeki ikircikli tavrın polise yansıması olacak ki, özenle bu tür tavırlardan kaçınmak gerekir. İşkence sırasında gelen her yönelimin direnişle üstüne gitmek asıl olandır. Korkmamak, soğukkanlılığını yitirmemek ve hiç bir düşünce sistematizimizde karşıımızdakilerin sınıf düşmanlarımız olduğunu unutmamak, işkencelerde direnme gücümüzü biler ve polislin yaptırımlarına karşı koymuşu güçlendirir. Ve bu, düşmanı

inde yenilgiye götürme çizgisidir.

Sorguda polis, istihbari çalışmalar ve daha önceki gözaltılarda zaafa (çözümü) düşmüş kişilerden elde ettiği bilgi, doküman vb. gibi olguları gözaltına aldığı kişiye karşı kullanacaktır. Ve polis, "senin kabul edip etmemen önemli değildir. Biz senin hakkında her şeyi zaten biliyoruz. Ama kendini ezdirmeni istemiyoruz. Bak bizde insanız, seni ezmek hoşumuza gitmez, onun için her şeyi açıkça kabul et, başkada senden bir şey istemiyoruz" tarzında konuşarak, hem moralmen çökertmek, hem de bu kadar bilgiden sonra fiziki işkence karşısında direnmenin "anlamsız" olduğu düşüncesini bireyde oluşturarak çözmeye çalışacaktır. Polislin (bir işkencecinin) insanlığını tartışmak bile abesle iştigaldir. Diğer yandan polislin elindeki "bilgiler" hiç bir koşulda moral bozukluğuna sebebiyet vermemelidir. Polislin elindeki bilgilerin doğru-yanlış olması olayın bir yanı, çünkü polis genelde zarf atarak işkenceye aldığı bireyi boşluğa düşürme yöntemini fazlaca kullanmaktadır. Fakat "bilgiler" doğru olsa dahi kesinlikle kabul edilmemeli ve net tavrı konularak direnme çizgisinde sebat edilmelidir. Bazen, bazı şeyleri kabul etme veya polisi kandırma mantığıyla bazı cevaplar verme tavrına düşülebiliyor. Bu tavrı kişiyi çabuk çözülmeye götürür. Çünkü kendi içersinde bir tutarsızlığı içermektedir. Polis söylenen her kelimeyi en ince ayrıntısına kadar irdeler. Polis yanlış şeyler söylendiğini ortaya çıkardığında, daha fazla yüklenerek "bak gerçeği biliyoruz, doğrusu budur... vs. vs." tarzında, gerçeği çok net bildiği imajını yaratarak moralmen daha olumsuz bir durumun ortaya çıkmasına neden olabilir. Aynı şekilde polis, bazı şeyleri kabul ettirdikçe, daha farklı şeyler isteyebilir. Ve net bir tutum yoksa, peyder pey yakaladığı gedikten çözülmeyi derinleştirecektir. Onun için polislin elindeki "bilgiler" vb. gibi "avantajlar" bizim duruşumuza kıstas olmamalıdır. İşkence sürecinde dayatılan her şey gibi, bu tür "bilgileride" red etmek ve ifade vermemek en doğru tavidir.

Polis bu tür "bilgileri" yalnızca fiziki işkenceyle kabul ettirmeye çalışmakla kalmaz "çırpınızın boşunadır. Bakın biz her şeyi biliyoruz" söylemiyle kişiyi kendisine, mücadelesine karşı güvensizleştirmek, psikolojik olarak yıpratmak amacını da güder.

Bundan etkilenmemeli. Unutmamalı ki, o bir düşman. Her davranışı devrim davasını zayıflatmak amaçlıdır. Bireyi teslim almak ve bu cephede devrime, halka, partiye zarar vermek temel prensibiyle her şeye yaklaşıyor. İşkencehanelerdeki karşı-devrimin bu temsilcilerine verilecek en olumlu cevap, halka güveni daha da pekiştirip, direnişle sınıf kinimizi suratlarına bir tokat gibi indirmek, polisin moral dejenerasyonu yaratma amacının altını boşaltmaktır. Bu zeminde de ikilem yaşamamak önemlidir. Tekrar vurgu yapalım ki, polis her davranışı yorumlar ve ona göre yöntem uygular. Bir konuda ikilem yaşadığını hissettiğinde hep o noktadan yüklenir. Örneğin, hep aynı soruları sorarak boğuntuya getirme ve fiziki olarak hangi yöntemden etkileniyorsa, çoğunlukla o yöntemlerle işkence yapma vb. gibi. Sorgu sürecinde böyle bir ikileme düşüldüğü ve polisin bu zaafı yakaladığı hissedildiği zaman, yapılacak tek şey hemen ikilemi yenecek şekilde toparlanmaktır. **"İstediğinizi yapabilirsiniz. Bir şey bilmiyorum"** gibi net tutumlarla içine düşülen ikilem yenilmeli ve polisin hevesi kursağında bırakılmalıdır. Kitlel olarak şubede bulunduğu zaman, başka birinin olumsuz tavrı (bu çok güvendiğimiz biride olabilir) bizim tavrımızı etkilememelidir. Yüzleştirme vb. gibi yöntemlerde kullanılan böylesi durumlarda, olumsuz tavır gösteren kişinin yanında polise net tavrı konularak, bu tavrı slogan vb. gibi moral yaratacak (kişide) olgularla güçlendirip, zaafa düşen kişide direnişe sevk edilmelidir. Zira işkence birebir kendi tavrınıza karşı sorumluluğumuzun yanında, yanımızdaki diğer insanlarda moral verme, zaafa düşmelerini engelleme ve polisin yaptırımlarına karşı gelerek, düşmanın işkencehanelerde yenilebileceği gerçeğini göstererek dayanışmalar eşliğinde toplu direnişler örgütlemeye bir sorumluluğumuzda vardır.

Direniş hattı örüldükçe, poliste bu direnişi kırmak için çeşitli yöntemlere başvuracaktır. Çünkü polisin amacı, kişiyi çözmek için ne gerekiyorsa onu yapmaktır. Fütursuzca yapılan fiziki işkencelerin yanında, psikolojik olarak bireyi etkileyebilecek tehdit ve pratiklere (özellikle aile çevresini çirkin tehditlerle işkence yöntemi haline getirme) girecektir. Burada kavramlara yüklenen misyon ile kavramları yorumlama tarzı önemlidir. Sonuçta, polisin ailemizi, kızkardeşimizi veya herhangi bir yakınımızı "namus" kavramıyla ve bireyin geri yönleriyle oynayıp bir tehdit unsuru olarak kullanması sık karşılaşılan bir işkence yöntemidir. Birey burada "namus" kavramını nasıl ele alıyorsa ona göre tavrı belirler. Namusu; özgürleşme-insanlaşma ve sömürsüz bir dünya özlemine yüreğini koyma olarak ele alma ile, feodal ve burjuva

değer yargılarının kendi saltanatlarının çıkarları için topluma kanıksattığı gerici-dar görüşlü tarz arasındaki fark tavrımızın niteliğini belirleyecektir. Her kavramda olduğu gibi, "namus" kavramında burjuva-feodal değer yargısının karşısında olan proletaryanın sınıf çıkarı ve bilimsel dünya görüşü ekseninde yorumlamak-bilince çıkarmak, devrimci davayla örtüşen tutumdur. Bunun aksi bir tutum, burjuva-feodal değer yargılarından sıyrılmamanın bir yansımasıdır. İşkencede olan birey dahil olmak üzere, ailesinin veya yakınının polisin çirkin tutumuna maruz kalması, devrimcilerin namusundan bir şey kaybettirmez. Aksine sınıf kinini bilir. Onun için bu tür tehditler, devrimcilerin kendi davalarına sırt dönmelerine, devrimin çıkarlarını ve değerlerini düşmana teslim etmelerine bir sebebiyet olmamalı/olamaz. Çünkü, işkencede bu gerekçelerden dolayı çözümlenerek bir yakınıma maruz kalabileceği bir çirkinlikten "kurtarma", toplumun ezilen sınıf ve katmanlarının üzerinde hakim sınıflarca estirilen teröre-vahşete çözüm değildir.

Çözüm devrim mücadelesini yükseltmekse, bu mücadele kavgı alanlarında ödenen bedellerin üzerinde şekillenecektir. Halkın, devrimcilerin ve komünistlerin ödediği bedeli yakınına, ailesine ödettirmeyi göze almayan bir kişilik, kendisini tüm yetileriyle devrime adamamış bir kişilik demektir. Kısacası, burada da bireyin kendisini düşünmesi, yakınına koruması ile devrimci mücadelenin değerlerini koruma, sahiplenme arasında bir tercih vardır. Devrimin çıkarlarını sahiplenme anlayış, ailesini-yakını (feodal anlamda) yetileri ve değerleriyle, sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarıyla bütünleştirip, bu zeminde bedeller ödeme pahasına konumlanan anlayıştır. İşkencede bu tür durumlarda konulacak tavrın söz konusu anlayışın ekseninde belirlenmesi, devrim davası adına direnmenin önemli rahudur.

Bunun gibi, fiziki ve psikolojik olarak uygulanan her işkence karşısında devrimci-komünist tavrı olan direnmeyi buldukça, polisin elinde bir yaptırım aracı olmaktan çıkacaktır. Sorun, insanlaşma idealimiz olan devrim davasına adanmışlığı bağlamında **DİRENME** sorunudur. Fakat polisin işkencesi karşısında direnmeyi ulaşılmaz ele alıp abartan anlayışlarda vardır. Bu da bir kavrayışsızlıktır. Kişinin özünde kendisine olan güvensizliğinin ve "özgür" kişiliğinin oturmamasında somutlanan bir zaafıdır. Kuşkusuz, işkenceye karşı direnmek önemlidir. Ama ulaşılmaz değildir. En yalın bir anlatımla, biraz bilinç, birazda kararlılık, cesaret ve fedakarlık ruhudur. Bu, erdemleri devrimciler mücadele yaşamında bedeller pahasına da olsa yaratıp günümü-

ze taşıdılar. Bu devrimci ve komünistlerin ulaşılmaz oldukları anlamına gelmez. Böyle bir düşünce sistematığı, sınıf mücadelesinin realitesini ve toplumsal gerçekle olan bağını yadsıyan anlayıştır. Devrimciler ve komünistlerin toplumun en ileri unsurları, insanlaşmanın alevleri oldukları bir doğrudur. Bunu sağlayan olgular ise, sınıf mücadelesinin içinde proletaryanın sınıf davasının ihtiyaçları olan her türlü erdemle donanma bilinci ve bu bilinci, cesareti, kararlılığı ölebilme cüretiyle pratiğe geçirme azmidir. Bu erdemler ne doğuştan, ne de kendiliğinden oluşur. Şekillenip birey üzerinde karşı-devrime yönelik bir silaha dönüşmeleri sınıf mücadelesinin kızgın pratiğidir. Özcesi, yaşamın en çok sevildiği bir zamanda **HALKIN, DEVRİMİN, PARTİNİN** ve **YOLDAŞLARIN** nezdinde ölümü tercih etme cüretine sahip olmakla-olmamak arasındaki ayırmadır. Bu nokta kavrandıkça, direnmenin önemi kadar, sınıf mücadelesinin içine girmiş her insanın ulaşabileceği bir olgu olduğu görülecektir. Bu bağlamda vurgu yapmak gerekirken, sorguda bedenlen yalnız olabilirsiniz ve düşman seni çözmek için ölümü fiziksel olarak yaşatacağı gibi, psikolojik baskı maksadıyla bir tehdit unsuru olarakta kullanacaktır. Ölümü bir tehdit olmaktan çıkarmak, ölümüne direnmektir. Zira bu ölüm, halka, devrime ve partiye adanan bir yaşamdır. Özellikle son süreçte polis, işkencede ölüm, gözaltında kayıp, vb. gibi tehditleri fazlasıyla kullanmaktadır. Ve bu tehditi pratik işkence eşliğinde psikolojik boyutuyla bütünleştirmektedir. Kafayı suyun içinde veya naylon poşet içinde boğulma derecesine kadar bekletme, askıda ve diğer fiziki işkencelerde yoğunlaşma, **"söyle, her şeyi kabul et yoksa buradan sağ çıkamazsın"** söylemi ve silahla tehdit etme vb. yöntemlerle korkutmak yıldırma... Burada hem fiziki olarak yıpratmak, hem de ölümün soğuk nefesini yaşatmak amacı vardır. İşte ölümü davası uğruna göze almayan bir insan bu işkenceye direnç gösteremez. Bu noktadaki direnişin gıdası, devrime adanmış bir kişiliğin kavranmasıdır. Unutmamalı ki, düşmanın bu işkenceleri sonucunda çözülmek, halkın çıkarlarına ve devrim yürüyüşünün değerlerine ihanetle somutlandığında, her günü ölümle özdeşleşen bir yaşam olacaktır. Ama halkın değerlerini, çıkarlarını koruma amacıyla direnerek ölmek, gelecek kuşaklara ve devrim davasına adanmış bir yaşam demektir. Halkın ve devrimin davasını benimseyenlerin tercihleri her zaman ikinci sıktan yana olmuştur.

Sonuç olarak, işkencehaneler genelde devrim mücadelesine özde devrimci bir bireyin sisteme karşı olan siyasal kimliğine yönelimin birer parçasıdır. Hakim sınıflar ve onların ikti-

dar kurumlarının bu hedefi, kendi içinde bir yığın yöntemi barındırmaktadır. Sorgu (işkence) ile kişiyi çözmek, bunun bir devamı olarak itiraf çıkartmak, ajanlaştırmak polisin işkence metoduyla benimsediği bir yan iken, diğer yanda halkın öncülü olan devrimci ve komünistleri katletmek, fiziki işkenceyle sakat bırakmak, akabinde devrim kavgasında yalıtılmaktır. Devrim mücadelesi her alanda olduğu gibi işkencelerde de kendi tarzını MLM biliminin perspektifinde yaratmış ve bu mevzide düşmana önemli yenilgiler yaşatmıştır. Bu devrimci tarzın tek bir ismi vardır. İşkencecilerin her yöntemi ve yönelimine karşı **HALKIN-DEVRİMİN-PARTİNİN** çıkarları için, özgürleşecek gelecek için, dayanışma ve birliktelik için, halka güven öncüye güç katmak için, değerlerimizi korumak ve daha ileri mevzilere taşıyıp savaştırmak için, her alanda her ve mevzide (ideolojik zemin dahil) burjuvazi ile tüm gericiliğe darbe vurmak için, arınmak, yetkinleşmek, kurumlaşmak için, kısacası karşı-devrimi yenmek için **DİRENMEK-DİRENMEK-DİRENMEKTİR**.

Tarihten dersler çıkarıp geleceğe onurlu bir miras bırakmak için bu görev her devrimci, komünist ve muhalif kişiliğin tarihsel sorumluluğudur. Bundandirki, yaşamımızın her adımına, bedenimizin her hücresine, proletaryanın geleceği ıhtıyan MLM bilimsel dünya görüşünü hakim kılmak ve bu perspektifle donanmak, çelikleşmek bunu kararlılık ve cesaretimizle bütünleştirmek gerekir. Savaş içinde savaşılar ustalaşmak ve devrimin çıkarlarını ustalaştırmak budur... Kavranmalığı, çözülme ile ihanetin arasında çok kalın çizgi yoktur. İhanetin, daha sistemli, uzun erimli bir tercihten düşmana hizmet olması, çözülmede tek farktır. Fakat çözülmede sonuçta düşmana hizmettir. Halkın karnasına giren, devrimcileri katleden, sokaklarda kitlelerin üzerinde devlet terörü estiren karşı-devrimci cenahla hiç bir ortak çıkarı olmayanların, bunlara hizmet eden her davranış ve hareket tarzından uzaklaşmaları, kendi çıkarlarını ifade eden sınıfsal düşünceleri ve hareket tarzıyla bütünleşmeleri gerekmektedir.

Bu anlamda gerek kitlel gösterilerde olsun ve gerekse daha farklı bir operasyon sonucu olsun şubeye düşmüş her bireyin, poliste ifade vermemeye, yaptırımlarına uymama tarzında tavrı belirlemesi, onun sisteme en basitinden en karmaşasına, örgütlü veya bireysel muhalif kişiliğinin tarihsel misyonudur. Bütün bunların en özlu anlatımı, işkencede **KAYPAKKA-YA**'nın **"SER VERİP SİR VERMEME"** ilkesi, zulmün, sömürünün ve baskının en azgın dalgalarına işkencehanelerde verebileceğimiz tek cevabımızdır ●

STRATEJİK DEĞERLER 8

SUN TZU

İstilacılar genellikle düşman topraklarının içlerine nüfuz ettiklerinde birleşme, sınırlardayken dağılma eğilimi gösterirler. Askeri bir hareketle ülkenin ayrılıp sınırı geçtiğinde bunlar yalıtılmış zemindir. Tüm yönlerden girilebilene seferli zemin denir. Sızma derinlere doğru olduğunda, bu ağır zemindir. Sızma sık olduğunda, bu hafif zemindir. Arkan geçit vermez bir dayanığa yaslandığı, önünde dar geçitler bulunduğu, bu kuşatmalı zemindir. Eğer gidilecek bir yer yoksa, bu ölü zemindir.

Bu nedenle, uyumsuzluk zemininde birliklerin akıllarını birleştiririm. Hafif zeminde onları temasta tutarım. Paylaşma zemininde onları hızla takip ettiririm. Kesişme zemininde savunmaya özen gösteririm. Seferli zeminde bağlaşıkları sağlamlaştırırım. Ağır zeminde erzakı sürekli kılmaya çalışır, kötü zeminde onları ileri doğru zorlarım. Kuşatma zemininde boşlukları kapatır, ölüm zemininde, onlara sağ kalmanın yolu olmadığını anlatırım.

Böylelikle, askerlerin psikolojisi kuşatıldığında direnme, önüne geçilemeyeceği zaman savaşıma ve aşırı durumlarda itaattir.

DU MU

Askerler ancak kuşatıldıklarında düşmana karşı kararlı bir biçimde direnmeye başlarlar. Başka çıkış yolu göremediklerinde de, birleşik savunmaya geçerler.

MENG SHI

Çıkmaza sürüklendiklerinde, tümüyle boyun eğzerler.

SUN TZU

Bu nedenle, karşıtlarının planlarını bilmeyen, ittifakları da hazırlayamaz. Arazi tanımayan, kuvvetlerine manevra yaptıramaz. Yerli rehberler kullanmayan, araziden yararlanamaz. Etkin bir önderliği olan ordu tüm bunları bilmelidir.

Etkin önderliği olan bir ordu geniş bir ülkeye saldırdığında, insanlar birleşmez. Gücüyle düşmanlarının gözünü korkuttuğunda, müttefikler biraraya gelemmez.

WANG XI

Eğer düşmanlarının planlarını öğrenbiliyorsan, araziden yararlan, düşmanlarını çaresizliğe sevk. O zaman büyük bir ülke dahi, seni durdurmak için yeterli sayıda insan seferber edemez.

ZHANG YU

Eğer büyük bir ülkeye saldırırken elindeki güç ve zenginliğe güvenip acele ediyorsan, o zaman kendi halkın dahi bu davaya katılıp senin ardında birleşmeyecektir. Rakip ulusların karşısına büyük bir askeri tehdit olarak çıkıyorsan, önderleri senden korkup ittifaklar oluşturamayacaktır.

SUN TZU

Bu yüzden eğer müttefik arayıp, otorite gütmüyorsan sadece rakiplerinin gözlerini korkutarak kişisel etkini kullanıyorsan; bu, kasaba ve kentleri savunması zor hale getirir.

ZHANG YU

Kendine müttefik ve destekçi aramazsan, bir başına aciz kalırsın. Eğer otorite gütmeyersen, insanlar seni terk eder ve ülken zayıf düşer. Kişisel ölkene kapılıp oraya buraya atılır, komşularını şiddetle korkutursan sonunda kendine zarar verirsin.

Bunun başka bir yorumu şudur: Eğer düşman bir ülke, insanlarını birleştirmiyor, birliklerini toplayamıyor ve müttefikleri de bir araya gelemiyorlarsa, o zaman onun bağlantılarını kesmeli ve otoritesini elinden almalısın. Böylece kendi arzularını gerçekleştirir, düşmanlarına korku verebilirsin. Onların kaleleri alınabilir, ülkeleri yerle bir edilir.

SUN TZU

Kural dışı ödüller dağıt, kural dışı talimatlar ver.

MEI YAOCHEN

Evvelce hazırlanmış kuralları bir kenara bırak ve ödül için liyakati ön planda tut; evvelce hazırlanmış kuralları bir kenara bırak ve düşmanın vaatlerinde bulunmasını bekle.

JIV LIN

Bir kale almak ya da bir ulusu alt etmek istediğinde ülkenin dışında ödüller ve cezalar saptar ve hükümetinin dışında emirler uygularsın, her zamanki kural ve yasalarıyla bağlı değilsindir.

SUN TZU

Tüm silahlı kuvvetleri tek bir kişiyi istihdam ediyormuş gibi istihdam et. Onlara gerçek görevler ver, onlarla konuşma. Onlara çıkarılardan söz açıp, yüreklendir, zarardan söz etme.

MEI YAOCHEN

Onları sadece savaşmaları için görevlendir, stratejiden söz etme. Savaşın kendilerine ne yararları sağlayacağını bilmelerini sağla, olası zararlardan söz

etme.

WANG XI

Eğer gerçek dışarı sızarsa, stratejin buzulur. Eğer askerler kaygıya kapılırlarsa, tereddüdü ve ürkek davranırlar.

ZHANG YU

İnsan psikolojisi öngördüğü çıkarlar peşinde koşar ve muhtemel zararlardan kaçınır.

SUN TZU

Onları yok olma tehlikesiyle başbaşa bırak, sağ kalsınlar; tehlikeli durumlara sok, o zaman yaşayacaklardır. İnsanlar, ancak tehlike içinde olduklarında zafer için çaba sarfedebilirler.

MEI YAOCHEN

Kötü bir arazide tuzağa düşene kadar askerler kafalarını iye veremezler, bir kez tehlikeye ve güç bir duruma düşülürse kazanma ya da kaybetmenin kendi davranışlarına bağlı olduğunu anlarlar.

SUN TZU

Demek ki askeri bir hareketin görevi düşmanın niyetiyle güya uyum sağlamaktır. Eğer aklını tamamen düşman üzerinde yoğunlaştırırsan, bin mil uzaktan bile askeri önderini öldürebilirsin. Bu, görevini başarıyla yerine getirmektir.

DU MU

Düşmana saldırmak istiyor fakat bir açığını göremiyorsan kendini gizle, izlerini yok et ve hiç bir şaşırtmaya yol açmadan düşmanına ayak uydur. Eğer düşman güçlüyse ve seni küçümseyorsa, ürkek ve boyun eğiyormuş gibi görün ve onu ayartmak için gücüne ayak uydur. Kayıtsız ve saldırıya karşı savunmasız olana dek bekle. Eğer düşman geri çekilip evine dönmek isterse ona dönmesi için yol aç. Böylece savaşmak için hiç bir arzusu kalmayacak, saldırı için bundan yararlan. Bu ikisi de düşmanla uyum tekniğidir.

ZHANG YU

Önce onların niyetlerine uygun davran sonra komutanlarını öldürürsün görevde başanya ulaşma yeteneği budur.

SUN TZU

Savaş ilan edildiği gün sınırlar kapatılır, geçiş belgeleri yırtılır ve giriş çıkışlar durdurulur. Elçilere geçit verilmez.

ZHANG YU

Üst düzey değerlendirmeler yapılır ve askeri stratejiler geliştirilir, daha sonra bilgi sızması olmasın diye ve habercilerin geçmesini önlemek için sınırlar

muhurlenir, geçiş belgeleri iptal edilir.

SUN TZU

Sorunlar kesinlikle sadece karargahta ele alınır.

MEI YAOCHEN

Planlamak aşamasında sadece karar-gahların kullanılması gizliliğin lüzumuna işaret eder.

SUN TZU

Rakipler açık verdiğinde derhal içlerine sızmalısın. Önce ne istediklerini anla gizlice ne yapacaklarını kestirmeye çalış. Disiplinini muhafaza et ve savaşın akıbetini belirlemek için düşmana ayak uydur. Böylece ilk başta bir genç kız gibi olursun ve düşman sana kapısını açar; daha sonra başı boş bir tavşan gibi olursun ve seni dışarıya atamazlar.

YANGIN ÇIKARTMA

SUN TZU

Beş çeşit yangın vardır: İnsanları yakmak, erzakları yakmak, araç gereçleri yakmak, ambarları yakmak ve silahları yakmak.

Yangın çıkarmanın bir temeli olmalıdır ve bu, belli başlı araçlar gerektirir. Bazen yangın çıkarmak için uygun zamanlar olur, havanın kuru ya da rüzgarlı olduğu zamanlar gibi.

Genellikle bu tür saldırılarda yangının neden olduğu karışıklıktan yararlanmak gerekir. Yangın bir düşman kampının içinden başlatıldığında, hemen dışarıdan saldırıya geç. Yangın söndüğünde askerler soğukkanlı iseler bekle-saldırma. Yangın yerini bulduğunda, durma, ilerle, şayet bu mümkün değilse, geri çekil.

DU MU

Genellikle yangın çıkarmak, düşmanı karışıklığa itmek ve böylece onlara saldırabilmek için kullanılır. Yangın sadece düşmanı mahvetmek için değildir. Yangın çıktığını duyduğunda saldırmalısın, bir kez yangın kontrol altına alınıp insanlar yerine oturduğunda saldırmamanın bir yararı yoktur. Sun Usta'nın dediği gibi hemen harekete geçebilmelisin.

SUN TZU

Yangın, açıklık bir yerde çıkarılabilir, yorsa karargah içinden çıkarma fırsatı bekleme, doğru zamanda hemen yangını çıkar.

ZHANG YU

Yangın dediğin arazide, açık alanda da çıkarılabilir. Düşman karargahı içinde çıkarma fırsatını beklemek gereksizdir. İmkân olduğu sürece doğru

zamanlamayla yangın çıkarılabilir.

SUN TZU

Rüzgar yönünde yangın başlatıldığında rüzgar altında durma.

MEI YAOCHEN

Yangının hızına karşı gitmek etkili değildir çünkü düşman mutlaka ölümüne savaşacaktır.

SUN TZU

Eğer gün boyunca hava rüzgarlı ise, rüzgar akşam duracaktır.

MEI YAOCHEN

Gündüz esen rüzgar gece kesiyecektir, gece esen ise gündüz duracaktır.

SUN TZU

Ordular beş çeşit yangın saldırısının olduğunu bilmelidirler ve bunlara bilimsel olarak bağlı kalmalıdır.

ZHANG YU

Karşıdakilere yangın çıkararak hücum etmeyi bilmek tek başına bir işe yaramaz, diğerlerinin sana saldırılarını önlemeyi bilmen de önemlidir. Hava şartlarını hesap etmeli ve sadece rüzgarın uygun olduğu günlerde yangın çıkarma ilkesine ciddi bağlı kalmalıdır.

SUN TZU

Yani, hücumu kolaylaştırmak için yangın çıkartmak bir açıklık işi, suyu kullanmaksa bir güç işidir. Su, bağlatıyı kopartabilir, ama ateş gibi yalayıp yutmaz.

ZHANG YU

Saldırıya yardımcı olması için yangın kullandığında tabii ki kazanabilirsin. Rakip orduyu bölmek için su kullanabilirsin, böylece onların gücü bölünürken seninki güçlü kalır.

SUN TZU

Övgüye değer olan askerleri ödüllendirmeksizin, bir savaşı kazanmak ya da başarılı bir kuşatma yapmak hoş olmaz cimrilik olarak nitelenir. Bu nedenle aydın bir hükümetin bunu gözönünde bulundurması gerekir, iyi askeri liderler liyakati ödüllendirir. Hiçbir çıkar olmadığında seferber olmazlar, kazanılacak bir şey olmadığında hareket etmezler, tehlike olmadığında savaşmazlar.

ZHANG YU

Silahlar kötüye alamettir, savaş, tehlikeli bir iştir. Felaket getiren bir yenilgiyi önlemek gerekir, bu nedenle ordu önemsiz nedenlerle seferber edilmemelidir-başka hiç bir seçenek kalmadığında kullanılmalıdır.

SUN TZU

Hükümet galeyana gelip orduyu seferber etmemelidir, askeri liderler öfkeye kapılıp savaşa yol açmamalıdır. Kızgınlık sevince, öfke neşeye dönüşebilir, fakat yıkılmış bir ulus varedilemez ve ölümler yaşama döndürül-

mez. Aydın bir hükümet bu konuda dikkatli, iyi bir askeri lider ise tedbirlidir. Ulusu güvence altına almanın ve silahlı kuvvetleri bir bütün olarak korumanın yolu budur.

CAO CAO

Kendi duygularına kapılıp silaha sarılma.

WANG XI

Eğer duygularında kararsızsan, itibarı ve güveni kaybedersin.

ZHANG YU

Eğer hükümet, silahların kullanımı konusunda her zaman ihtiyatlı ise, böylelikle milletini güvence altına alır. Eğer askeri liderler savaşı hafife almaktan çekinirlerse silahlı kuvvetleri bir bütün olarak koruyabilirler.

CASUS KULLANIMI ÜZERİNE

SUN TZU

Büyük bir askeri hareket, ulusun omzunda ağır bir yükür, bir günlük zafer için yıllarca savaşılır. Bu yüzden, muhbirlere ödül vermekten kaçınmanın sonucunda düşman saflarından haberdar olmamak gerçek bir komutana, devlet adamına, muzaffer bir öndere yakışmaz ve insanlıktan uzaktır. Yani, zeki bir hükümetin ve akıllı bir komutanın rakiplerini yenip, olağanüstü başarılar kazanmasında neden ön bilgisidir.

İstihbarat, hayaletler ya da ruhlar aracılığıyla, kıyasla ya da hesaplama yollarıyla elde edilemez. Ancak düşmanın durumundan haberdar olan insanlar aracılığıyla elde edilir.

Beş çeşit casus vardır: Yerli casus; dahili casus, karşı casus, ölü casus ve diri casus. Bu beş çeşit casusun tümü de görevde olduğunda, hiç kimse onların yolunu yordamını bilmez. Buna örgütlenme dehası ve önderler için çok değerlidir.

Yerli casuslar, bir yörenin insanları arasından devşirilir.

Dahili casuslar, düşman görevlileri arasından, karşı casuslar ise düşmanın casusları arasından seçilir. Ölü casuslar, düşman casuslarına yanlış istihbarat gönderirler. Diri casuslar, rapor vermek için geri dönerler.

ZHANG YU

Dahili casuslar, karşı rejimin asi subayları içinden ya da idam edilmiş görevlilerin akrabaları arasından seçilir.

DU MU

Karşı rejimde görevlerini yitiren zeki askerler, taşkınlık nedeniyle cezalandırılanlar ve açgözlüler vardır. Düşük rütbelerde kalmış, görev verilmemiş, kendi gücü ve zenginliğini arttırmak için ülkenin yıkılmasından yarar sağlamayı planlayanlar, hep ikiyüzlülük ve hile ile hareket edenler vardır. Ülkelerinin durumunu öğrenmek ve sa-

na karşı olan planlarını keşfetmek amacıyla bunlara gizlice yaklaşıp, rüşvet verilebilir. Aynı zamanda uyumsuzluk ve karışıklık yaratmak amacıyla kullanılabilirler.

LI QUAN

Düşman casusları seni gözetlemeye geldiklerinde kendi ülkeleri yerine sana çalışmaları için onlara bol para ver. Böylece karşı casus, döknek ya da iki taraflı casus olurlar.

WANG XI

Karşı casuslar bu tarafta tutulup, konuşmaya ikna edilen düşman casuslarıdır. Ya da yanlış bilgi ile geri gönderilenlerdir. Ölü casuslar düşmana yanlış bilgi vererek kendi önderleri tarafından aldatılanlardır, gerçekler ortaya çıktığında mutlaka öldürülürler.

DU YOU

Casusların düşmana tutsak düştüğünde, ellerindeki yanlış bilgileri düşmana verince, onlar da hazırlıklarını bu bilgilere göre yaparlar. Tabii olaylar farklı gelişirse, o zaman casuslar öldürülür. Bu nedenle ölü casuslar diye adlandırılırlar.

DU MU

Diri casuslar, bilgi getirip götürün casuslardır. Diri casuslar için zeki fakat aptal gibi görünen, fazla göze çarpmayan fakat cesur, hızlı, güçlü, gözük, açıkgoz, açlığa, soğuğa ve horlanmaya dayanabilen tipler seçilmelidirler.

SUN TZU

Bu nedenledir ki silahlı kuvvetler içinde hiç kimseye casuslara davranıldığı kadar samimi davranılmaz, hiç kimse onlar kadar çok ödüllendirilmez ve hiçbir konu casusluktan daha gizli değildir.

DU YOU

Eğer casuslara iyi davranılmazsa, ihanet edip senin hakkında bilgi sızdırarak düşman için çalışabilirler. İyi ödüller verip, onlara güvendiğini göstermek gerekir. Eğer bilgileri gizleyemezlerse, bu hayatlarına mal olur.

SUN TZU

Anlayışsız ve bilgisiz olanlar, insancıl ve adil olmayanlar casus kullanamazlar, kurnazlık yapmadan onlardan gerçeği öğrenemezler. Bu gerçekten de duyarlı bir konudur. Casuslar her yerde yarar sağlarlar.

DU MU

Her konuda ön bilgi gerekir.

SUN TZU

Casus rapor etmeden önce bilginin bir kısmı duyulacak olursa, o zaman hem casus hem de bundan sözeden ölü.

MEI YAOCHEN

Casus, bilgi sızdırdığı için, bundan sözeden kişi de konuşmasın diye öldürülür.

zeden kişi de konuşmasın diye öldürülür.

SUN TZU

Bir orduya saldırmak, bir şehri kuşatmak ya da birini öldürmek istediğinde önce savunmayı yapan komutanların kim olduklarını, yardımcılarını, ziya retçilerini, kapı muhafızlarını ve kalyalarını öğrenmelisin, bu yüzden casusların bu bilgileri bulup, sana getirmeliler.

DU MU

Saldırıya savaşacağın zaman öncelikle düşmanın için çalışanların yeteneklerini öğrenmelisin, böylece onların yeteneklerine göre hareket edebilirsin.

SUN TZU

Seni gözlemek için gelmiş olan düşman casuslarını bulmalı, rüşvet vermeli ve seninle kalmaları için kandırmalı, böylece onları karşı casuslar olarak kullanabilirsin. Elde edilen bilgiyle yerel ve dahili casuslar bulabilirsin, onlardan elde ettiğin bilgiyle düşmana iletilecek yanlış bilgileri ölü casuslara verirsın. Elde edilen bilgiyle planlandığı gibi diri casuslarını çalıştırırsın.

ZHANG YU

Karşı casuslar sayesinde, sana çalışmaları için kandırılacak zayıf tabiatlı görevlileri ve açgözlü yerel casusları bulursun. Bu karşı casuslar sayesinde düşmanı nasıl aldatılabileceğini öğrenebilir ve onlara yanlış bilgi vermek için ölü casusları gönderebilirsin. Karşı casuslar sayesinde düşmanın ne durumda olduğunu öğrenebilirsin ve böylece diri casuslar planlandığı gibi gidip dönebilirler.

SUN TZU

Bir liderin bu beş çeşit casusluğu bilmesi gereklidir. Ve bu bilgi karşı casuslara dayanır, bu nedenle karşı casuslara iyi davranılmalıdır.

DU MU

Karşı casuslar yoluyla düşmanın içinde bulunduğu durumu öğrenerek diğer casusluk çeşitlerini de kullanabilirsin. Bu yüzden karşı casuslar, hainler ya da çift taraflı ajanlar en önemli olanlardır ve bunlara iyi davranılmalıdır.

SUN TZU

Demek ki, ancak casusluk yolunda çok zeki kişileri kullanabilen zeki bir idareci ya da akıllı bir komutan mutlaka zaferden emin olabilir. Bu, askeri hareketler için gereklidir ve ordular buna göre hareket ederler.

DU MU

Rakibin içinde bulunduğu durumu bilmeden ordunun hareket etmesi bir yarar sağlamaz, rakibin ne durumda olduğu da casusluk yapılmadan bilinemez ●

Evet, inadına düşünce inadına felsefe -II-

Sovyetler Birliği'nin kurulmasıyla pazarları daralan emperyalizmin kronik krizleri daha da yakıcı hale gelmiş ve bunalımdan bunalıma sürüklenmiştir. Bu süreçte Ekim Devrimi'nden etkilenen proletarya ve diğer emekçi kitleler, dünyada hakim sınıflara karşı daha da bilinçli bir şekilde mücadeleye başlamıştır.

Bunalımdan kurtulmak isteyen emperyalist-kapitalistler, sosyalizmle olan çelişkilerini bir yana bırakarak (unutmuş değil) birbirlerine girmişlerdir. Nietzsche'den önemli oranda etkilenen ırkçı faşist Hitler köpeği, üstün ırk yaratmak için milyonlarca Yahudi'yi finnlara almış, toplama kamplarına doldurmuş, üzerlerinde deneyler yapmış, ıssal ettiği ülkelerdeki emekçilere her türlü baskıyı uygulayarak dünyanın başına bela olmuştur. Bir günde ülkeleri teslim alarak Moskova önlerine dayanmış, ancak Stalin önderliğinde Sovyet halkları Hitleri Almanya'nın göbeğine gömmüştür.

Emperyalizmin bunalımdan bunalıma düşerken, sosyalizmin vatani on yılda yüz yıllık yol katederek "kitlelerin artan maddi, kültürel ihtiyaçlarını azami ölçüde karşılamaya" çalışıyordu. Bunalımdan kurtulmanın yolunu II. Dünya Savaşı'nda gören emperyalizm, daha büyük bir yenilgi almış, emperyalist cephele tek tek yenilerek yeni sosyalist ve halk demokrasili ülkeler çıkmıştır ortaya. İşte bu dönemde üçüncü kilometre taşı olan Maoizm doğmuştur. Marksizm-Leninizm'e, Marksizm'in üç bileşeni olan politik ekonomi, felsefe ve bilimsel sosyalizm konusunda önemli katkılarda bulunan Mao Zedung, Marksizm-Leninizm'i yeni bir aşamaya sıçratmıştır. Lenin; "Marksizm'i sınıflar savaşını öğretisine indirgemek, onun kolunu kanadını kırmak, bozmak, onu burjuvazi için ka-

bul edilebilir bir şeye indirgemek demektir. Sınıf savaşının kabulünü, proletarya diktatöryasının kabulüne dek genişleten kişi bir Marksisttir" demektedir.

Mao Zedung; Lenin'in bu doğru tespitini daha da genişletmiş, proletarya diktatöryasında da savaşımı sürdürmüş, "Altınçağ"ı ulaşana kadar onlarca yapılacak olan "Kültür Devrimleri" zincirinin ilk halkasını tamamlamıştır.

Çünkü bu dönemde, ellerinden üretim araçları alınan burjuvazi, daha saldırgan, daha sinsi, daha direngendir. "Şekere bulanmış memniler" ile saldırmaktadır. Mao Zedung bu gerçeği göstererek talimat vermiştir, "karargahları bombalayın." "Henüz kimin galebe çalacağını" belli olmadığı bir durumda Kültür Devrimi, kitleleri eğiten bir okul olmuştur. Kitleler bir yandan pratikte devrime katılırken diğer yandan da fabrikalarda, çeltik tarlalarında, dağlarda, okul sıralarında teorik olarak kendilerini geliştirmeye başlamıştır. Böylece felsefenin bir sır olmadığı görülmüş, dünyanın hemen en geri ülkesi olan Çin'deki Kültür Devrimi dünya devrimlerine yeni bir ruh katmıştır.

Toparlarsak; felsefe okuyan insan düşünür, düşünen insan doğruları arar, doğruları bulan insan ise doğruların yaşam bulması için savaşır. Oysa hakim sınıflara düşünen, doğruların peşinde koşan insan değil, emir-komuta zinciri içerisinde yap denileni yapan, yapma denildimi yapmayan, kişiliğinden soyutlanmış, vurdum duymaz insanlar gereklidir. Bundan dolayı burjuvazi için felsefe bir "öcü"dür. Sadece burjuva felsefesi olsaydı belki sorun olmazdı, fakat diyalektik materyalizmin tabana yayılması burjuvazi için bir ölüm-kalım meselesi anlamına gelmektedir. Bu yüzden felsefenin öğrenilmesini istememektedir. Bundan dolayıdır ki okullarda kendi yalan yanlış bilgilerle dolu felsefesini bile seçmeli ders yaparken, din dersleri zorunlu olmaktadır. Bu da burjuvazinin nasıl bir korku içinde olduğunu göstermesi açısından ibret vericidir.

Tekrar felsefe öğrenen öğrencilere önersek: hümanist, yaşamın ve ülkenin gerçeklerinden uzaktırlar dedik. Bu doğrudur. Çünkü yeni başlarındaki olayları, olguları doğru değerlendiremezken, kendilerini BM (Birleşmiş Milletler)'de çalışan binbaşının kızı Sofi Amudsen sanmaktadırlar. Burada etkili olan ise Marks'ın söylediği gibi "toplumun manevi yaşantılarını belirleyen onların maddi yaşantılarıdır". İşte bu öğrencilerin maddi yaşantıları onların manevi yaşantılarını belirle-

mektedir. Bundan dolayı burjuva hümanistler, aynı zamanda da boylarındaki büyük işlere karışmaktadırlar. Felsefe öğrenmek için yola çıkmışlar. Bir arayış içinde, bir hobi olarak başlamışlar ve birden içinde bulmuşlar kendilerini. Sistemin kendilerine sağladığı olanaklardan yararlanarak okuyorlar, tartışıyorlar bol bol. Hatta Marks'ın düşüncelerinin artık geçerli olmadığını, toplumların değiştiğini bile söylüyorlar. Ferhat bunu söylerken tarafsız olduğunu bile belirtiyor. Ne tarafsızlık ya! Biz bu yazıyı yazarken ne kadar tarafsızsak Ferhat'ta bu sözleri söylerken o kadar tarafsızdır. Bakın ne diyor Ferhat; "Her filozof kendi çağı üzerinde hareket eder. Bir öznelilik vardır düşüncelerinde. Örneğin Marks'ın yaşadığı ve üzerinde düşünce ürettiği dünyayla şimdiki dünya aynı dünya değildir. İşçi sınıfı yerini hizmet sektörüne bırakıyor artık. 1968'de de bence öyleydi. O zaman yaşanan Marksist bir eleştiri miydi, yoksa hayat formuna bireyselleşmeye, kapitalizme bir muhalefet vardı da, varolan tek yatak Marksizm olduğu için mi oradan akmıştı? Hiç bir şey siyah ve beyaz değil. 150 yıl öncesinin fikirlerine bakarak bugünü yönlendiremeyiz". Ailesinin konumundan dolayı Saint Benoit Lisesi'nde okuyan Ferhat, sistemin kendisine verdiği olanaklardan anındırılma "sudan çıkmış balığa" döneceğini anlamıyor. Bir halk deyimi vardır, "sıçan olmadan çuval dibi kesmek". Sıçan olmadan çuval dibi kesiyor Ferhat. Doğrudur, 150 yılda çok şey değişmiştir. Ancak öyle şeyler vardır ki, uzun süre değişmeden kalırlar ve toplumsal sistemler değişince değişirler. Çünkü o toplumsal sisteme aittir. Mesala artı-değer sömürüsü. Ferhat acaba kendine soruyor mu, toplumun ihtiyaçları nereden karşılanıyor. Çünkü tüketimin olduğu yerde üretimde olmak zorundadır. Yoksa melaikeler mi üretim yapıyor? Ferhat işçi sınıfının yerini hizmet sektörünün aldığını söylüyor. OECD ülkelerinin 2010 yılı için nüfus planı şöyledir; sanayi %10, Tarım %10, hizmetler %80. Bunu irdelersek, örneğin ABD nüfusu 300 milyona yakın. Bu 30 milyon işçi, 30 milyon çiftçi, toplam 60 milyon üretken sınıf demektir. Bu 60 milyon şartlı indirince yaşamın felç olacağını biliyor Ferhat. Dahası emeğin yoğunlaştırılması diye bir şey bilmiyor. Dahası bu nüfus politikasının her tarafa uygulanamayacağını bilmiyor.

Ferhat dedelerinin, babalarının yolundan gidiyor. 150 yılda Marksizm'in gelişip güçlendiğini, hala emekçilerin elinde yenilmez bir silah olarak kullanıldığını bilmiyor. "Marksizm, bir dogma değil bir eylem kılavuzudur."

Marksizm insanlara reçete sunmaz yöntem sunar. MLM'ler bu yöntemi kullanarak somut koşulların somut tahlinini yaparlar, buna göre mücadelenin stratejisini ve taktikini belirlerler, araçlarını seçerler.

Bu öğrenciler tarafsız olduklarını ilan ediyorlar. "Taraflı olsaydık üniversitelerde çıkan çatışmalarda sopayla dövüştürdük" diyorlar. Tabi harç parasını ödeyebilmek, okuyabilmek gibi bir kaygıları yoktur. Hatta hepside yundusunda, ABD'de, İtalya'da, Fransa'da vb. ülkelerde okumak istiyorlar. Felsefenin yanı sıra kimisi tiyatro, sinema vb. eğitimi alacağını söylüyorlar. Ne diyelim? Bu ülkede emekçi çocukları okumak için değnekle çatışması gerekiyorsa, çatışacaklardır.

Sağlık ve eğitim insanın insan olduğu için en tabii hakkıdır. Ve bu ülkede halktan vergiler toplanıyorsa eğer, eğitim görmeye, sağlıkla ilgili problemlerinin çözülmesini istemeye de hakkı vardır. Ancak ne yazık ki bu ülkede emekçiler eğitimi satın alamayacak durumdadır. Eğitimde müthiş bir fırsat eşitsizliği vardır. Zor zor üniversitelere giren halk çocukları; düşüncelerinden dolayı dövmekte, gözaltına alınmakta, cezaevlerine tıkmakta, yurt pencelelerinden atılmakta, okul tuvaletlerinde asılmaktadır. Dolayısıyla mücadele şarttır ve tarafsız olduğunu söylemek pratikte taraf olmaktır.

Bugün sistemin eğitim politikasına baktığımızda, hakim sınıflar bir taraftan kolejler, özel okullar inşa ederek buralardan kendi ideolojilerini yaşatacak geleceğin yönetici kadrolarını yetiştiriyorlar, diğer taraftan sıradan okullar emekçi çocuklarına kalıyor. Yani geleceğin emekçilerine, işsizlerine, Hakim sınıfların emekçi çocuklarına verdiği eğitim, onları geliştirmek ve ilerletmek için değildir. Burada ikili amaç güdülmektedir: **Birincisi;** emekçi çocuklarına "ağaç yaşken eğilir" misali kendi gerici ideolojilerini aşılamaktır. **İkincisi;** kurduğu fabrikalarda makine vb. araçları kullanabilmek için asgari düzeyde eğitim almış kişiler gereklidir. Zira meta üretebilmesi için buna ihtiyacı vardır.

Böyle bir politikaya sahip olan hakim sınıflar "eğitim eşitliği" vb. teranelerle ancak kendilerini kandırabilirler. Ve özgür, demokratik, bilimsel eğitim ancak bu sistemin parçalanıp yerine halk iktidarının gelmesiyle ilk adımı atılabilir. Yoksa kışlalara dönüşen okullarda demokratik, bilimsel eğitimin yapılması mümkün değildir.

Öğrencilerin tartıştığı ve tartışacağı diğer konulara genel olarak değinirsek; özgürlüğün ne olduğunu, proletarya-

Sosyalizm, yani proletarya diktatörlüğü ne demektir, sosyalizmde özgürlük nasıl olacaktır? Bugünkü toplumsal sistemin aksine proletarya diktatörlüğü burjuvazi için diktatörlük, halk için ise gerçek demokrasidir. İşte bundan dolayıdır ki, hakim sınıflar sosyalizme en yoğun bir şekilde saldırmaktadırlar.

nın ve diğer emekçi kitlelerin özgürlük anlayışıyla burjuvazinin özgürlük anlayışını ortaya koymamız gerekir.

İlk olarak bilim, sanat, dil özgürlüğüne değinelim. Öğrencilerin nasıl tartışacağı, nasıl bir düşünceye ulaşacağı bir yana, hakim sınıflar bunların en büyük düşmanıdır. Örneğin Darwin'in Evrim Teorisi'ni ele alalım. Burjuvazi tarafından yıllarca ambargo uygulanmadı mı ve bunun karşısına kilisenin düşünce sistemi konulmadı mı? Ama gerçekler inatçıdır, mutlaka kabul ettirir kendini. Bugün Mars'a araç gönderiliyor. Papa "uzayda tanrının izlerini arayın" diyor. Muhtemeldir ki bulunacaktır tanrının izi. Örneğin bilim dünyasını alt-üst eden kopyalama yönteminin bulunması gibi. Bir yandan gerici amaçları için buna ihtiyaç duyan burjuvazi, diğer taraftan etik değerler vb. ileri sürerek karşı çıkıyor. Oysa bu, dini yerle bir etmiştir, aynen dünyayı uzayın merkezinde, sabit, hareketsiz gören Ortaçağ düşüncesini bilimin yerin dibine batırması gibi.

"Din bir afyondur." Hakim sınıfların emekçileri uyutmakta kullandığı, onu sahte cennet-cehennem vaadleriyle kandırarak kölece kendine bağladığı en büyük araçlardan biridir. Dolayısıyla kopyalama yöntemi dine büyük darbe indirmiştir. Din, bu gelişmeyi karşısına alamamıştır. Bir yandan gizli laboratuvarlarında bu yöntemi geliştirmeye uğraşırken, diğer yandan fetva çıkarmakta, tepkileri nötralize etmektedirler.

Bugün hakim sınıflar bilimin, bilim adamının en büyük düşmanıdır. Bilimi kendi gerici emellerine alet ederken, muhalif bilim adamları çıkınca her türlü şiddeti uygulamaktadırlar. Uzağa gitmeye gerek yoktur. 200 yıla yakın hapis ve milyarlarca lira para cezasıyla İsmail Beşikçi Bursa zindanında yatmaktadır. Haluk Gerger ve Fikret Başkaya'nın başına gelenler toplumun malumudur.

Sanat alanında da böyledir. Bu ülkede Nazım'lar, Ahmed Arif'ler, Yılmaz Güney'ler vardı. "Düşünceye Özgürlük" kitabının kaç sanığı var bilemiyoruz. Bu ülkede ne kadar kitap, dergi toplatıldı ve yakıldı, kaç yayinevi kapatıldı, kaç gazeteci "faili meçhul" bir cinayete kurban gitti?

Bu ülkede anadilini konuşmak dahası onunla eğitim yapmak isteyenler kıyımlardan ve kıranlardan geçirilmedi mi? Hangi özgürlük, kimin için?

Olaylar, olgular, sonular daha da çoğaltılabilir. Buna gerek duymuyoruz. Ancak burada özgürlüğü işlemeliyiz. Hakim sınıfların özgürlük anlayışı nedir? Onların özgürlük anlayışı sömürbilme özgürlüğüdür, baskıyı tekelinde bulundurabilme özgürlüğüdür. Özel mülkiyeti koruma özgürlüğüdür. Böyle bir özgürlük istedikleri içindir ki özgür olamamaktadırlar. Marks, "başka halkları ezen bir halkın kendisi de özgür

olamaz" demektedir. Aynı durum burada da geçerlidir. Başkalarını ezen ve sömüren bir sınıf, asla özgür olamaz. Oyleyse gerçek özgürlük nedir? Sınıf bilinçli proletaryanın anladığı "özgürlük, zorunluluğun kavranmasıdır" ve "dünyayı devrimci biçimde değiştirmektir." "özgürlük, doğa yasaları karşısında düşlenmiş bir bağımsızlıkta değil ama bu yasaların bilinmesinde ve bu bilme aracıyla bu yasaların belirli ereklere için yöntemli bir biçimde kullanılması olanıdır. Bu, dış doğa yasaları için olduğu denli, insanın maddi ve manevi varlığını yöneten ... yasalar için de böyledir". (Engels-Anti-Dühring)

"Gerçekte özgürlük alemi ancak, emeğin zorunluluk ve günlük kaygılarla belirlendiği alanın bittiği yerde fiilen başlamıştır, demek ki bu alem, eylemin doğası gereği, fiili maddi üretim alanının ötesinde bulunur. Tıpkı tahşi insanın, gereksinimlerini karşılamak, yaşamını sürdürmek ve yeniden üretmek için doğayla boğuşmak zorunda olması gibi, uygar insanda aynı zorunluluk içerisinde ve bunu da bütün toplumsal biçimlenişler içerisinde, akla gelen her türden üretim tarzları altında yapmak durumundadır. İnsanın gelişmesiyle birlikte, duyduğu gereksinimler artacağı için bu fiziksel gereksinimler alanında genişler, ama aynı zamanda da, bu gereksinimleri karşılayan üretici güçler de artar. Bu alanda özgürlük ancak doğanın kör güçlerinin onu ne katmak yerine, doğayla olan karşılıklı ilişkilerini rasyonel bir biçimde düzenleyen ve doğayı ortak bir denetim altına sokan toplumsal insan, ortaklaşa üreticiler tarafından gerçekleştirilebilir; ve bu, en az enerji harcamasıyla ve insan doğasına en uygun ve en layık koşullar altında başlar. Ama gene de bu, bir zorunluluk alemi olmaktan devam eder. Gerçek özgürlük alemi, kendi başına bir amaç olarak insan enerjisinin gelişmesi, bunun ötesinde başlar; ama bu da ancak temelindeki bu zorunluluklar alemi ile serpilip gelişebilir. İlgününün kısaltılması onun temel ön koşuludur." (K. Marks-Kapital c-3 sf:720)

Sınıf bilinçli proletaryanın özgürlük anlayışı budur. Burada "kafa emeğiyle kol emeği arasındaki çelişki" kalkmıştır, "işbölümüne olan kölece bağlılık" yok olmuştur, "emek yalnız bir geçim aracı değil, ama kendisi birincil yaşam gereksinimi"dir. Üretici güçler artmış, "bütün kolektif zenginlik kaynakları gürül gürül fışkırmaktadır." Burjuva hukukunun dar ufku kesin olarak aşılmıştır. Toplumun bayrağının üstünde "herkesten yeteneğine göre herkese gereksinimine göre" yazılıdır. Yani bu toplum komünizmdir.

Burada ortaya konan, komünistlerin evrensel özgürlük anlayışıdır ve bunun için mücadele yürütürler. Hakim sınıflar komünizmin ilk aşaması olan sosyalizme yönelik, despotik ve halkın üzerinde baskıcı bir sistem diyerek saldırmakta, bunun propagandasını yaparak sistemlerinin ömrünü uzatmaya ça-

lışmaktadırlar.

Sosyalizm, yani proletarya diktatörlüğü ne demektir, sosyalizmde özgürlük nasıl olacaktır? Bugünkü toplumsal sistemin aksine proletarya diktatörlüğü burjuvazi için diktatörlük, halk için ise gerçek demokrasidir. İşte bundan dolayıdır ki, hakim sınıflar sosyalizme en yoğun bir şekilde saldırmaktadırlar.

Sosyalizm, özgürlükçü bir toplumdur. Toplumun ilerlemesi için teşvik edicidir. Burjuva toplumunun aksine insana gerçek değerini verir, onların yeteneklerini ve yönelimlerini gözönünde bulundurarak özgür gelişimini sağlar. "Yüz çiçek açsın yüz fikir akımı tartışsın" siyaseti, sosyalizmin bilimi ve sanatı geliştirme, ileri götürme siyasetidir. Toplumda halkın tartışarak iyiyi, güzeli bulup geliştirme, ilerletme siyasetidir.

Sosyalizmde hala bir takım çelişkilerden kaynaklı yanlış savunular çıkacaktır. Ancak MLM'ler bilir ki her şey karşıtıyla gelişir ve ilerler. Dolayısıyla halka düşüncelerinden dolayı baskı yapılmaz. Eleştiri-özeleştiri, ikna, eğitim yöntemi toplumu dönüştüren önemli bir mekanizmadır.

Ancak "karşı-devrimciler ile sosyalizm davasının baltalayıcıları söz konusu ise, yapılacak iş basittir. Bunları söz özgürlüğünden yoksun bırakınız olur biter." (Mao Zedung) İşte sosyalizmin özgürlük anlayışı budur.

Sosyalizmin; ekonomik alanda da bugünkü sistemin tersine "kitlelerin artan maddi ve kültürel ihtiyaçlarını azami ölçüde karşılar." Bunun içindir ki, geniş halk yığınları bugünkü gibi bir köle değil, geleceğini eline almış bilinçli bir halktır.

Toparlarsak; öğrenciler "kapitalizmi eleştirdiğim için Marksist olmam gerekmez" demektedirler. Doğrudur. Ancak, kapitalizmin gerçek eleştirisini Marksistler yapabilir. Soruna böyle baktığımızda bu sistemde çok farklı şeyler göreceğimiz aşikardır.

Bugün kapitalizmin geldiği aşamada insana verdiği değere kısaca değinirsek; emperyalizm kendisine olan tepkileri nötralize etmek, dahası gerçek yüzünü gizleyerek emekçi kitleler üzerinde yanılsama yaratmak için şirin gözükmeye çalışmaktadır. Bunda bir ölçüde başarılı da olmaktadır. Öyleki "kahrolsun emperyalizm" derken "global dünyaya ayak uydurmalıyız" diyenlerin sayısı az değildir. Emperyalist-kapitalistler emekçi kitlelere açlık, yoksulluk, işsizlik, sefaletten başka bir şey vermemekte ve her alanda onlara saldırmakta, onları yozlaştırmak için her çareye baş vurmaktadır. Bugünkü sistemde alabildiğine yabancılaşma söz konusudur. Düşürülmüş kişilik, çıkar ilişkileri, yozlaşma hiç bu kadar olmamıştır.

Bizzat emperyalist ülkelere baktığımızda uyuşturucu, fuhuş, vandalizm had-

Bizzat emperyalist ülkelere baktığımızda uyuşturucu, fuhuş, vandalizm had safhadadır. Her geçen gün intihar edenlerin sayısı artmaktadır. Bunun için de yeni yeni arayışların içerisine girmektedirler. Çıkmazın içerisinde iken sarılacak bir dal aramaktadırlar. Coca cola, hamburger kültürü çökmekte, işte bundan kaynaklı olarak yeni arayışlar daha da hızlanmaktadır. "Sofi'nin Dünyası" ile "Simyacı"nın neden bu kadar çok sattığı anlaşılır bir şeydir.

safhadadır. Her geçen gün intihar edenlerin sayısı artmaktadır. Bunun için de yeni yeni arayışların içerisine girmektedirler. Çıkmazın içerisinde iken sarılacak bir dal aramaktadırlar. Coca cola, hamburger kültürü çökmekte, işte bundan kaynaklı olarak yeni arayışlar daha da hızlanmaktadır. "Sofi'nin Dünyası" ile "Simyacı"nın neden bu kadar çok sattığı anlaşılır bir şeydir.

Ama durum iyidir. "Kargaşa iyidir" der Mao Zedung yoldaş. Çünkü bu kargaşa patlamalara gebe. Devrim odak noktalarında patlayacak, zayıf halkalar bir bir kırılacaktır. Bu emperyalizmin kronik krizlerini daha da derinleştirecek ve kapitalizmi ait olduğu yere, "tarihin çöplüğüne" atacaktır.

Sonuç olarak; tekrar öğrencilere dönersek felsefe çalışmaları iyidir, olumlu bir şeydir. Çünkü her şey karşıtıyla birlikte, çatışkılar içinde varolur ve gelişir. Çelişki maddenin göbeğindedir ve koşullar daha da olgunlaşmaktadır. Dolayısıyla öğrenciler felsefe öğrenirken, birincisi; gerçekleri görme olanakları daha da artacaktır. İkincisi ve en önemlisi ise karşıtımda geliştirecektir. Bu öğrenciler özel okullarda, emperyalist ülkelerde eğitimlerini geliştirip felsefe çalışmalarını sürdürürken; bu ülkenin emekçileri, Sovyet'ler ve Çin'deki gibi vardiya çıkışlarında, tarlalarda çalışırken, mavzeriyle şiir yazarken, okullarda ve yurtlarda çalışırken, zindanlarda direnirken felsefe öğreneceklerdir. Hem de pratiğin içinde. İnadına düşünecek, düşündüğünü gerçekleştirecektir. Felsefe bir sır olmaktan çıkacaktır. Dolayısıyla durum iyidir. Çünkü cüret edenler kazanacaktır. ●

Tarihin Çarkını Döndürenler

KANLA YAZILAN TARİH SİLİNMEZ

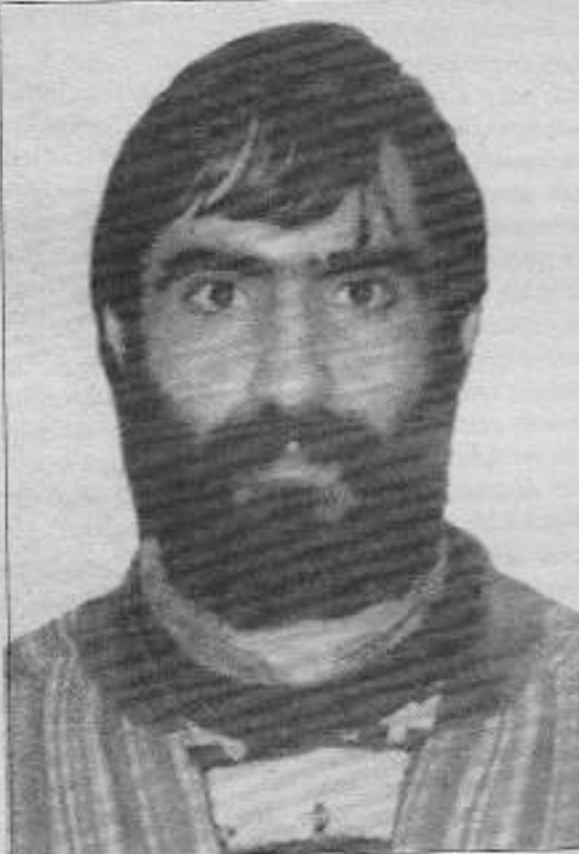
İLK ÖLÜM ORUCU ŞEHİDİ; AYGÜN UĞUR

Ölüm Orucu: 20 Mayıs günü Merkezî Koordinasyon örgütülüğünde dokuz parti ve örgüt tarafından başlatıldı. İlk etap Süresiz Açlık Grubu olarak kırkbeş gün sürdü. Kırkbeşinci gün ilk Ölüm Orucu müfrezeleri oluşturuldu ve direnişçiler alinlarına kızıl bantları taktılar. Direnişçi olmak isteyen daha yüzlerce tutsak vardı. Tüm esir kamplarında herkes gönüllülük içinde ilk grupta olmak için yarıştıyordu.

Ölüm Orucu yedi örgütle başlarken, partimiz de bu direnişin mimarlarından olarak ve direnişçi geleneğimiz ile tecrübelerimizi eyleme katarak Ölüm Orucu müfrezelerini oluşturdu. Bu süreçte partimiz, Kongre Hazırlık Konferansı'nda Karadelen Harekatıyla Karşı-Devrimci Hücre ve tasfiyeciler hizipin ihanetiyle hesaplaşıyor, ajanların, işbirlikçilerin başını eziyor, tasfiyecileri ayıklayordu. Tasfiyeciler hizip, Ölüm Orucu içerisinde direk düşmanı ağızyla propaganda yaparak direnişin gücünü kırmaya, direnişçilerimizin moralini bozmaya çalışıyordu.

Ancak kahramanlık ölmüştü bir kez, cüret ifade edilmişti ve zaferle mahkum olunmuştu. Ölüm neydi ki, ölümden öte köy var mıydı? Her türlü zorluk karşısında, olanaksızlıklar içinde ve ihanetlere rağmen direnmek, düşmanı kendi içinde yenmek bizim geleneğimiz değil miydi? İnandığımız değerler, onuru, bilimi gerekirse ölümlü yüceltmek ve bilimin doğruluğunu, siyasi savaşarak kavratmak bizim görevimiz değil miydi? Yaşam ölümlüne sevilmeden, cüretli adımlar atılmadan, kahramanlık kitlelere maledilmeden devrim, kurtuluş gerçekleştirilebilir miydi? Komünizm ve devrimci değerler, uluslararası gericiğin tüm ideolojik saldırılarıyla öcü gibi gösterilirken dünya halklarına, değerlerimizle sahip çıkmak ve böylece bir kapsamlı saldırıya cevap vermek Türkiye ve Türkiye Kürdistanlı devrimcilerin, Maoistlerin tarihsel görevi değil miydi? Sınıfa ve halka, faşist diktatörlüğe karşı her alanda örgütlü bir tarzda ve iç savaşa uygun politikalarla mücadele edileceğini Halk Savaşına esir kamplarından da katılabilineceğini göstermek bizlerin işi değil miydi?

Perspektif belirlenmişti, doğrular ortaya konmuştu. Siper yoldaşlığı ölmüş, '71 silahlı devrimci atılımının ruhu bir kez daha iradeler, direniş ve zafer temelinde birleştirilerek parmaklıklardan dünya varoşlarına akıtılmıştı. Devrimci

AYGÜN UĞUR

dayanışmanın ilk örneklerinden olan Mustafa Mordeniz'in cezalandırılmasıyla ortaya konan anlayış, bugüne kadarki yaşatılan örnekleri doğrultusunda çıkararak bu tarihsel eylemin temelini oturtulmuştu.

Yoksul bir ailenin çocuğu olarak Dersim'de dünyaya gelen Aygün yoldaş, yaşamını küçük yaşlarda Proletarya Partisinin amaçlarıyla bütünleştirmeye başlamıştı. '90 yılında profesyonel olan Aygün yoldaş, '93 yılında yakalanmış ve hiçbir direnişten kendisini sakınmamıştır. 4 Ocak Ümraniye saldırısında Ümraniye'deydi. Barikat direnişinin mimarlarından.

Aygün yoldaş, partimizin tarihindeki ilk Ölüm Orucu şehidiydi ve '96 Mayıs-Temmuz direnişinin de ilk şehidi oldu. O, DİREN çıktığının, bomba olup düşmana ilk darbeyi vuruşun adı oldu. Ölümü küçülterek yenmenin çağrısı oldu. "Bizde bu yürek, bu yoldaş sıcaklığı oldukça başaramayacağımız hiçbir şey yoktur" diyerek direnişin hattnı belirliyor, kazanmaya olan azmi ifade ediyordu. Düşman "gizli gizli yiyorlar, ölüm almıyacak" diye açıklama yaparken, yalanla-

rını açığa çıkarıyor, sınıfa ve halka devrimci dü-rüstlüğü en yalın haliyle öğretiyordu.

Aygün'ü, Berdan ve İğinc izledi. Onları Yaşo selamladı. Ali AYATA düşen ikinci partili şehit oldu. Gerilla Ali, Savaşçı Ali, partili Ali. SAVAŞ onunla sürüyor, direnişin şehitler olmadan kazanılmayacağını söylüyordu: "Yoldaşların yaşamaları için şehit vermek şart, bu ben olabilirim" derken o da Aygün gibi ölümlü küçültü-günü, ölüme düğüne gider gibi gitmeyi, sıras gelince bir sıra neferinin ölümsüz uykuya nası yatması gerektiğini yoldaşlarına bu sözlerle ifa de ediyordu. Ali'yi, Hüseyin, Müjdat, Tahsin ve Yemliha izledi. Onları Ayçe İdil takip etti. Ölüm Orucu tarihinin ve direnişinin ilk kadın şehidi olarak. O mitralyözde düşmana, ak güvercinde dostlarına. Zilan bomba olurken, Elmas vururken, O hücre hücre kazanıyordu ölümsüzlüğü ve kadınlarımıza yol gösteriyordu, kır bileğinde ki ulusal, sınıfsal, cinsel zincirleri diye haykırıyordu. İdil'i, Hicabi ve Osman izledi. Zaferi Hayat mühürlendi. Halkların hafızasına kaldırdı.

Hayatı, KAZANMANIN adı olmuştu. Artık "Zafer Şehitlerimizle Kazandık" sloganı atılabilirdi. Partimizin üçüncü Ölüm Orucu şehidi Hayatlı, kamutan Deniz, düşmana meydan okumanın ve düşman karşısında inisiyatifin sembolüydü. "DİREN, Savaşçı, Kazandık" sloganını yaşamıyla doğrulamıştı. Yoldaşlarına parti birliğinin göbeği gibi korunmasını öğretirken, kendi göbeğlerinde düşmana kinin, ölümü küçülterek yenmenin azmi okunuyordu.

Ölüm Orucu şehitleri bizlere çok şeyi öğrettile. Kısaça anlatmaya çalıştık. Onların yaşamı halkla birleşmek, halkı birleştirmek şiarının sokakta, dağda, fabrikada, varoşlarda nasıl yaşamı geçtiğini gösterdi. Ölüm Orucu direniş, devrimci politikanın önderlik gücünü gösterdi. Başta da değindiğimiz gibi kazanmak için kaybetmeyi göze almayı, sadece ölümlü değil, ölümlü kazanmayı, sadece ölümlü kazanmayı değil, manifestoya dönüştürmeyi öğretti.

Evet, "Bizde bu yoldaşlık sıcaklığı, bu yürek oldukça, parti birliği göz bebeği gibi korundul-ça, ihanetlere rağmen, yoldaşların yaşamaları için ölümlü küçülterek yenme geleneği oldukça, bu değerlere sıkı sıkı sahip çıktıkça kazanamayacağımız hiçbir şey yoktur". Kazanacağımız, koca bir dünyadır. ■

HAŞİM GÖZOĞLU

YILDIZ ÇİÇEK

HÜSEYİN GÖZLÜ

M. ŞEFİK KARAĞAÇ

Yalın ve çatılmış ayaklar
Yaralı ve parmak dipleri nasırlı avuçlar
Öfkeyle çatılmış kaslar
Ösyan bayrağı gibi dikilmiş başlarla
Yürürken ölüme inat gün ışığına
Ve
Bir bir ezarken
Üç başlı ejderin kanlı tabularını
Yığılsen gelde durdur bizi, ey zulüm yeli

HÜKÜM

Demem o ki
En kötüsünü yaşadık, en anarşistleri
Beterin en çirkin yüzüne güldük bilmezliğimizle
Ama yetti
Tarihe yüklenmiş, söylenmemiş sözün yâleü yetti
Yüreklere kavıran yükselmemiş ciğliğin hüznü
Artık okumamın günüdür
Dünya gericiğinin yüzüne o kutsal hükmü
Cânıyı KAHİRAMAN

NAKİ GÖKSU

GÜLBAHAR GÖYNEK

FERİDE GÜRCAN

HAZİRAN AYI ŞEHİTLERİ

Yaşamayı Kavga İçin Seçenler Ölürken Bile Asla Yenilmediler

Mehmet Şefik Karaağaç, **Hüseyin Gözlü** 19 Haziran 1982 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Haşim Gözoğlu** 1 Haziran 1990 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Naki Göksu** 8 Haziran 1991 tarihinde Dersim'de yaralı yakalanıp, kurşuna dizilerek, **Ali Asker Doğan** 15 Haziran 1991 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Haydar** Haziran 1991 tarihinde İzmir'de işkencede, **Yıldız Çiçek** 1 Haziran 1992 tarihinde Artvin'de çatışmada, **Hidir Doğan** 6 Haziran 1992 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Hakkı Şenli** 11 Haziran 1992 tarihinde İsviçre'de, **Gülbahar Göynek** 7 Haziran 1994 tarihinde Dersim'de çatışmada, **Suna Kaçar**, **Feride Gürcan** 6 Haziran 1996 tarihinde Dersim'de çatışmada şehit düşerek Türkiye'li emekçi halkların yüreğinde kızıl birer kardelen olarak tohumla durdular.

ÖLÜMÜ YAR BELLEYENLERE BİN SELAM

ALİ ASKER DOĞAN

HİDİR DOĞAN

HAKKI ŞENLİ

■ Sahibi ve Yazıgeli: Müdür: Zeynel ENGİN
 ■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
 ■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cd.
 Onur Apt. No: 41 /B, D: 8 Çemberlitaş/İST
 Tel: (0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
 ■ Dizgi: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER

■ KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yığılmalı İhtiyaç K.3 No:8 Kartal/İST. Tel-Fax: (0216) 353 38 12
 ■ ADANA: Kuruköprü Mah. Oğuz Cad. Kışkısaz İhtiyaç Kat:5 No:118 Tel-Fax: (0322) 361 29 37
 ■ İZMİR: 653. Sok. Bilen İhtiyaç No:27 Kat:10 Kızılkaya ZMR Tel-Fax: (0332) 484 44 43
 ■ KAYSERİ: Sivas Cad. Sadık İhtiyaç K: 6 No: 605 KAYSERİ Tel-Fax: (0352) 222 52 10
 ■ ATINA: MAVROMICHALI 70 106 80 ATHENS GREECE Tel-Fax: (0030) 1 362 36 62
 ■ YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO STR. 19 50670 Köln/DEUTSCHLAND
 Tel: (0049) 221 730 1629 - Fax: 221 1070

Halkın Günü

Diktatörlüğün "sihirli silahlar"ı değil, proletarya ideolojisinin rehberliğinde

ezilen milyonların silahlı mücadelesi kazanacaktır!

Devrim mücadelesi veriyoruz. Kolay değil, tepeden tırnağa militarize edilen, emperyalizme sırtını veren, yüzyıllara dayanan köklü bir devlet geleneğine sahip olan ve bütün alanlarda kurum-sallaşan bir düşmanı alaşağı etme mücadelesi yürütmekteyiz. Onu yıkıp yerine yeni, ileri, haklı ve güzel olanı inşa etme mücadelesi vermekteyiz. Düşmanın bütün taktiksel gücüne rağmen bu hedefe kilitlenerek, bu uğurda emek sarfedip bedel ödüyor, ödetiyoruz. Böylesine ciddi, zor ve bir o kadar onurlu bir mücadeledir yürüttüğümüz.

Bu zorlu ve onurlu mücadelede dayandığımız güç, işçi sınıfı ve emekçi halktır. Tarihsel haklılığımız ve bilimsel dünya görüşümüz olan Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisine güveniyoruz. Zifiri karanlığın sahiplerini bunlarla yeneceğiz.

Tekniği vs. küçümsemiyoruz. Aksine oldukça önemsiyoruz. Ancak, tekniğin savaşta belirleyici olmadığını her daim döne döne söyledik, söylüyoruz, söyleyeceğiz de. Bu, sınıflar mücadelesinin gerçekliğinden kopuk olarak dillendirilen bir söylem değildir. Bizzat sınıflar mücadelesinin sosyal pratiğince defalarca teyid edilmiş gerçekliği ta kendisidir. Bundandır ki, "savaşta belirleyici olan insanın dinamik rolüdür" diyoruz. İnsan faktörüne böylesine canalcı bir önem atfediyor ve bunu, şiarlarımızdan biri olarak ele alıyoruz.

Savaşın vazgeçilmez ve belirleyici unsuru olan insan faktörü üzerine kafa yormak gerekiyor. Bu mesele doğru tarzda ele alınmalı ki yenilgi ve yetmezliklerden arınılsın.

Hakim sınıflar tarafından sürekli olarak sınıfa ve halka, tekniğin karşısında durulmayacağı safsatası şınga edilmektedir. En ileri "teknoloji harikalarına" sahip bulunduklarını, bunlara karşı koymanın, hele hele silahlı mücadeleye kalkışmanın "intihar" anlamına geleceğini, ezilen halklar ve mazlum ulusların yaşam gözeneklerine empoze ederek, ezilen milyonları acze sürüklemeye siyasetini çok yönlü ve sinsi olarak uygulamaktalar. Kendi denetimlerindeki medya aracılığıyla sahip oldukları ileri teknoloji araç-gereçlerini şişirerek

ne kadar kudretli ve yıkılmaz durumda bulunduklarını propagandasını yapmaktalar.

Özellikle askeri teknolojinin görsel propagandası çok yönlü yapılmaktadır. F16'lardan, Kobra ve Skorsky helikopterleri ne, BRT, 604'ler ve termal kameralı tanklardan ulaşım ve haberleşme araçlarına kadar, her operasyon öncesi ve sonrası TV, ile gazetelerde şişirilip şişirilip sunulmaktadır. Bütün bu yapıların amacı şudur. Devletin nasıldır yıkılmaz bir güce sahip bulunduğu, bu gücün karşısında ezilen milyonların asla başarılı olamayacakları, dolayısıyla ezilenlerin "makus talihlerini" değiştirmeye çabasının ne kadar boş, beyhude bir çaba olduğu mesajı verilerek toplumda çaresizlik ve umutsuzluk hakim kılınmak isteniyor. Doğrusu, karşı-devrim, bunda küçümsenmeyecek başarılar ediniyor. Hatta tekniğin karşısında durulamayacağı anlayışının yer yer devrimciler üzerinde dahi küçümsenmeyecek etkisi olabiliyor.

Öyleki, bu psikolojinin etkisinde kalanlar, kısımlar ve sınırlı sayıda bir gerilla gücüyle böylesine teknik araç-gereç ve silaha sahip olan diktatörlüğe karşı silahlı mücadele verilmesini "maceraçılık" olarak değerlendirebilmekte. Karşı-devrimin "teknoloji harikaları" adeta bunların yüreklerine bir karamsarlık bulutu gibi çökmektedir. Onun nasıl altedileceğine kafa yormak yerine, ondan daha ileri teknolojiye sahip olmamaktan yakınmayı yeğ tutabiliyorlar. Ezilen halkların sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri tarihine gözlerini kapatarak, nice "sihirli" silahlara sahip gerici sınıfların ezilenler tarafından yenilgiye uğratıldığı gerçekliğini unutup vermekteler. Böyle olunca da, şatafatlı gösteriler, medyatik şovlarla gerillaya karşı devreye sokulan ve gerçek-tende etkili bir silah olan termal kameralı tanklara karşı gerillanın geliştirdiği önlemleri, dahası, termal kameralı tank mevzilerine sızılarak yapılan kızıl vuruşları, doğaldır ki anlamakta güçlük çekerekler. Bu "teknoloji harikaları"nın nasıl etkisizleştirilebileceğini keşfetmek bunların düşünüş tarzını çok çok aşmaktadır. Hakim sınıfların "devlet güçlüdür yıkılmaz" ideolojik bombardımanı adeta gözlemler mil çekmiş, bilinçleri bulanıklaştırmıştır.

İşte tam burada Maoist Parti önderliğindeki kızıl gerillaların 16 Eylül 1997 tarihinde Dersim kusalında termal kameralı tank mevzilerine sızarak yaptıkları vuruşun canalcı önemi kendisini iliklerine kadar hissettirmektedir. Bu saldırı tayin edici olanın araçlar değil, araçları kullanan insanlara hangi bilinç ve amacın yol gösterdiğini bir kez daha kanıtlamıştır. Teknik önemlidir. Ondan azami derecede faydalanmak ihmal edilmemelidir. Ancak teknik her şey değildir. Savaş teknik araçlar değil insanlar tayin eder.

Bilinçli insanın dinamik rolünden bahsediyoruz. Bilinçli insan; faal, dinamik ve yaratıcıdır. Gelişmelere kayıtsız kalmaz. Olay, olgu ve gelişmeler ne depli çetrefil ve zor olursa olsun, yakınmaz. Meseleleri doğru bir bakış açısıyla irdeleyip tahlil ederek gerekli sonuçları çıkartıp ezilenlerin lehine iradi müdahalede bulunur. Bunun için sürekli olarak proletarya ideolojisi doğrultusunda kendisini yeniden yeniden kalıba döker, gelişen ve etkinleşen bir devrimci militan olur. Devrimci irade, cüret ve ataklığa bilimin yol göstermesi vazgeçilmezdir. Bunu başarılanın hukmedemeyecekleri bir gelişme olamaz.

Doğrudur. Türk hakim sınıfları küçümsenmeyecek denli çok önemli tekniğe sahipler. Bunu biliyoruz. Bildiğimiz önmüze şu görevi koyuyor, yakınmayı değil. Mümkün olduğunca her gelişmeyi, teknik araç ve gereçleri olanaklar dahilinde incelemeliyiz. Bunların güçlü ve zayıf yönlerini tespit etmeliyiz. Güçlü yönlerinden kendimizi sakınmalı, zayıf noktalara ezilen milyonların öfkesiyle bindirmeliyiz. Ve yapabileceğimizin daha fazlasını zorlayarak, teknik gelişmelerden faydalanmanın doğru ve etkin yol, yöntemlerindeki bulmalıyız. Bunları bilimsel dünya görüşümüzün yol göstericiliğindeki mücadelemizin hizmetine sokmalıyız. Ama bilinmeli ki, komünizme kadar bizler her bakımdan ve her yönden karşı-devrimin sahip bulunduğu teknik olanaklardan fazlasına sahip olamayacağız. Dahası, onlarla kıyaslanamayacak ölçüde geri araç-gereçlerle mücadelemizi yürütmek zorundayız. İşte bundandır ki, sahip olduklarımız dahil, devrimci yaratıcılığımızla yeni yeni olanaklar yaratıp etkin tarzda mücadelenin hizmetine

seferber etmeliyiz. Her alanda her bakımdan örgütlenmek, savaşımı yükseltmek görevimizdir.

Hayatı üreten ezilen milyonlar, doğru tarzda örgütlendiklerinde, onların kahredici gücü karşısında bütün gerici sınıflar tuz-buz olmaktan kurtulamazlar. Ezilen milyonlar küçükten büyüğe doğru sınıf savaşımının kızgın ateşinde örgütlenebilir. Bunun asıl yolunda silahlı halk savaşıdır. Bu stratejik üstünlük hiçbir zaman akıllardan çıkarılmamalıdır. Karşı-devrimin bugünkü taktiksel üstünlüğü yukarıdaki gerçeği asla ve asla değiştirmez. Yeterki bu apaçık gerçeklik doğru ve derinlemesine kavranılsın. Karşı-devrimin tekniği güçlü, ancak bu onları yenilgiden kurtaramayacaktır.

Düşünün bir; işkencelerde komünist ve devrimci savaşçıların direnişleri karşısında cüceleşen cellatların sahip olduğu teknik küçümsenebilir mi? Buna karşın, barbar işkenceler altında başı dik ve mağrur çıkan direnişleri güçlü kılan nedir? İşkence tezgahlarında cellatların vahşetini önleyebilecek denli araç-gereçlere sahip olmaları mıdır? Elbetteki hayır. Aksine hiçbir araç ve gerece sahip olunmadığı gibi esir alınmış ve bütün fiziki olanaklardan mahrum bırakılmışlardır. Dahası fiziki yaşamlarında cellatların "insafına" kalmış durumdadır. Ama bütün bu dezavantajlara rağmen onlar çinliçiplak tutsak edilmiş bedenleriyle en etkili silaha sahiptirler: O da beyin kıvrımlarında dolaşan bilinç ve bu bilincin yüreklerde alevlendirdiği **İSYAN ATEŞİDİR...** İşte budur işkencehanelerde cellatları cüceleştiren silah.

Ezilen milyonların kavgasına cansiperane bağlılık... Devrim, halk, parti ve yoldaş sevgisiyle gumbürdeyen yürek... Ve ışıldayan bilinç. Eğer "sihirli silah" aranıyorsa, işte o silah bunların toplamıdır. Beyinler bu bilinçle donanıp yürekler harmanlandıkça, yeryüzünde altedilmeyecek hiçbir teknik, önlem alınıp savuşturularak yenilgiye uğratılabilecek hiçbir saldırı, üstesinden gelinmeyecek hiçbir güçlük olamaz. Yeterki komünizmin silahıyla **DİRENMEYE, SAVAŞMAYA VE KAZANMAYA CÜRET ET**. Komünizmin silahı olan Maoist Parti hayatın her alanında "**DİREN, YEN VE KAZAN**" diyor ●